ΘΗΣΑΥΡΟΣ

№ 298

Σήμερα καὶ χθές

Ἱστορικὲς κλοπὲς κοσμημάτων

ΠΩΣ ΕΚΛΑΠΗΣΑΝ ΤΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ ΣΤΕΜΜΑΤΟΣ. — ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ «ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΩΣ». — ΕΝΑ ΔΙΑΜΑΝΤΙ ΧΩΜΕΝΟ ΜΕΣΑ ΣΕ ΜΙΑ ΠΛΗΓΗ ΚΤΛ. ΚΤΛ

Ἡ τεραστία κλοπὴ διαμαντιῶν ποὺ ἔγινε πρὸ ἡμερῶν στὴ Στοκχόλμη, ὅπου μιὰ σπείρα διέρρηξε τὸ μεγαλύτερο ἀσφαλὲς μαγαζὶ τοπικεῖας τῆς σουηδικῆς πρωτευούσης, καθιστᾶ ἐπίκαιρες μερικὲς περίφημες κλοπὲς κοσμημάτων ποὺ συνέθησαν κατὰ τὸ παρελθὸν καὶ ποὺ ἐμείναν ἱστορικὲς στὰ ἀστυνομικὰ χρονικά.

∴

Ἐνδιαφέρουσες εἶνε οἱ περιπέτειες τοῦ «Ἀντιβασιλέως», τοῦ πανάκριβου αὐτοῦ διαμαντιοῦ ποὺ βρέθηκε πρίν πολλὰ χρόνια στὴν Ἀφρική. Μόλις ὁ ἐργάτης τῶν ἀδαμαντωρυχείων τὸ βρῆκε μέσα στὸ χῶμα, ἡ πρώτη του σκέψις ἦταν νὰ τὸ κλέψῃ. Ἀλλὰ πως; Κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ ἀγῇ ἀπ' τὴ περιοχὴ τῶν ὀρυχείων χωρὶς νὰ τοῦ κάνουν προηγουμένως λεπτομερῆ σωματικὴ ἔρευνα. Σκέφθηκε ἀρκετὴ ὥρα καὶ τέλος ἡ λάμψις τοῦ διαμαντιοῦ τοῦ ἐνέπνευσε τὴ λύσι. Τραθῆξε τὸ μαχαίρι του καὶ μὲ σταθερὸ χέρι ἀνοιξε μιὰ βαθεῖα πληγὴ στὸ πόδι του, καὶ ὕστερα ἔκω σε τὸ διαμάντι στὴ πληγὴ σπρώχνοντάς το μὲ τὸ δάχτυλο. Ὑστερα ἐβγαλε τὶς φωνές, τρέξανε οἱ ἐπιστάτες, τοῦ δέσανε προχειρα τὸ τραῦμα — ποὺ προξένησε, καθὼς εἶπε, ἀπὸ ἀπροσεξία καθὼς ἔκοβε ἕνα ζύλο — καὶ τὸν ἐστείλαν σπίτι του γιὰ νὰ θεραπευθῆ. Μόλις ὁ ἐργάτης ἀμπαρώθηκε στὸ σπίτι του, πέταξε τοὺς ἐπιδέσμους καὶ ἔκωσε τὰ δάκτυλά του γιὰ νὰ τραθῆξῃ τὸ διαμάντι. Τὸ αἷμα ἔτρεχε, ὁ πόνος ἦταν μεγάλος, ἀλλὰ ἐπὶ τέλους τῷβγαλε. Σὲ λίγο καιρὸ ὁ ἐργάτης ἔφυγε, πῆγε στὸ Μάντρας τῶν Ἰνδιῶν καὶ πούλησε τὸ ἀκατέργαστο διαμάντι στὸν Ἄγγλλο διοικητὴ Πίτ, ἀντὶ 89.000 λιρῶν, ὀνλαδὴ 450.000.000.000 σημερινῶν δραχμῶν. Ὁ Πὶτ πῆγε κατόπιν στὴ Γαλλία καὶ τὸ πούλησε στὸν Ἀντιβασιλέα ὁίλιππο τῆς Ὀρλεάν. Ἐν τῷ μεταξὺ πέρασαν χρόνια, ἔγινε ἡ Γαλλικὴ Ἐπανάστασις καὶ τὰ περίφημα βασιλικὰ κοσμήματα, μαζὶ μὲ τὰ ὀνομαστὰ («Ἀντιβασιλεύς», «Καθρέφτης», «Πορτογαλία», «Σανοὺ» καὶ οἱ «118 Μαζαρίνοι») καὶ τὸ «Διαμάντι τοῦ Γκὺ», κλεισπκαν στὸ Ἐθνικὸ Θησαυροφυλάκιο τῆς ὁδοῦ Σαὶν Ὀλεραντὲν, μὲ τὴ σκέψοσιν νὰ πουληθοῦν ἀργότερα ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου Ταμείου. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ θησαυροὶ εἶχαν τοποθετηθῆ μέσα σὲ μεγάλες βιτρίνες καὶ κάθε δευτέρα ἐπέτρεπαν στὸν κόσμο νὰ μπαίνῃ καὶ νὰ τὰ θαυμάζῃ. Ἡ φύλαξις τόσων ἀμυθήτων θησαυρῶν εἶχε ἀνατεθῆ μόνο σὲ τρεῖς φύλακες. Καὶ οἱ τρεῖς ὅμως φρουροῦσαν μόνο τὴν ἡμέρα. Τὴ νύχτα μαζευόντουσαν σ' ἕνα δωμάτιο τοῦ ὑπογείου, ὅπου κουτσοπίνοντας.

Ὅλα αὐτὰ δὲν ἄρησαν νὰ γίνουν γνωστὰ τὸν Θάνατο, σήμαινε αὐτὸ τὶς ὧρες.

Ξαφνικὰ οἱ ἄρχοντες τῆς πόλεως σκέρθηκαν ὅτι θὰ ζῆλεναν ἴσως τὸ ρολόγι τους πολλὲς γειτονικὲς πόλεις καὶ ὅτι θὰ προσκαλοῦσαν τὸν Χάμπριχ νὰ τοὺς φτιάξῃ ἕνα ὅμοιο. Ἢ σκέψις αὐτὴ τοὺς ἔρριξε σὲ ἀαθειὰ θλῖψι καὶ στὸ τέλος ἀποφάσισαν νὰ τ.φλώσουν τὸν ρολογᾶ γιὰ νὰ μὴ μπορέσῃ νὰ φτιάξῃ ἄλλο ὅμοιο ρολόι.

Τὰν κατηγόρησαν λοιπὸν, ὅτι ἦτο «ὄργανο τοῦ Σατανᾶ» μὲ τὴν βοήθεια τοῦ ὁποίου εἶχε φτιάσει τὸ θαυμάσιο ρολόι καὶ τὸν φυλακισαν σ' ἕνα ἀπὸ τὰ σκοτεινότερα κελλιὰ τοῦ πύργου τοῦ Στρασβούργου. Ἐκεῖ τὸν ὑπέβαλαν σὲ φρικτὰ βασανιστήρια καὶ τὸν ἀναγκασαν νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι πραγματικὰ εἶχε συνεργασθῆ μὲ τὸ Σατανᾶ γιὰ νὰ φτιάσῃ τὸ ρολόγι. Κατόπιν αὐτοῦ ἀποφάσισαν νὰ τοῦ ἐπιβάλουν τὴ συνηθισμένη γιὰ τοὺς μάγους τιμωρία τῆ πυφλώσεως.

Ὁ γερο - ρολογᾶς ἔμαθε τὴν ἀπόφασι τους καὶ μαύρη ἀπελπισία κλείστηκε ἀμέσως τοὺς ἄρχοντες καὶ κοιμισμένο γιὰ τρεῖς μῆνες μὲ ἀσυμπληρωματικὴ ἐργασία γιὰ νὰ ἐργάζεται συνεχῶς.

"Ἔτσι τὸ πρωὶ τῆς ἐπομένης, συνοδευόμενος ἀπὸ ἰσχυρὴ φρουρά, ὁ Χάμπριχ ἀνέβαινε στὸν πύργο τοῦ ρολογιοῦ. Ἐκεῖ στάθηκε, τὸ ἔργο τοῦ, κι' ἔπειτα πλησιάζον τάς το, λιμάρισε μερικοὺς ἄξονες ἀφήρεσε κρι.φὰ μερικὲς βίδες καὶ ἔξω. Ὅσα ἤθελε ἦταν πιὰ ἕτοιμα.

Αὐτὴ δυστυχῶς εἶνε ἡ μοῖρα τῶν πολυτιμων λίθων. Νάκουν πολλοὺς θαυμαστὰς, ποὺ θέλουν μὲ κάθε τρόπο νὰ τ' ἀποκτήσουν.

ΤΟ ΡΟΛΟΪ τοῦ Στρασβούργου

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΣ ΘΡΥΛΟΣ

"Οταν χτιζόταν ἡ περίφημη μητρόπολις τοῦ Στρασβούργου, οἱ ἄρχοντες τῆς πόλεως ἀπεφάσισαν νὰ στολίσουν τὸν ψηλὸ πύργο τοῦ καμπαναριοῦ μὲ ἕνα ρολόι, ποὺ μὴν ἔχῃ ὅμοιο. Ἔκανεν ὅμως ἀπὸ τοὺς μεγάλους ρολογᾶδες τῆς ἐποχῆς δὲν τολμοῦσε ν' ἀναλάβῃ τέτοιο ἔργο.

"Ἔτσι ὁ καιρὸς περνοῦσε καὶ οἱ ἄρχοντες τοῦ Στρασβούργου ἀρχισαν ν' ἀπελπίζονται, ὅταν μιὰ μέρα παρουσιάστηκε μπροστὰ τους ἕνας γέρος ρολογᾶς, ὁ Ἰσαὰκ Χάμπριχ. Ὁ γέρος αὐτὸς ὑποσχέθηκε κρίτο, ἀληθινὰ θαυμασπουργό. Οἱ ἄρχοντες θὰ ἔδωναν στὸ γερο τεχνίτη μιὰ γενναῖα ἀμοιβὴ κι' ἔτσι ἄρχισε ἀμέσως τὴ δουλειὰ του.

Ἐργάστηκε χρόνια ὁλόκληρα ὁ γερο - ρολογᾶς, καὶ ὅταν ἐπὶ τέλους ἐτελείωσε ὅλοι, ὅσοι εἶδαν τὸ ρολόι, ἔμειναν κατάπληκτοι.

"Ἔδειχνε ὄχι μόνο τὶς ὧρες τῆς ἡμέρας, τοὺς μῆνες καὶ τὰ χρόνια, ἀλλὰ ἔδειχνε κάθε μέρα τὴν ὥρα τῆς ἀνατολῆς καὶ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου, τὶς φάσεις τῆς σελήνης, τὶς ἐκλείψεις τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης. Στὴ μέση τοῦ δίσκου ὑπῆρχε ἕνα ἀγαλματάκι τοῦ Ἑρμῆ, ὁ ὁποῖος μὲ τὸ ραβδὶ ποὺ κρατοῦσε ἔδειχνε τὶς κινήσεις τῶν πλανητῶν.

Δίπλα στὴν καμπάνα τοῦ ρολογιοῦ ἔστεκε ἕνα ὁμοίωμα τοῦ Θανάτου, τὸ ὁποῖο μόλις ἔφθανε ἡ στιγμὴ νὰ σημάνῃ ἡ ὥρα, πλησίαζε γιὰ νὰ χτυπήσῃ. Ἀμέσως ὅμως φανερώνόταν ἕνα ὁμοίωμα τοῦ Σωτῆρος, τὸ ὁποῖο παρομερίζονταις τὰν Θάνατο, σήμαινε αὐτὸ τὶς ὧρες.

Ἐξ ἄλλου ὑπῆρχε ἕνας ἀετὸς ποὺ ἔκανε κίνησεις κάθε ὥρα καὶ ἔκρυβε τὸ κεφάλι του ἀνάμεσα στὶς φτεροῦγες τοῦ ὅταν ἤχουν τὴ δωδεκάτη ὥρα.

Ἀλλὰ ἡ μεγάλη χαρὰ τῶν ἀνθρώπων ἦταν ὁ ἀετὸς ποὺ ἔβγαζε τὸ κεφάλι καὶ ἔκανε τὴ δωδεκάτη ὥρα. Ἀλλὰ ἡ χαρὰ τῶν ἀνθρώπων ἦταν ὁ ἀετὸς ποὺ ἔβγαζε τὸ κεφάλι καὶ ἔκανε τὴ δωδεκάτη ὥρα.

Ἡ ἀπορία τῶν ἀνθρώπων ἦταν ἀπεριόριστη. Ἀλλὰ ἡ χαρὰ τῶν ἀνθρώπων ἦταν ἀπεριόριστη. Ἀλλὰ ἡ χαρὰ τῶν ἀνθρώπων ἦταν ἀπεριόριστη.

Συμπλοκὲς καὶ μάχες

ΣΤΑ ΘΕΑΤΡΑ ΚΑΤΑ ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

Πρὸ μηνῶν σὲ κάποιο θέατρο τοῦ Παρισιοῦ, ὅπου παιζόταν ἕνα νέο ἔργο, ἔγινε ἄγρια συμπλοκὴ μεταξὺ τῶν θεατῶν. Οἱ μισοὶ ἀποδοκίμασαν τὸ ἔργο καὶ οἱ ἄλλοι μισοὶ ζητοῦσαν ἐπιμόνως μὲ χειροκροτήματα καὶ φωνὲς νὰ παρουσιαστῆ ὁ συγγραφεὺς στὴ σκηνή, γιὰ νὰ τὸν ἐπευφημήσουν.

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς φασαρίας αὐτῆς, οἱ Γάλλοι δημοσιογράφοι ἀφηγοῦνται ἐνδιαφέροντα σχετικὰ περιστατικά.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ 18ου αἰῶνος, π.χ., οἱ θεαταὶ ἔκαναν μέσα στὰ θέατρα ὁλόκληρες μάχες πρὸς χάριν τῶν καλλιτεχνίων ποὺ θαύμαζαν. Ἐθρίαμβευαν τότε στὸ Παρίσι δυὸ μεγάλες καλλιτεχνίδες, ἡ τραγῳδὸς Ντυμενσὶλ καὶ ἡ ζακουσμένη Κλαιρὸν.

Οἱ δυὸ αὐτὲς γυναῖκες εἶχαν ἄγριο μῖσος μεταξὺ τους Ζήλευε ἡ μιὰ τὴν ἄλλη καὶ ἐπειδὴ ἡ κάθε μιὰ εἶχε πολλοὺς θαυμαστὰς, δὲν ἄργησε νὰ μεταποιοῆ ἡ ἀντιζηλία τους καὶ στὸ κοινόν, τὸ ὁποῖον σχεδὸν κάθε βράδυ ἔστηνε τρικούβερτους καυγάδες μέσα στὰ θέατρα καὶ ἐγρονθοκοπεῖτο ἀνηλεῶς πρὸς χάριν των.

Τὴν ἐποχὴ τοῦ ρωμαντισμοῦ γινόντουσαν ἐπίσης ὁμηρικὲς μάχες μέσα στὰ θέατρα μεταξὺ τῶν θεατῶν, ὁ ὁποῖος χωριζόντουσαν σὲ δυὸ στρατόπεδα: σ' ἐκείνους ποὺ τοὺς ἄρεσε τὸ ἔργο καὶ σὲ κείνους ποὺ δὲν τοὺς ἄρεσε.

Ὁ Θεόφιλος Γκωτιὲ περιέγραψε αὐτὲς τὶς μάχες καὶ λέει κάπου μὲ νοσταλγία:

«Ἀχ, ἡ ὡραία ἐκείνη ἐποχή! Τότε εἴμαστε τρελλοὶ γιὰ ποίησι, καὶ γιὰ θέατρο.»

Ὅταν στὴν ἐποχὴ τοῦ Ναπολέοντος τοῦ Γ', ἄρχισαν νὰ γράφωνται ἔργα μὲ πολιτικὸ περιεχόμενο, ἔπρεπε ἀπαραιτήτως νὰ μπῆ ὁ θεατής ἀπὸ θέατρο μὲ μπαστοῦνι.

Καὶ φόνοι ἀκόμα συνέθησαν τότε μέσα στὰ θέατρα. Ἀπὶ ὅλα τὰ ἔργα τῆς περιόδου αὐτῆς, τὶς περισσότερες συμπλοκὲς εἶχαν προκαλέσει δυὸ ἔργα κυρίως τοῦ διάσημου Σαρδοῦ. Τὸ «Θερμιντὸρ» καὶ ὁ «Ραμπαγᾶς», ποὺ παίχτηκε μάλιστα καὶ στὸν τόπο μας πρὸ 80 ἐτῶν, μεταφρασμένο ἀπὸ τὸν Ι. Καμπουράογλου.

Στὶς παραστάσεις λοιπὸν τοῦ «Ραμπαγᾶ» στὸ Παρίσι γινόντουσαν κάθε βράδυ λυσσαλέες συμπλοκὲς μεταξὺ τῶν θεατῶν ἐπὶ ὁλόκληρους μῆνες.

Καὶ στὴν ἀρχὴ μὲν τὶς συμπλοκὲς αὐτὲς προκαλοῦσαν φανατισμένοι θεαταί. Ἀργότερα ὅταν τὰ πράγματα κάπως καλμάρισαν, ὁ διευθυντὴς τοῦ θεάτρου σκέφθηκε πὼς ἔπρεπε νὰ ξαναζέσκους καυγάδες. Μάζευε λοιπὸν διαφόρους χαμορήδες καὶ τοὺς πλήρωνε γιὰ νὰ κάνουν θορυβῶδεις ψευδοσυρράξεις.

Τὸ κόλπο του δμως δὲν ἄργησε νὰ ἀπόκαλυφθῆ.

Μιὰ μέρα ἕνας νεαρὸς ἠθοποιὸς μπῆκε στὸ γραφεῖο του καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τοῦ δώσῃ δουλειά.

Ὁ διευθυντὴς τὸν κύτταξε καλὰ, τὸν χτύπησε στὴν πλάτη, τοῦ ἔπισσε τὰ μπράτσα καὶ τοῦ εἶπε:

— Λαμπρά, φίλε μου Μοῦ χρειάζεσαι. Θὰ σὲ πληρώνω γερά. Πήγαινε στὴ γκαρνταρόμπα νὰ φορέσῃς ἕνα φρακο.

— Μὰ τί θὰ κάνω; ρώτησε ὁ νέος.

— Ἀπλοῦστατα. Θὰ καθήσῃς σ' ἕνα θεωρεῖο μὲ μερικοὺς ἄλλους καὶ δὲν θὰ κάνῃς ἄλλη δουλειὰ ἀπὸ τοῦ νὰ ζητωκραυγάζῃς καὶ νὰ χειροκροτῆς τὸ ἔργο τοῦ Σαρδοῦ. Ἐὰν δῆς πὼς οἱ φωνὲς σου δυσαρεστοῦν μερικοὺς, νὰ μὴ διστάσῃς νἀρθῆς στὰ χέρια.

Ἐπειδὴ ὁ νέος ἦταν εὐσυνείδητος, κατήγγειλε τὸ τέχνασμα στὶς ἐφημερίδες καὶ τὸ Παρίσι θούπῆξε ἀπὸ τὸ σκάνδαλο αὐτό.

Στὸν τόπο μας, πρὶν 50 χρόνια, οἱ φασαρίες στὰ θέατρα πάνω τὸ φροῦτο τῆς ἡμέρας.

Μιὰ φορα, μάλιστα, ποὺ ἔτυχε νἀρθῆ στὴν Ἀθήνα μιὰ Ἰταλὶς πριμαντόνα, κάλασε κυρίολε κτίκως ὁ κόσμος ἀπὸ τοὺς θαυμαστάς της, ποὺ τρωγόντουσαν μεταξύ τους, γιὰ νὰ ξέρουν ὁ καθένας σὰν θέσι στὴν καρδιὰ της.

Σήμερα τὸ κοινόν, ὄχι μόνον δὲν δέρνεται μεταξύ του γιὰ νὰ ἐκδηλώσῃ τὴ γνώμη του γιὰ τὸ παιζόμενο ἔργο, ἀλλὰ καὶ οὔτε τὸ ἀποδοκιμάζει, ὅταν δὲν τοῦ ἀρέσῃ.

Καταργήθηκε μάλιστα καὶ τὸ μαξιλάρωμα τῶν κακῶν ἔργων, ἐλλείψει μαξιλαριῶν.

• • •

Ἀκοῦστε - Ἀκοῦστε

...Στὸ Πεκίνο, τὴν πρωτεύουσα δηλαδὴ τῆς Κίνας, διέκοψε πρὸ καιροῦ τὴν ἔκδοσί της, ἡ ἐφημερὶς («Πεκὶν Μάο»). Τὸ πρῶτο φύλλο τῆς ὁποίας ἐκυκλοφόρησε ἐδῶ καὶ 1544 χρόνια, ὅταν αὐτοκράτωρ τῆς Κίνας ἦταν ὁ Τὶν Κουὰν Τένγκ, ὁ ὁποῖος θεωρεῖται καὶ ἐφευρέτης τῶν τυπογραφικῶν στοιχείων.

— Ἡ «Πεκὶν Μάο» τυπωνόταν τότε πάνω σὲ κίτρινο μεταξωτὸ ὑφασμα.

...Χάρις στὶς ἀκτίνες Χ. ἀπεδείχθη ὅτι ἡ τελειότης τοῦ ἤχου τῶν περιφήμων ἰσοτρικῶν βιολιῶν Στραντιβάριους καὶ Ἀμάτι δὲν ὀφείλεται, κάθε χρόνο, γιὰ νὰ πάρουν φόρμα, λάμψι, ἀβρότητα, χάρι τὰ δισεκατομμύρια γάμπες, ποὺ κινοῦνται πάνω στὴ φλοῦδα τοῦ πλανήτου, πόσος ἰδρῶτας χύνεται σ' ἀναρίθμητα ἐργοστάσια, πόσες ἑκατοντάδες χιλιάδων μηχανὲς δουλεύουν, πόσοι σκλάβοι ὀκύβουν, πόσο χρυσάφι σπαταλιέται! Δὲν ὑπάρχει θεότης πιὸ ἀπαιτητική, πιὸ ἀδηφάγα! Μέσα σ' αὐτὴ τὴ βαρύτατη κρίσι τοῦ πολέμου, τὸ δράμα τῆς κάλτσας δὲν εἶνε τὸ μικρότερο. Ἡ γάμπα προσπάθησε νὰ χειραφετηθῆ. Γυμνώθηκε, βάφηκε, ψιθηκε στὸν ἥλιο, προσφέρθηκε ὡμή. Ἡ ἐπιτυχία ὅμως εἶνε πολὺ μέτρια. Γιατὶ βγῆκαν στὸ φῶς ἀναμαλίες, τρίκες, ρυλὲς, μπιμπίκια, σάρκες ἀνατρικιασμένες, ἀρκετὲς συφορές. Καὶ τὸ συμπέρασμα ἡ τραγικὴ ἐπιστροφὴ στὸ μετάξι μὲ τὴν καθημερινή, δραματικὴ καὶ ἀναπόφευκτη περιπέτεια τοῦ πόντου. Οἱ κυρίες καὶ οἱ δεσποινίδες εἶνε σήμερα πανικόθλιπτες τῶν κάτω ἄκρων. Ὁ θαυμασμὸς στὴ γάμπα πρέπει νἄνε τώρα καθαρὰ θεωρητικός "Ἂν κάμετε νὰ ἐγγίσετε, θὰ ἀκούσετε τὴν κραυγὴ τῆς τρομάρας:

— Μή, γιὰ τὸ Θεό! Θὰ μοῦ χύσῃς κανένα πόντο!

Νέο καθεστώς, ὅπου ὁ ἄνδρας δὲν ἀρκεῖ πιὰ νὰ προσέχῃ τὴν ψυχολογία τῆς γυναίκας, τὶς διακυμάνσεις της, τὶς ἀποχρώσεις τῶν στιγμῶν της, τὴ μεταβλη τότητά της, ἀλλὰ καὶ τὴν κάλτσα της. Μὴν ἐγγίζετε, πρὸς Θεοῦ! Γιατὶ, ἄλλως τε... ἐσεῖς θὰ πληρώσετε!...

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ
τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν

ΕΤΟΣ ΣΤ' * ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 298 * ΑΘΗΝΑΙ 19 ΜΑΡΤΙΟΥ 1944

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἰδιοκτησία: «Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ & Σια» Διεύθυνσις

Γραφεῖα: Σαντορόζα 5 Τηλέφωνον 29.967 ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧΜΑΙ 25.000.

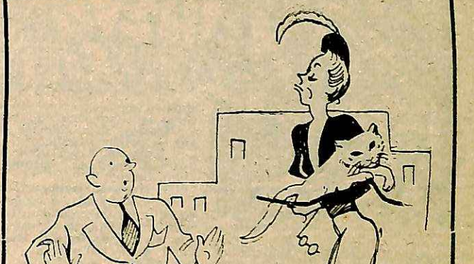

— Ποῦ τὴν πᾶς τὴ γάτα, κυρά μου;
— Στὸ στομαχολόγο, ἀνόητε. Ἔφαγε χθὲς συναγρίδα μαγιονέζα καὶ βαρυστομάχιασε ἡ ἀτυχής!

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

ΓΑΜΠΟΛΟΓΙΑ

Τί συμβαίνει; Ζοῦμε στὸν αἰῶνα τῆς γάμπας; Ἀρχίζω νὰ πείθωμαι! Ὅλες οἱ μεταβολὲς τοῦ κόσμου γίνονται ἀπὸ τὴ μοδα στὸ γυναικεῖο φουστάνι. Δανείζεται ἰδέες ἀπὸ τὸ μεσαίωνα, τὸ Βυζάντιο, τὴν Ἀνατολὴ — ὅρα καὶ τουρμπάνι — ἀπὸ τοὺς ἀγρίους ἀπ' ὅπου θελετε. Ἀλλὰ δὲν ἀποφασίζει ποτὲ νὰ κατεύθυνσῃ τὸ φουστανὶ πολὺ κάτω ἀπὸ τὸ γόνατο καὶ πρὸ παντὼν νὰ σκεπάσῃ τὴ γάμπα. Ἄ, ὅλα κὶ ὅλα!... Οἱ γυναικεῖες γάμπες στὴν ἐποχὴ μας πρέπει νὰ εἶνε πάντα φόρα — βορὰ τῆς ἀνδρικῆς ὀφθαλμοφαγίας. Γιατὶ, δὲν ξερω. Εἶνε, ἀληθινά, μυστήριο ἀνεξικνίαστο, γιατὶ δαιμονιζουν ἔτσι τοὺς σύγχρονους ἄντρες τὰ κάτω ἄκρα τῶν γυναικῶν. Αὐτὸ δὲ γινόταν ἀλλοτε. Μέτα τὴν ἐποχὴ τῶν σπαρτιατικῶν φαινομηρίδων, πούκαν τὸ πόδι ἔξω, σχεδὸν μεχρὶ γοφοῦ, οἱ χριστιανικοὶ αἰῶνες εἶχαν σκεπασει καλὰ τὶς γάμπες. Οἱ ζωγράφοι, ἀκομα καὶ πλησιεστάτων σ' ἐμας αἰώνων — ὅπως, αἴφνης, ὁ Βαττῶ — γιὰ νὰ μας τὶς δεῖξουν, ἔπρεπε νὰ βάλουν τὶς γυναικες σε κούνιες καὶ νὰ σηκώνῃ τὰ φουστάνια τους ὁ ἄνεμος. Καὶ οἱ πατέρες μας, γιὰ νὰ ἰδοῦν λίγο γυναικεῖο ἀστραγαλο, ἔκαναν ἐνδομύχως...λιτανεῖες, νὰ θρεξῆ, γιὰ ν' ἀνασηκώσουν κομμάτι τὰ φουστάνια τους οἱ γυναῖκες. Ἡ γάμπα ξεσκεπάστηκε μετὰ τὸν πρῶτο, μεγάλο εὐρωπαϊκὸ πόλεμο. Ἀλλὰ γιατί; Ἡ σύνθημα τῶδωσε τὸ Παρίσι. Οἱ μεταπολεμικὲς φοῦστες ἦταν ἀπάνω ἀπὸ τὸ γόνατο. Μιὰ μέρα περπατῶντας μπροστὰ ἀπὸ τὶς κερκίδες, στὸ ἱπποδρόμιο τοῦ Λωνσάν, γυρισα καὶ κύπταζα, ψηλά, τὶς κυρίες "Ὁλα ἤτανε φόρα! Οἱ κοντὲς φοῦστες, ἀνασηκωμένες καὶ αὐτὲς, ἀφηναν νὰ φαίνωνται τὰ πόδια πανω κι' ἀπο τὸ γόνατο. Ἡ κατάστασι αὐτὴ ἐλαμπε τὸ Σασα Γκιτρὺ νὰ πῆ σὲ μιὰ νέα ποὺ καθοταν ἀντίκρυ του, στὸ βαγόνι, δείχνον τας ἔτσι τὰ πάντα:

— Δὲν πιστεύω νὰ σᾶς πειράζει, δεσποινίς, ποὺ ἐγὼ φορῶ τὸ πανταλόνι μου!

Ὁ λόγος, ποῦδίναν τότε σ' αὐτὲς τὶς ἀποκαλύψεις ἦταν ἡ στέρησι τῆς γυναικας στοὺς πολεμιστὲς τοῦ μετώπου. Ὅταν γύρισαν, λένε, νικητὲς ἀπὸ τοὺς κανπουὸς τῆς μάχης, θέλανε νὰ τὴ χαροῦν μ' ὅλους τοὺς τρόπους. Καὶ πρὸ πάντων νὰ χορτάσουν τὰ μάτια τους. Δὲν ξέρω ἀν αὐτὸς εἶνε ὁ πραγματικὸς λόγος. Ὁ ἀθλητισμὸς, ὅμως — ὁ γυναικεῖος, ἐννοεῖται — ποὺ ἀναπτύχθηκε δυνατὰ τὴν ἐποχὴ αὐτή, σταθεροποίησε τὴ μόδα. Τένυς, γκόλφ, κωπηλασία, ὀδήγημα μοτοσυκλέττας ἡ αὐτοκινήτου δὲν πάνε καθόλου μὲ τὰ μακρυὰ φουστάνια. Ἔτσι ἔμεινε γιὰ πάντα ἔξω ἡ γάμπα. Ὑραία ἡ ἀσκημη, ψιλόλιγνη σὰν τοῦ πελεκάνου, κοντοχοντρη, σὰ κιλιάρα ἡ σὰν κορίνα γυμνασταρίου, ἀκανόνιστη σὰ φουρνόζυλο ἡ κάθετη σὰ σκουπόζυλο, καλοφτιασμένη σὰν τῆς Κνίδιας Ἀφροδίτης ἡ ρεθὴ σὰν γιαταγάνι, ὁ ἄντρας ἔννοεῖ νὰ τὴ βλέπῃ, μὲ εἰλωλατρικὴ ἔκστασι. Τί τοῦ λέει; Μήπως μπορῶ νὰ τ' ἀναλύσω; Εἶνε κατι σκοτεινὸ καὶ πρωτόγονο, ποὺ δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι πάντως μὲ τὴν αἴσθητικὴ. Τὸ πρόσωπο, ποὺ ὁ χριστιανισμὸς, ντύνοντας ἐρμητικὰ τὴ γυναῖκα, εἶχε συγκεντρώσει τὴν ἀνδρικὴ προσοχὴ πέρασε δεύτερο στὴ θέσι τοῦ ἐνδιαφέροντος. Τὰ ποσία ἔρχονται πρῶτα. Μιὰ γυναῖκα εἶνε σήμερα βολὸ πόδια. Ὁ πρὸ ὅρομος αὐτοῦ τοῦ γαμποθαυμασμοῦ, ἡ Μιστεγκέτ, δὲν ἦταν, ἐπὶ πολλὲς δεκαετηρίδες, παρὰ ἕνα ζευγάρι γάμπες. Ὑμνήθησαν, ἐθαυμάσθησαν, ἐλατρεύθησαν, ἐπληρώθησαν μὲ θησαυρούς. Αὐτὸ σήμερα εἶνε καθεστώς. Βλέπετε δυὸ πόδια καὶ ἀναγνωρίζετε ἀμέσως τὸ πρόσωπο:

Ἡ κυρία δεῖνα!...

Γι' αὐτὸ σὶ κάλτσες πῆραν τὴν πρώτη θέσι στὴν ἱματοθήκη τῆς γυναίκας. Πόσο μετάξι — φυσικὸ καὶ φυτικὸ — ξοδεύεται, κάθε χρόνο, γιὰ νὰ πάρουν φόρμα, λάμψι, ἀβρότητα, χάρι τὰ δισεκατομμύρια γάμπες, ποὺ κινοῦνται πάνω στὴ φλοῦδα τοῦ πλανήτου, πόσος ἰδρῶτας χύνεται σ' ἀναρίθμητα ἐργοστάσια, πόσες ἑκατοντάδες χιλιάδων μηχανὲς δουλεύουν, πόσοι σκλάβοι ὀκύβουν, πόσο χρυσάφι σπαταλιέται! Δὲν ὑπάρχει θεότης πιὸ ἀπαιτητική, πιὸ ἀδηφάγα! Μέσα σ' αὐτὴ τὴ βαρύτατη κρίσι τοῦ πολέμου, τὸ δράμα τῆς κάλτσας δὲν εἶνε τὸ μικρότερο. Ἡ γάμπα προσπάθησε νὰ χειραφετηθῆ. Γυμνώθηκε, βάφηκε, ψιθηκε στὸν ἥλιο, προσφέρθηκε ὡμή. Ἡ ἐπιτυχία ὅμως εἶνε πολὺ μέτρια. Γιατὶ βγῆκαν στὸ φῶς ἀναμαλίες, τρίκες, ρυλὲς, μπιμπίκια, σάρκες ἀνατρικιασμένες, ἀρκετὲς συφορές. Καὶ τὸ συμπέρασμα ἡ τραγικὴ ἐπιστροφὴ στὸ μετάξι μὲ τὴν καθημερινή, δραματικὴ καὶ ἀναπόφευκτη περιπέτεια τοῦ πόντου. Οἱ κυρίες καὶ οἱ δεσποινίδες εἶνε σήμερα πανικόθλιπτες τῶν κάτω ἄκρων. Ὁ θαυμασμὸς στὴ γάμπα πρέπει νἄνε τώρα καθαρὰ θεωρητικός "Ἂν κάμετε νὰ ἐγγίσετε, θὰ ἀκούσετε τὴν κραυγὴ τῆς τρομάρας:

— Μή, γιὰ τὸ Θεό! Θὰ μοῦ χύσῃς κανένα πόντο!

Νέο καθεστώς, ὅπου ὁ ἄνδρας δὲν ἀρκεῖ πιὰ νὰ προσέχῃ τὴν ψυχολογία τῆς γυναίκας, τὶς διακυμάνσεις της, τὶς ἀποχρώσεις τῶν στιγμῶν της, τὴ μεταβλη τότητά της, ἀλλὰ καὶ τὴν κάλτσα της. Μὴν ἐγγίζετε, πρὸς Θεοῦ! Γιατὶ, ἄλλως τε... ἐσεῖς θὰ πληρώσετε!...

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ
τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ἡ ζωή μας εἶναι θέατρο

ΜΙΑ ΗΡΩΙΔΑ

(Σ' ἕνα σπίτι, Ἐκεῖνη κι' Ἐκεῖνος βρίσκονται πλάι - πλάι ἐνῶ σ' ὅλα τὰ δωμάτια θορυβεῖ ὀχληρότατα ἡ μαζεμένη νεολαία, κι' ἡ μουσικὴ ἐκτελεῖται - μὲ τὴν ἔννοια τῆς θανατικῆς ἐκτελέσεως... — ἀπὸ διαφόρους νεαροὺς βανδάλους τῆς τζάζ)

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ὀρίκη!

ΕΚΕΙΝΗ: Ἀληθινά, φρίκη... Ὀρίκη γιὰ τ' αὐτά, γιὰ τὰ μάτια, γιὰ ὅλες τὶς αἰσθήσεις ποὺ ὑποφέρουν!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μισεῖτε καὶ σεῖς τὴ τζάζ;

ΕΚΕΙΝΗ: Δὲν μισῶ τίποτε περισσότερο ἀπ' τὸν πιθηκισμὸ τῆς νεολαίας. Δὲν εἶνε δυνατὸ ποτὲ νἀκῆ τὴν πρωτοβουλία γιὰ κάτι. Δὲν εἶνε ἱκανὴ νὰ ὁδηγῆσῃ ποτὲ, παρὰ μόνο ν' ἀκολουθήσῃ, σὰν κοπάδι προβάτων.. Τώρα βγῆκε τὸ καινούργιο ραπάνι τῆς τζάζ, κι' ὅλοι κι' ὅλες βαλθήκανε νὰ καταστρέψουνε τ' αὐτιά μας...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εἶμαι πολὺ εὐτυχισμένος ποὺ συμφωνοῦμε σ' ὅλα...

ΕΚΕΙΝΗ: Μὰ, δὲν εἶνε δυνατὸ νὰ διαφωνήσῃ, νομίζω, κανεὶς λογικὸς ἄνθρωπος σ' αὐτά...

ΕΚΕ

Η χαμένη τυχία

49ο

Ὁ πρόεδρος κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Θὰ βεβαιωθοῦμε γι' αὐτό, εἶπε.

Γύρισε κατόπιν στοὺς χωροφύλακες καὶ τοὺς διάταξε:

— Πάρτε ἀμέσως τὸν Νταγκὲρ καὶ γδύστε τον.

Ἀμέσως κατόπιν γύρισε στὸν Γεράρδο:

— Γιατρὲ, τοῦ εἶπε, σᾶς διαβάσσω νὰ ἐξετάσετε τὸν κατηγορούμενο καὶ νὰ μᾶς ὑποβάλετε λεπτομερῆ ἔκθεσι γιὰ ὅ,τι θὰ παρατηρήσετε.

Κατάχλωμος ὁ Γεράρδος ἔγνεψε καταφατικά.

Ἕνας χωροφύλαξ εἶχε πιάσει τὸν Νταγκὲρ ἀπὸ τὸ μπράτσο.

Τὸ ἀκροατήριο ἀγωνιοῦσε.

Ξαφνικὰ ὅμως ὁ Γεράρδος ἀντὶ νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν κατηγορούμενο, γύρισε πρὸς τὸ μέρος τοῦ προέδρου.

Ἦταν ἐξαιρετικὰ ταραγμένος. Μὲ φωνὴ ποῦτρεμε, εἶπε:

— Μοῦ ἐπιτρέπετε ἕνα πρόεδρε;

—Μιλῆστε ἐλεύθερα κύριε.

Κύριε πρόεδρε, ἡ διαταγὴ τὴν ὁποίαν μοῦ δίνετε, μὲ λύει ἀπὸ τὸ ἰατρικό μου ἀπόρρητο. Μπορνὰ πλέον νὰ μιλήσω ἐλεύθερα καὶ ρος ποὺ πιέζει τὴν καρδιά μου..

Ὁ Γεράρδος σταμάτησε κατασυγκινημένος.

— Ἐξηγηθῆτε, γιατρέ. Ἐξακολουθῆστε, τοῦ εἶπε ὁ πρόεδρος.

— Ἔχω νὰ δηλώσω κ. πρόεδρε, ὅτι ὁ κύριος Νταγκὲρ πληγώθηκε ἀπὸ σφαίρα περιστρόφου στὸν ὦμο. Τὸ τραῦμα του χρονολογεῖται πρὸ πέντε ἑβδομάδων.

Ἡ δήλωσις αὐτὴ τοῦ γιατροῦ ἔκαμε θαθειὰ ἐντύπωσι.

Ὁ Νταγκὲρ ἔρριξε ἕνα ὄλεμμα ἐχιᾶς στὸν Γεράρδο.

Τὰ μάτια του ἦσαν φλογισμένα κι' ἐσπίθιζαν γεμάτα κακία.

—Νταγκὲρ, ἀρνεῖσαι πάντοτε; φώναξε ὁ πρόεδρος στὸν κατηγορούμενο.

—Βεβαίως ἀρνοῦμαι!

—Καὶ ἡ δήλωσις τοῦ γιατροῦ;

— Ἡ δήλωσις τοῦ γιατροῦ δὲν τίσθηκα. Δὲν μποροῦσα ὅλως νὰ πληγωθῶ σὲ μιὰ μονομαχία;

— Αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον, εἶπε ὁ Γεράρδος.

—Καὶ γιατὶ εἶνε ἀδύνατον; ρωτησε ὁ Νταγκὲρ μὲ κακία καὶ λύσσα...

—Γιατὶ ἡ θέσις ποὺ ἔχει τὸ τραῦμα δείχνει πὼς θὲν ἔτραυματίστε...

— Ἀκοῦς Νταγκὲρ; ἐρώτησε θριαμβευτικὰ ὁ πρόεδρος.

Ὁ Νταγκὲρ φαινόταν σὰν λιον. πάρι ἐρεθισμένο τοῦ τὸ κατηγορού- τὸ κλουδί του νὰ ριχθῆ καὶ νὰ κα- τασπαράξῃ.

— Ἀκουσες Νταγκὲρ; ἐρωτᾶ ὁ πρόεδρος.

— Ἀκουσα, κ. πρόεδρε..

— Σὲ συμβουλεύω λοιπὸν καὶ πάλι, νὰ ὁμολογήσῃς τὴν ἀλήθεια. ἂν θέλῃς νὰ φανοῦν οἱ δικαστικὲς ἀπειλὲς ἀπέναντί σου.

Ὁ Νταγκὲρ βρισκόταν σὲ μεγάλη ἀγωνία. Κ'καταλάβαινε πὼς ὅ,τι καὶ νὰ ἔλεγε, ὅ,τι καὶ νὰ κάνανε ἦταν χαμένος.

'Αργὰ - ἀργὰ ἔσκυψε τὸ κεφάλι του.

Θέλει νὰ πῇ κάτι, μὰ δὲν ἀγαίνει φωνὴ ἀπ' τὸ στόμα του. Ἡ ἀγωνία του εἶνε τραυματική.

Τὰ ὄλεμματα τῶν δικαστῶν εἶνε καρφωμένα ἐπάνω του. Τὸ ἀκροατήριο κρέμεται ἀπὸ τὰ χείλη του.

Πέρασαν ἔτσι ἀρκετὲς στιγμὲς καταθλιπτικῆς σιωπῆς.

—Νταγκὲρ, λέγει ἀργὰ καὶ σοβαρὰ ὁ πρόεδρος, ὁμολογεῖς ὅτι εἶσαι ἔνοχος;

Ὁ Νταγκὲρ πετάγεται ὄρθιος.

— Λοιπὸν, ναί! ἀπαντᾶ μὲ φωνὴ ἀγρια, ἀλλαγμένη. Ναί, ἐγὼ σκότωσα... Θέλησα νὰ κλέψω... Ἐγὼ, εἶμαι ἐγὼ...ἀκοῦτε, εἶμαι ἐγώ!

Ἡ φωνή του σβύνει, πνίγεται στὸ λαρύγγι του. Τὰ γόνατά του λυγίζουν καὶ πέφτει ἐξαντλημένος κοντὰ στὸν Μπωφὸρ.

Δυστυχισμένε!... Δυστυχισμένε....ψιθυρίζει ὁ Μπωφὸρ.

Καὶ στρεφόμενος στὸν συνήγορό του, τοῦ λέει σιγανά:

'Υπερασπισθῆτε τον! Σῶστε τὸ κεφάλι του...

Ὁ συνήγορος σηκώνεται σὲ λίγο νὰ μιλήσῃ. Ἡ ἀγόρευσίς του εἶνε σύντομη. Ζητάει ἀπὸ τὸ δικαστήριο νὰ φανῆ ἐπιεικὲς ἀπέναντι τοῦ δυστυχισμένου αὐτοῦ, ἀπέναντι αὐτοῦ τοῦ ἀθλίου.

Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ὁ Νταγκὲρ κρατάει τὸ κεφάλι του σκυμμένο, φαίνεται συντριμμένος.

Οἱ ἐνορκοι ἀποσύρονται κατόπιν γιὰ νὰ συσκεφθοῦν καὶ νὰ δγάλουν τὴν ἀπόφασί τους.

Ἔνας γενικὸς ψιθυρὸς ἀκούγεται στὴν αἴθουσα. Πολλοὶ πλησιάζουν τὸν Μπωφὸρ καὶ τοῦ σφίγγουν μὲ συμπάθεια τὸ χέρι.

Ὁ Νταγκὲρ ὁδηγεῖται ἔξω ἀπὸ τὴν αἴθουσα.

Ὁ Μπωφὸρ μένει στὴ θέσι του. Εἶνε πολὺ συγκινημένος.

Περνώντας μπρὸς ἀπ' τὸν Γεράρδο ὁ Νταγκὲρ τοῦ ρίχνει ἕνα θλεμμα μίσους καὶ τοῦ λέει:

— Ἔχω καιρὸ ἀκόμα νὰ σὲ ἐκδικηθῶ, υἱέ μου!

Ὁ Γεράρδος δὲν ἀπαντᾶ. Χαμηλώνει τὰ μάτια του καὶ σκέπεται μ' ἀγωνία τὴ μητέρα του καὶ τὴν ἀδελφή του τὴ Σοφία.

Τί πρόκειται νὰ συμβῆ; Τί σκέπτεται νὰ κάμῃ ὁ ἄθλιος Νταγκὲρ;

Ὁ Γεράρδος ἐξετάζει τὴν συνείδησί του καὶ δὲν αἰσθάνεται καμμιὰ τύψι. Ἐξετάζει τὴν καρδιά του καὶ τὴν βρίσκει ἥσυχη.

Ὄχι, ὄχι, ὁ Νταγκὲρ δὲν εἶνε πατέρας του! Γυρίζει μὲ ἀηδία τὸ πρόσωπό του κι' ἀνοίγει τὴν ἀγκαλιά του στὸν Μπωφὸρ.

Ὁ Μπωφὸρ τὸν ἀγκαλιάζει ἐπίσης, τὸν σφίγγει στὸ στῆθός του καὶ κλαίνε καὶ οἱ δυὸ μαζί.

— Θάρρος, παιδί μου, θάρρος Γεράρδε, ψιθυρίζει ὁ Μπωφὸρ. Ὅλα τελείωσαν πιά, μὴ φοβᾶσαι. Ἡ τρικυμία πέρασε.

Οἱ ἐνορκοι δὲν ἀργοπόρησαν καὶ πολὺ στὴ σύσκεψί τους. Σαν. γυρίζουν καὶ πάλι στὴν αἴθουσα. Οἱ δικασταὶ καταλαμβάνουν τὶς ἕδρες τους.

Ὁ προϊστάμενος τῶν ἐνόρκων σηκώνεται ὄρθιος.

Βαθειὰ σιωπὴ ἐπικρατεῖ στὴν αἴθουσα.

Διαβάζεται ἡ ἀπόφασις, διὰ τῆς ὁποίας κηρύσσεται παμψηφεὶ ἔνοχος ὁ Νταγκὲρ καὶ ἀπαλλάσσεται ὁ Μπωφὸρ, κηρυσσόμενος ἀθῶος. Οἱ ἐνορκοι δὲν δέχθηκαν γιὰ τὸν Νταγκὲρ ἐλαφρυντικὲς περιπτώσεις.

Ὁ πρόεδρος διατάζει νὰ ἐναφέρουν στὴν αἴθουσα τὸν Νταγκέρ.

Ὁ Γεράρδος ποὺ στέκεται κοντὰ στὸν Μπωφὸρ ἀγωνιᾷ.

"Οσο κι' ἂν ἀποστρέφεται τὸν κακοῦργο ἐκεῖνο δὲν μπορεῖ καὶ νὰ ἐρεσχηθῆ πὼς εἶνε πατέρας του.

Ἂν Ἦταν δυνατὸν νὰ μεσολαβήσῃ μιὰ ἄλλη λύσις...

Ποιὰ ὅμως;

Ὁ Γεράρδος ἀνοίγει μηχανικὰ τὸν χαρτοφύλακά του καὶ χώνει μέσα τὸ χέρι του. Ἕνα μικρὸ, κοφτερὸ, μυτερὸ ἐγχειρίδιο βρίσκεται ἐκεῖ μέσα. Τὸ σφίγγει δυναμωτὰ καὶ τὸ σκέπτεται : Αὐτὸ τὸ μαχαίρι θὰ μποροῦσε νὰ δώσῃ ἕνα διαφορετικὸ τέλος στὴ θλιβερὴ αὐτὴ ὑπόθεσι.

Τὸ δγάζει σιγὰ—σιγὰ ἔξω ἀπὸ τὸν χαρτοφύλακα καὶ συγχρόνως σκουντᾷ ἐλαφρὰ τὸν Μπωφὸρ.

Ἐκεῖνος γυρίζει καὶ τὸν κυττάζει παραξενεμένος.

Βλέπει τὴ γυμνὴ λεπίδα τοῦ μαχαιριοῦ κι' ἀπορεῖ περισσότερο. Σηκώνει τὰ μάτια του καὶ ρίχνει ἕνα ἐρωτηματικὸ θλέμμα στὸν γιατρό.

—Πάρτε τὸ μαχαῖρι αὐτὸ, τοῦ ψιθυρίζει ὁ Γεράρδος.

Ὁ Μπωφὸρ διστάζει.

—Πάρτε το, σᾶς παρακαλῶ, ἐπιμένει ὁ γιατρός.

— Νὰ τὸ κάμω τί;

—Νὰ τοῦ τὸ δώσετε...

—Τοῦ Νταγκὲρ;

—Μάλιστα...

—Εἶνε πατέρας σου, Γεράρδε.

—Γι' αὐτὸ σκρεῶδς.

Ὁ Μπωφὸρ διστάζει ἀκόμη. Χαμηλώνει τὸ κεφάλι του καὶ συλλογεῖται σὲ σκέψεις.

Ὁ Γεράρδος ἀνυπομονεῖ.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἀκούγεται θόρυβος στὴν αἴθουσα.

Τὸ ἀκροατήριο ψιθυρίζει καὶ με τακινεῖται.

Ὁ Γεράρδος γυρίζει πρὸς τὴν ἐξοσδο, ὅπου ἀκούγονται βαρειὲς περπατησιές. Εἶνε οἱ χωροφύλακες ποὺ δδηγοῦν καὶ πάλι στὴν αἴθουσα τὸν Νταγκὲρ.

Ὁ Γεράρδος καταλαβαίνει, ὅτι δὲν πρέπει νὰ χάνῃ καιρό.

Στρέφεται καὶ πάλι πρὸς τὸν Μπωφὸρ.

— Θὰ μοῦ κάμετε τὴ χάρι ποὺ σᾶς ζητησα; τὸν ρωτᾷ σιγά.

Ὁ Μπωφὸρ ἔχει πάρει πιὰ τὴν ἀπόφασί του. Καταλαβε ὅτι ὁ Γεράρδος ἔχει δίκηο. Καὶ δὲν διστάζει πιά.

—Δῶστε μου τὸ μαχαῖρι, ψιθυρίζει.

Καὶ παίρνει τὸ ἐγχειρίδιο ποὺ τοῦ δίνει κρυφὰ ὁ Γεράρδος.

"Ενας στεναγμὸς ἀνακουφίσεως δγαίνει ἀπὸ τὸ στῆθος τοῦ Γεράρδου. Συγχρόνως γυρίζει τὰ μάτια του πρὸς τὸν Νταγκὲρ.

Ὁ δολοφόνος δρίσκεται σὲ ἀξιοθρήνητη κατάσταση. Εἶνε χλωμὸς, πελιδνὸς, μόλις στέκεται στὰ πόδια του.

Ὁ Γεράρδος νοιώθει τὴν καρδιά του νὰ σφίγγεται. Σκύβει σιγὰ-σιγὰ τρεμμένος τὸ κεφάλι του καὶ ψιθυρίζει:

— Θεέ μου!... Θεέ μου!... Πόσο εἶμαι δυστυχισμένος... Εἶν' ὁ πατέρας μου αὐτὸς... "Ενας κακοῦργος, ἕνας διαφορευὲς, ἕνας δολοφόνος !... Εἶμαι παιδὶ ἑνὸς ἀθλίου...

Ὁ Μπωφὸρ ἀκούει τὶς τελευταῖες λέξεις καὶ τὸν κυττάζει λοξὰ μὲ συμπόνεση.

— Θάρρεψε νὰ χρησιμοποιήσω ἐγὼ πρῶτος τὸ μαχαῖρι, συνεχίζει ὁ Γεράρδος. Ἡ ζωή μου κατάντησε πιὰ ἀνυπόφορη. Εἶνε προτιμότερος ὁ θάνατος...ὁ θάνατος...

Ὁ Μπωφὸρ τὸν πιάνει ἀπὸ τὸ χέρι, σκύβει κοντὰ του καὶ τοῦ ψιθυρίζει μὲ συμπόθεια:

— Θάρρος, παιδί μου... Δὲν εὐθύνεσαι ἐσὺ γιὰ τὶς πράξεις αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

— Εἶνε πατέρας μου...

— Ναί... ἔστω... ἀλλὰ τί φταῖς ἐσύ; Πρέπει νὰ σκεφθῆς ψύχραιμα Γεράρδε. Νὰ τιμωρηθῆς ἐσὺ, νὰ πεθάνῃς ἐσύ, γιατὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐγκλημάτησε; Θὰ ἦταν τρομερὸ, ἀγαπητέ μου. Κι' ἔπειτα δὲν εἶσαι μόνος. "Εχεις ὁποχρέωσι νὰ ζήσῃς. Ξεχνᾶς τὴ μητέρα σου, τὴν ἀδελφή σου;

Ὁ Μπωφὸρ σώπασε γιὰ μιὰ στιγμή. Τὸν ἔπνιγε ἡ συγκίνησις.

— Κι' ἐμένα, συνέχισε, μὲ ξεχνᾶς; Δὲν εἶμαι τίποτε ἐγὼ γιὰ σένα; Λιψιβάλλεις γιὰ τὴν ἀγάπη μου;

Ὁ Γεράρδος τοῦ σφίγγει μ' εὐγνωμοσύνη τὸ χέρι.

— Εὐχαριστῶ... σᾶς εὐχαριστῶ!... ψιθυρίζει κι' ἡ φωνή του τρέμει.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

Τὸ δράματα τῆς ΚΑΡΔΙΑΣ

Μιὰ ἀγάπη

—...Ἀφῆστε με λοιπόν, μὴ μὲ σφίγγετε ἔτσι. Μὲ κάνετε νὰ πονάω! Βλέπετε καλὰ πὼς δὲν εἶμαι κλέφτης. Δὲν ἔχω ὅπλα καὶ ἂν μὲ ψάξετε δὲν θὰ βρῆτε ἀπάνω μου οὔτε ἕνα σουγιά. Καὶ ἔπειτα ἀκοῦστε καὶ κάτι ἄλλο:

Δὲν θὰ προσπαθήσω νὰ φύγω. Ἂν θέλετε μάλιστα εἶμαι πρόθυμος νὰ σᾶς πῶ γιατὶ μπῆκα στὸν κῆπο σας. Ὅ,τι ἔκανα, τὸ ἔκανα γιατὶ ὑπέφερα πολύ. Θὰ προτιμοῦσα βέβαια νὰ μὴν ξαναγύριζα ποτὲ σ' αὐτὸν τὸν τόπο, ὑπάρχουν ὅμως ἐπιθυμίες στὶς ὁποιες δὲν κατορθώνει κανεὶς νὰ ὑπακούσῃ. Ξέρω καλὰ πὼς ἔκανα ἀσχημα ποὺ ξαναγύρισα ἐδῶ, μιὰ ἀκατανίκητη ὅμως δύναμι μ' ἐσπρωξε. Ἡ ἴδια αὐτὴ δύναμι μ' ἔκανε νὰ ἐγκαταλείψω ἀπόψε τὸ δωμάτιο τοῦ ξενοδοχείου μου, νὰ ἔρθω ἐδῶ καὶ νὰ ἀναδήσω τὸ κιγκλὶ δωμα.

»Νοιώθω πὼς μὲ καταλαβαίνετε, γι' αὐτὸ θὰ σᾶς παρακαλοῦσα νὰ μ' ἀφήνατε νὰ κάνω ἐ νὰ γύρο στὴ δενδροστοιχία καὶ νὰ δῶ τὴν πρόσοψη τοῦ σπιτιοῦ σας. Θὰ ξανάθλεπα ἐτοῦ τοὺς μαγευτικοὺς αὐτοὺς τόπους λουσμένους στὸ σεληνόφως καὶ θὰ προσπαθοῦσα νὰ ξεχωρίσω ἀν ὑπάρχουν ἀκόμη σημάδια τῆς χαμένης εὐτυχίας μου. Γιατὶ, πρέπει νὰ ξέρετε, κύριε, ὅτι τὸ σπίτι αὐτὸ στὸ ὁποῖο μένετε ἐφέτος ἐσεῖς, ἦταν πέρυσι τὸ σπίτι τῆς εὐτυχίας μου, μιᾶς χαμένης εὐτυχίας.

Ἦταν τὸ σπίτι τῆς ἀγάπης μου, τὸ σπίτι ποὺ μ' ἔκανε νὰ πιστεύω στὴν αἰωνιότητα τῶν ὅρκων καὶ στὸν ἀμοιθαῖο ἔρωτα δυο καρδιῶν. Κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα αὐτὰ εἶδα νὰ πραγματοποιῆται τὸ πιὸ ὡραῖο ὄνειρο τῆς ζωῆς μου. Κοντὰ στὸ συντριβάνι ἀκουσα τὰ πιὸ θερμὰ ἐρωτόλογα, μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι πέρασα ἀξέχαστες στιγμὲς εὐτυχίας τὶς ὁποῖες ἐπλήρωσα μὲ θαρειὲς θυσίες.

»Ἐκείνη εἶχε δεχθῆ νὰ τὰ ἐγκαταλείψῃ ὅλα καὶ νὰ μ' ἀκολουθήσῃ. Δέχθηκε νὰ ζήσῃ μαζί μου ἀκόμη καὶ στὴν ἐρημιά, μακρυὰ ἀπὸ τὸν κόσμο καὶ τὰ θέλγητρά του. Ἔτσι ἤρθαμε ἐδῶ, μέσα στὶς ἀπέραντες αὐτὲς κοιλάδες ποὺ περιτριγυρίζονται ἀπὸ ἄγρια θου νὰ "Ἤρθαμε νὰ μείνωμε στὸ σπιτάκι αὐτὸ τὸ τριγυρισμένο ἀπὸ πυκνὰ δέντρα, ποὺ τραγουδᾶει τόσο γλυκὰ τὸ νερὸ τοῦ συντριβανιοῦ. Ζήσαμε ἐδῶ τὶς θεῖες στιγμὲς τοῦ ἔρωτός μας. Ἤρθαμε ἕνα βράδυ τοῦ Ἰουνίου, τὰ τριαντάφυλλα μύριζαν δυνατὰ καὶ τὸ νερὸ τοῦ συντριβανιοῦ ἔπεφτε σὰν δοῆμι, κατω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ. Τὰ ἄστρα ἔλαμπαν στὸν οὐρανὸ καὶ ἀν καμμιὰ φορὰ ἔπεφτε κανένα παρακολουθοῦσαμε τὴν φωτεινὴ οὐρὰ ποὺ ἀφηνε πίσω του. Μιὰ βαθειὰ σιωπὴ ἀπλωνόταν γύρω μας ποὺ τὴν διέκοπτε μόνο ὁ θόρυβος ποὺ ἔκαναν τὰ νερὰ ποὺτρεχαν. Τὸν νανουριστικὸ αὐτὸ θόρυβο τὸν ἀκούω καὶ τώρα. Ἔτσι ἐπιθυμίες ξυπνάει μέσα μου. Τί ἀδονικὸς ποὺ εἶνε ὁ τόνος του, πόσο μαλακὸς καὶ ἀρεμος.

»Πόσο εἴχαμε ἀγαπήσει τὴ μουσικὴ αὐτὴ καὶ πόσες εὐτυχισμένες ὧρες περάσαμε κοντὰ στὸ συντριβάνι αὐτό. Πόσα δρασερὰ πρωὶ νὰ, πόσα ζεστὰ ἀπογεύματα, πόσες γλυκὲς καλοκαιρινὲς νύχτες. Οἱ ὧρες περνοῦσαν. Τὸ φύσημα τῆς νυχτερινῆς αὔρας ἔκανε τὰ φύλλα τῶν δέντρων νὰ τρεμουλιάζουν. Κατὰ μυστηριῶδες τραγοῦδι τοῦ νεροῦ ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὰ σπλάχνα τῆς γῆς ἐξακολουθοῦσε ἀδιάκοπο.

»Ἀλλοίμονο ὅμως, ὅλα αὐτὰ κάθηκαν.

Μιὰ μέρα ,γυρίζοντας ἀπέξω, δὲν βρῆκα τὴ φελίτσια στὸ σπίτι. Μοῦ εἶπαν ὅτι εἴχε θελήσει ἕνα ἄλογο καὶ κάθηκε καλπάζοντας ὁλωσδιόλου ἀπὸ τὴν ἀγάπη μου, τὸ σπίτι ποὺ μ' ἔκανε νὰ πιστεύω στὴν αἰωνιότητα τῶν ὅρκων καὶ στὸν ἀμοιθαῖο ἔρωτα δυο καρδιῶν. Κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα αὐτὰ εἶδα νὰ πραγματοποιῆται τὸ πιὸ ὡραῖο ὄνειρο τῆς ζωῆς μου. Κοντὰ στὸ συντριβάνι ἄ

18ο

Από τις πιὸ γοητευτικὲς ὀμορφιὲς τοῦ χοροῦ ἦταν ἡ Ζάγια. Ἡ ἐξαιρετικὴ καλλονὴ τῆς ἐξεχώριζε ἀνάμεσα σὲ τόσες καὶ τόσες ἄλλες.

Φαροῦσε χωριατικὴ ἀγγλικὴ ἐνδυμασία ποὺ τῆς πήγαινε θαυμάσια κι' ἔκανε τὴν ὁμορφιά της πιὸ φανταχτερή.

Στὴν ἀρχὴ ἡ Ζάγια ρίχτηκε στὸν χορὸ μὲ διάθεσι. Χόρεψε μὲ τοὺς πιὸ ἐδιλεκτοὺς καλεσμένους της, χαριεντίστηκε, σκάρτισε πανταποῦ ὁπὸ τὸ φῶς καὶ τὴ χαρὰ τῆς ὁμορφιάς της.

Σιγὰ—σιγὰ ὅμως, κουράστηκε καὶ θέλησε νὰ ἀναπαυθῆ. Σκέφθηκε ν' ἀποσυρθῆ στὸ δωμάτιό της καὶ νὰ ξαπλώση λίγο.

Χωρὶς νὰ πῆ τίποτα σὲ κανένα, ἔγκε ἀπὸ τὴν αἴθουσα λίγη ὥρα πρὶν φύγη ἀπὸ τὸν χορὸ ὁ παράδοξος καὶ μυστηριώδης ἀκεῖνος Ἰνδός μὲ τὴν φανταχτερὴ φορεσιὰ ἠγεμόνος.

Μισὴ περίπου ὥρα εἶχε περάσει στὸ μεταξὺ ὅταν ὁ Τζώρτζ ἀνεξήτησε τὴν σύζυγό του μεταξὺ τῶν χορευτῶν.

Ἀνήσυχος ἐρεύνησε παντοῦ, ἀλλὰ δὲν τὴν ἐρῆκε πουθενά. Σκέφθηκε τότε ὅτι ἴσως ἡ Ζάγια ἀπεσύρθη στὸ δωματιό της γιὰ ν' ἀναπαυθῆ κι' ἔτρεξε ἐκεῖ.

Μόλις ἀνοιξε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου ἕνας στενεχωμὸς ἀνακουφίσεως τοῦ ξέφυγε.

Ἡ ἀγαπημένη του σύζυγος ἐρισκόταν πράγματι ἐκεῖ.

Ἦταν ξαπλωμένη σ' ἕνα ντιβάνι, ἀλλὰ σὲ τὶ κατάσταση, Θεέ μου!...

Τὸ πρόσωπό της ἦταν κατσχλωμο, λευκὸν σχεδόν.

Ἔμενε ἀκίνητη, σὰν ἄγαλμα, μὲ τὰ μάτια μισόκλειστα.

Ὁ Τζώρτζ ἀνησύχησε.

Ἔτρεξε κοντά της, γονάτισε ἐμπρός της, πῆρε τὰ χέρια τη- στὰ δικά του καὶ τῆς φώναξε μ' ἀγωνία:

— Ζάγια... ἀγαπημένη μου... λατρευτή μου Ζάγια, τί ἔχεις;... Εἶσαι ἄρρωστη;... Σὲ κούρασε ἡ ἀπωψινὴ διασκέδασις; Θέλεις νὰ φωνάξω τὸν γιατρό μας;

Ἡ Ζάγια ἄνοιξε τὰ μάτια της καὶ τὸν κοίταξε χωρὶς νὰ τοῦ ἀπαντήση.

Ὁ Τζώρτζ ἀπόρησε μὲ τὴν παράδοξη κι' ἀνεξήγητη σιωπή τη-

— Μίλησέ μου, Ζάγια, φώναξε. Γιατί νιώθεις; Γιατὶ εἶσαι τόσο χλωμή; Ἐπιθυμεῖς νὰ σταματήση ὁ χορὸς καὶ νὰ μείνουμε μόνοι; Ἀρκεῖ νὰ τὸ θέλης καὶ θὰ εἰδοποιήσω ἀμέσως τοὺς καλεσμένους μας περὶ τῆς ξαφνικῆς ἀδιαθεσίας σου.

Ἡ Ζάγια τοῦ ἔρριξε καὶ πάλι ἕνα θλιμμένο ἀλλόκοτο κι' ἀναστέναξε βαθιά.

— Ὑποφέρεις, ἀγαπημένη μου; Θεέ αὐτό! Κουραστήκες πολὺ φαίνεται, δὲν εἶν' ἔτσι;

Ἡ Ζάγια ἀναστέναξε καὶ ξανάκλεισε τὰ μάτια της.

Ὁ Τζώρτζ ἦταν ἀνήσυχος.

Μάταια προσπαθοῦσε νὰ τὴν κάμη νὰ μιλήση, νὰ τοῦ χαιμογελάση.

— Πόσο εἶμαι ἀδυστυχισμένος! ἀναστέναξε ὁ καλόκαρδο. Κλέβελαντ. Ἔπρεπε νὰ μαντεύω τὶς ἐπιθυμίες σου, ἀγγελέ μου. Ἔχεις κανένα παράπονο μαζί μου Ζάγια; Ὄχι; Τότε τὶ σοῦ συμβαίνει, λατρεία μου;

Τῆς κρατοῦσε σφιχτὰ τὰ χέρια καὶ κάθε τόσο ἔσκυβε καὶ τῆς τὰ φιλοῦσε.

Καὶ, πράγμα παράδοξο, τὶς στιγμὲς αὐτὲς τὸ πρόσωπο τῆς Ζάγιας ἄλλαζε πολλὲς φορὲς χρῶμα. Ἄλλοτε χλώμιαζε κι' ἄλλοτε κοκκίνιζε.

Ὁ Τζώρτζ ἔμεινε γιὰ μερικὰ δευτερόλεπτα μὲ τὸ βλέμμα του καρφωμένο στὸ πρόσωπό της.

Ἔξαφνα τινάχτηκε ἀπότομα καὶ ἐξεφώνισε:

— Ζήτω ἡ χαρά!... Ξέρω τὶ σοῦ συμβαίνει, λατρευτή μου γυναικοῦλα...

Ἡ Ζάγια ἄνοιξε τὰ ὡραῖα, μελαγχολικὰ της μάτια καὶ τὸν κοίταξε παράξενα.

— Ναί, ναί ξέρω τὶ σοῦ συμβαίνει, φώναξε καὶ πάλι ὁ Τζώρτζ. Ἠθίτεις στὴν Καλκούτα... Νοσταλγεῖς... Ποθεῖς ἕνα μεγάλο ταξίδι. Αὐτὸ εἶνε χωρὶς ἄλλο. Λοιπόν, πολυαγαπημένη μου Ζάγια, σὲ πληροφορῶ ὅτι ὁ ἀποψινός μας χορὸς μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ ὡς ἀπὸ χαιρετιστήριος...

— Ἀποχαιρετιστήριος! ψιθύρισε ἡ Ζάγια.

— Μάλ, ναί, ναί, ἀγαπημένη μου, φεύγουμε, ἀφήνουμε τὴν Καλκούτα.

— Φεύγουμε Τζώρτζ;

— Βεβαίως!....

— Καὶ ποῦ πρόκειται νὰ πᾶμε ἀγαπημένε μου;

— Δὲν τὸ μαντεύεις Ζάγια; Δὲν τὸ ὑποπτεύεσαι καλή μου; Θ' ἀφήσουμε τὶς Ἰνδίες. Θὰ φύγουμε γιὰ τὸ Λονδίνο.

Ἡ Ζάγια δὲν τοῦ ἀπάντησε.

Ἐνθουσιασμένος ὁ Τζώρτζ ἐξακολούθησε:

—Νὰ, λοιπόν, ποὺ ἐμάντεψα τὴν ἐπιθυμία σου, ἀγγελέ μου. Ἡ Καλκούτα σὲ κάνει ν' ἀνιᾶς. Ἐς κόρακας λοιπὸν ἡ Καλκούτα καὶ οἱ Ἰνδίες. Μετὰ τέσσερις ἡμέρες φεύγουμε. Ὁπὸς ξέρεις, εἶμαι ἰδιοκτήτης τριῶν πλοίων. Τὸ ἕνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ πλοῖα, τὸ κοντύτερο, τὸ πιὸ γρήγορο, θὰ ἑτοιμασθῆ τάχιστα γιὰ τὸ ταξίδι μας.

Ἡ Ζάγια τὸν ἄκουγε μὲ μισόκλεισστα τὰ μάτια.

— Θὰ διατάξω νὰ σοῦ ἑτοιμάσουν στὸ πλοῖο αὐτὸ ἕνα διαμέρισμα ἡγεμονικῆς πολυτελείας, συνέχισε ὁ Κλέβελαντ. Ἡ κρεββατοκάμαρά σου σ' αὐτὰ θὰ εἶνε ποίημα. Δὲν θὰ σοῦ λείψη τίποτε κατὰ τὸ ταξίδι, σοῦ τὸ ὑποσχομαι. Θὰ σὲ διασκεδάση, θὰ σοῦ ξαναφέρη τὸ κέφι καὶ τὸ ρόδαλό σου χρῶμα στὰ μάγουλα. Θὰ εἶνε ἕνα ταξίδι ὄνειρο...

Ὁ Τζώρτζ φλυαροῦσε καταγοητευμένος, κατενθουσιασμένος ἀπὸ τὴν ἐμπνευσί του αὐτή.

Σύμφωνοι, ἀγαπημένη μου; ρώτησε τέλος τὴ Ζάγια. Αὐτὴ δὲν εἶνε ἡ ἐπιθυμία σου; Καλὰ δὲν τὸ ἐμάντεψα; Θάρρος λοιπόν. Μετὰ τέσσερις ἡμέρες φεύγουμε καὶ ζήτω ἡ χαρά!...

Ἕνα χαμόγελο ἀνθίσε στὸ πρόσωπο τῆς Ζάγιας. Δὲν ἄνοιξαν ὅμως τὰ χείλη της, δὲν εἶπε λέξι.

Ὁ Τζώρτζ δὲν τὸ πρόσεξε αὐτό, ἐνθουσιασμένος καὶ χαρούμενος καθώς ἦταν.

Σὲ κουράζω μὲ τὴ φλυαρία μου ἀγάπη μου, εἶπε τέλος στὴ Ζάγια. Θὰ φύγω. Θὰ σ' ἀφήσω ἥσυχη. Ἂν εἶσαι κουρασμένη, πλάγιασε, μικρούλα μου καὶ θὰ σὲ δικαιολογήσω στοὺς καλεσμένους μας. Πρέπει νὰ κοιμηθῆς γιὰ νὰ συνέλθης. Δὲν θ' ἀργήσω ἄλλως τε. Θὰ ξαναγυρίσω γρήγορα κοντά σου.

Τῆς φίλησε τὰ χέρια, σφίγγοντάς τα μέσα στὰ δικά του κι' ἔφυγε γιὰ ν' ἀναγυρίση κοντὰ στοὺς καλεσμένους του.

Ἡ Ζάγια ἔνιωσε τὴν ἀνακούφισί τοῦ ξέφυγε.

Ἡ ἀγαπημένη του σύζυγος ἐρισκόταν πράγματι ἐκεῖ.

Ἦταν ξαπλωμένη σ' ἕνα ντιβάνι, ἀλλὰ σὲ τὶ κατάσταση, Θεέ μου!...

Τὸ πρόσωπό της ἦταν κατσχλωμο, λευκὸν σχεδόν.

Ἔμενε ἀκίνητη, σὰν ἄγαλμα, μὲ τὰ μάτια μισόκλειστα.

Ὁ Τζώρτζ ἀνησύχησε.

Ἔτρεξε κοντά της, γονάτισε ἐμπρός της, πῆρε τὰ χέρια τη- στὰ δικά του καὶ τῆς φώναξε μ' ἀγωνία:

— Ζάγια... ἀγαπημένη μου... λατρευτή μου Ζάγια, τί ἔχεις;... Εἶσαι ἄρρωστη;... Σὲ κούρασε ἡ ἀπωψινὴ διασκέδασις; Θέλεις νὰ φωνάξω τὸν γιατρό μας;

Ἡ Ζάγια ἄνοιξε τὰ μάτια της καὶ τὸν κοίταξε χωρὶς νὰ τοῦ ἀπαντήση.

Ὁ Τζώρτζ ἀπόρησε μὲ τὴν παράδοξη κι' ἀνεξήγητη σιωπή τη-

— Μίλησέ μου, Ζάγια, φώναξε. Γιατί νιώθεις; Γιατὶ εἶσαι τόσο χλωμή; Ἐπιθυμεῖς νὰ σταματήση ὁ χορὸς καὶ νὰ μείνουμε μόνοι; Ἀρκεῖ νὰ τὸ θέλης καὶ θὰ εἰδοποιήσω ἀμέσως τοὺς καλεσμένους μας περὶ τῆς ξαφνικῆς ἀδιαθεσίας σου.

Ἡ Ζάγια τοῦ ἔρριξε καὶ πάλι ἕνα θλιμμένο ἀλλόκοτο κι' ἀναστέναξε βαθιά.

— Ὑποφέρεις, ἀγαπημένη μου; Θεέ μου, γιατὶ νὰ διαργανώσω τὸ χορὸ εἶν' ἔτσι;

Ἡ Ζάγια ἀναστέναξε καὶ ξανάκλεισε τὰ μάτια της.

Ὁ Τζώρτζ ἦταν ἀνήσυχος.

Μάταια προσπαθοῦσε νὰ τὴν κάμη νὰ μιλήση, νὰ τοῦ χαιμογελάση.

— Πόσο εἶμαι ἀδυστυχισμένος! ἀναστέναξε ὁ καλόκαρδο. Κλέβελαντ. Ἔπρεπε νὰ μαντεύω τὶς ἐπιθυμίες σου, ἀγγελέ μου. Ἔχεις κανένα παράπονο μαζί μου Ζάγια; Ὄχι; Τότε τὶ σοῦ συμβαίνει, λατρεία μου;

Τῆς κρατοῦσε σφιχτὰ τὰ χέρια καὶ κάθε τόσο ἔσκυβε καὶ τῆς τὰ φιλοῦσε.

Καὶ, πράγμα παράδοξο, τὶς στιγμὲς αὐτὲς τὸ πρόσωπο τῆς Ζάγιας ἄλλαζε πολλὲς φορὲς χρῶμα. Ἄλλοτε χλώμιαζε κι' ἄλλοτε κοκκίνιζε.

Ὁ Τζώρτζ ἔμεινε γιὰ μερικὰ δευτερόλεπτα μὲ τὸ βλέμμα του καρφωμένο στὸ πρόσωπό της.

Ἔξαφνα τινάχτηκε ἀπότομα καὶ ἐξεφώνισε:

— Ζήτω ἡ χαρά!... Ξέρω τὶ σοῦ συμβαίνει, λατρευτή μου γυναικοῦλα...

Ἡ Ζάγια ἄνοιξε τὰ ὡραῖα, μελαγχολικὰ τῆς μάτια καὶ τὸν κοίταξε παράξενα.

— Ναί, ναί ξέρω τὶ σοῦ συμβαίνει, φώναξε καὶ πάλι ὁ Τζώρτζ. Ἠθίτεις στὴν Καλκούτα... Νοσταλγεῖς... Ποθεῖς ἕνα μεγάλο ταξίδι. Αὐτὸ εἶνε χωρὶς ἄλλο. Λοιπόν, πολυαγαπημένη μου Ζάγια, σὲ πληροφορῶ ὅτι ὁ ἀποψινός μας χορὸς μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ ὡς ἀπὸ χαιρετιστήριος...

— Ἀποχαιρετιστήριος! ψιθύρισε ἡ Ζάγια.

— Μάλ, ναί, ναί, ἀγαπημένη μου, φεύγουμε, ἀφήνουμε τὴν Καλκούτα.

— Φεύγουμε Τζώρτζ;

— Βεβαίως!....

— Καὶ ποῦ πρόκειται νὰ πᾶμε ἀγαπημένε μου;

— Δὲν τὸ μαντεύεις Ζάγια; Δὲν τὸ ὑποπτεύεσαι καλή μου; Θ' ἀφήσουμε τὶς Ἰνδίες. Θὰ φύγουμε γιὰ τὸ Λονδίνο.

Ἡ Ζάγια δὲν τοῦ ἀπάντησε.

Ἐνθουσιασμένος ὁ Τζώρτζ ἐξακολούθησε:

—Νὰ, λοιπόν, ποὺ ἐμάντεψα τὴν ἐπιθυμία σου, ἀγγελέ μου. Ἡ Καλκούτα σὲ κάνει ν' ἀνιᾶς. Ἐς κόρακας λοιπὸν ἡ Καλκούτα καὶ οἱ Ἰνδίες. Μετὰ τέσσερις ἡμέρες φεύγουμε. Ὁπὸς ξέρεις, εἶμαι ἰδιοκτήτης τριῶν πλοίων. Τὸ ἕνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ πλοῖα, τὸ κοντύτερο, τὸ πιὸ γρήγορο, θὰ ἑτοιμασθῆ τάχιστα γιὰ τὸ ταξίδι μας.

Ἡ Ζάγια τὸν ἄκουγε μὲ μισόκλεισστα τὰ μάτια.

— Θὰ διατάξω νὰ σοῦ ἑτοιμάσουν στὸ πλοῖο αὐτὸ ἕνα διαμέρισμα ἡγεμονικῆς πολυτελείας, συνέχισε ὁ Κλέβελαντ. Ἡ κρεββατοκάμαρά σου σ' αὐτὰ θὰ εἶνε ποίημα. Δὲν θὰ σοῦ λείψη τίποτε κατὰ τὸ ταξίδι, σοῦ τὸ ὑποσχομαι. Θὰ σὲ διασκεδάση, θὰ σοῦ ξαναφέρη τὸ κέφι καὶ τὸ ρόδαλό σου χρῶμα στὰ μάγουλα. Θὰ εἶνε ἕνα ταξίδι ὄνειρο...

Ὁ Τζώρτζ φλυαροῦσε καταγοητευμένος, κατενθουσιασμένος ἀπὸ τὴν ἐμπνευσί του αὐτή.

Σύμφωνοι, ἀγαπημένη μου; ρώτησε τέλος τὴ Ζάγια. Αὐτὴ δὲν εἶνε ἡ ἐπιθυμία σου; Καλὰ δὲν τὸ ἐμάντεψα; Θάρρος λοιπόν. Μετὰ τέσσερις ἡμέρες φεύγουμε καὶ ζήτω ἡ χαρά!...

Ἕνα χαμόγελο ἀνθίσε στὸ πρόσωπο τῆς Ζάγιας. Δὲν ἄνοιξαν ὅμως τὰ χείλη της, δὲν εἶπε λέξι.

Ὁ Τζώρτζ δὲν τὸ πρόσεξε αὐτό, ἐνθουσιασμένος καὶ χαρούμενος καθώς ἦταν.

Σὲ κουράζω μὲ τὴ φλυαρία μου ἀγάπη μου, εἶπε τέλος στὴ Ζάγια. Θὰ φύγω. Θὰ σ' ἀφήσω ἥσυχη. Ἂν εἶσαι κουρασμένη, πλάγιασε, μικρούλα μου καὶ θὰ σὲ δικαιολογήσω στοὺς καλεσμένους μας. Πρέπει νὰ κοιμηθῆς γιὰ νὰ συνέλθης. Δὲν θ' ἀργήσω ἄλλως τε. Θὰ ξαναγυρίσω γρήγορα κοντά σου.

Τῆς φίλησε τὰ χέρια, σφίγγοντάς τα μέσα στὰ δικά του κι' ἔφυγε γιὰ ν' ἀναγυρίση κοντὰ στοὺς καλεσμένους του.

Ἡ Ζάγια ἔνιωσε τὴν ἀνακούφισί τοῦ ξέφυγε.

Ἡ ἀγαπημένη του σύζυγος ἐρισκόταν πράγματι ἐκεῖ.

Ἦταν ξαπλωμένη σ' ἕνα ντιβάνι, ἀλλὰ σὲ τὶ κατάσταση, Θεέ μου!...

Τὸ πρόσωπό της ἦταν κατσχλωμο, λευκὸν σχεδόν.

Ἔμενε ἀκίνητη, σὰν ἄγαλμα, μὲ τὰ μάτια μισόκλεισστα.

Ὁ Τζώρτζ ἀνησύχησε.

Ἔτρεξε κοντά της, γονάτισε ἐμπρός της, πῆρε τὰ χέρια τη- στὰ δικά του καὶ τῆς φώναξε μ' ἀγωνία:

— Ζάγια... ἀγαπημένη μου Ζάγια! ἐξεφώνιζε.

Πάνω στὴν ἀπελπισία του διέταξε τοὺς ὑπηρέτες του νὰ ἐγοῦν ἀπ' τὸ σπίτι καὶ νὰ ἐρευνήσουν στοὺς γύρω δρόμους, νὰ τρέξουν νὰ ρωτήσουν στὰ φιλικὰ σπίτια.

Μόνος του κατόπι, θλιμμένος, συντετριμμένος γύρισε στὴν κρεββατοκάμαρη τῆς Ζάγιας.

Τὰ ἀγγλικὰ χωριάτικα ροῦχα ποὺ φεροῦσε ἡ Ζάγια στὸ χορὸ ἦταν πεταγμένα κάτω στὸ πάτωμα. Ἄρα, ἡ Ζάγια εἶχε γδυθῆ καὶ εἶχε φορέσει τὸ φόρεμά της. Γιὰ νὰ τὸ κάμη αὐτό, ἀσφαλῶς εἶχε στὸ νοῦ της νὰ πάη κάπου.

Ὁ Τζώρτζ φώναξε τὴν καμαριέρα τῆς Ζάγιας καὶ τὴν ρώτησε ἂν βοήθησε τὴν κυρία της νὰ ντυθῆ.

Ἡ καμαριέρα δὲν ἤξερε τίποτε.

Ὁ Τζώρτζ σκέφθηκε τότε τὴ Βὲθ, τὴ γρηᾶ θαλαμηπόλο τῆς Ζάγιας κι' ἔτρεξε στὸ δωμάτιό της. Ἴσως ἐκείνη ἤξερε τὶ συνέβαινε.

Ἡ γρηᾶ θαλαμηπόλος κοιμόταν βαθειά.

— Βὲθ! φώναξε ὁ Τζώρτζ. Βὲθ!

Ἡ γρηᾶ δὲν ξύπνησε.

— Βὲθ!... ξαναφώναξε ἐξαλλος ὁ Κλέβελαντ.

Μὰ ἡ γερόντισσα οὔτε κινήθηκε καθόλου, οὔτε ἄνοιξε τὰ μάτια της.

Ὁ Τζώρτζ ἴδεν ἤξερε ἂν ἔπρεπε νὰ τὴν ξυπνήση ἢ ὄχι. Θὰ ἤταν ἄρα γε σὲ θέσι νὰ τὸν πληροφορήση; Κατὰ πάσαν πιθανότητα ἡ Βὲθ κοιμόταν ὅλη νύχτα καὶ δὲν εἶχε ἰδέαν τοῦ τὶ συνέβη...

Γεμάτος ἀπελπισία ὁ Τζώρτζ ἄρχισε νὰ χτυπᾶ τὸ στῆθος του μὲ τὶς γροθιές του. Τὶ κακὸ ἦταν αὐτό; Ποῦ εἶχε πάει ἡ λατρευτή του Ζάγια;

Κατέβηκε καὶ πάλι στὸν κῆπο κι' ἄρχισε νὰ φωνάζη, νὰ φωτιζῆ σὰν τρελλός. Κανεὶς ὅμως δὲν τοῦ ἀπαντοῦσε.

Ἀπόλυτη γαλήνη γύρω του, ἀπόλυτη σιωπή, μιὰ σιωπὴ γεμάτη μυστήριο, ἀπειλητικὴ, τρομερή.

Ἔξαφνα τὸ βλέμμα του ἔπεσε ἀντίκρυ στὸ βάθος τοῦ κήπου. Ἔξω ἀπὸ τὸν μανδρότοιχο ὁ ποταμὸς Γάγγης κυλοῦσε μεγαλοπρεπῆς στὰ νερά του.

Ὁ Τζώρτζ ἔφριξε. Μιὰ τρομερὴ σκέψις πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό του τὸν πάγωσε.

—Ἂν ἡ Ζάγια;... ψιθύρισε.

— Δὲν τόλμησε ὅμως νὰ συμπληρώση τὴ φράση του. Κύπταξε καὶ πάλι πρὸς τὸ ποτάμι, τὰ κιτρινόχρωμα νερά τοῦ ὁποίου λαμπύριζαν παιχνιδιάρικα.

— Ἂν ἡ Ζάγια...; ψιθύρισε καὶ πάλι μὲ σφιγμένη καρδιά.

Κι' ἀμέσως ἄρχισε νὰ τρέχη σὰν τρελλός.

Διέσχιζε τὸν ἀπέραντο κῆπο ξεφωνίζοντας:

— Ζάγια! Ζάγια!

Ἔφτασε τέλος μπρὸς σὲ μιὰ μικρὴ πόρτα ποὺ ὑπῆρχε στὸ πίσω μέρος τοῦ κήπου. Τὴν ἄνοιξε, ἔβγῆκε ἔξω κι' ἔτρεξε στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ.

Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ πιστεύρωσε στὰ νερὰ ἡ καρδιὰ του σταμάτησε, σηκώθηκαν οἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς του, κόπηκε ἡ πνοή του. Διέκρινε πάνω στὰ νερὰ νὰ ἐτυπλέουν μιὰ μανδύα κι' ἕνα ψάθινο καπέλλο.

Ὁ μανδύας ἦταν μαῦρος, μὲ φόδρα ἀπὸ ἄσπρο μετάξι. Ἡ ψάθα ἦταν πλεγμένη μὲ ριζόχορτο καὶ στολισμένη μὲ μιὰ γαλάζια κορδέλλα.

Ὁ Τζώρτζ θέλησε νὰ ξεφωνίση, ἀλλὰ ἡ φωνή του πνίγηκε στὸ λαιμό του.

Ἔννοιωσε τὴ γῆ νὰ σαλεύη κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του καὶ τὸν οὐρανὸ νὰ τρέμη πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του, σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ καταρρεύση καὶ νὰ τὸν συντρίψη.

Εἶχε ἀναγνωρίσει ὁ δυστυχὴς καὶ τὰ δύο ἐκεῖνα ἀντικείμενα. Καὶ ὁ μανδύας καὶ ἡ ψάθα ἀνῆκαν στὴν Ζάγια.

Τί εἶχε λοιπὸν συμβῆ;

Τὰ γόνατα τοῦ Τζώρτζ Κλέβελαντ λύγισαν! ἔξαφνα καὶ ἔπεσε γονατιστὸς στὸ ἔδαφος, μὲ τὰ μάτια διαρκῶς καρφωμένα στὸν μανδύα καὶ στὴν λευκὴ ψάθα μὲ τὴ γαλάζια κορδέλλα.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

Οἱ ἀδλοι τοῦ Γερο-Παρατατικοῦ

Παραδόσεις

Ἐφημερίδας διαβασὼν καὶ πληροφορησάμενος
ὅτι ἐδόθη ἀδεια εἰς τοὺς μαθητιῶντας
ἐσχάτως νὰ διδάσκωνται μαθήματα κατ' οἶκον
καὶ τὴν ἀρχαίαν εὐθαρσῶς πὴν γλῶτταν χειρισάμενος,
ὠκειτεῖς ὅτι εἰς τοὺς σκληροὺς τοὺς χρόνους τοὺς παρόντας
ἔκω δεινὸν καθῆκον
κἀγὼ νὰ δώσω ἀφειδῶς κατὰ τὰ εἰωθότα
τὰ πάνσοφά μου φῶτα,
ἐπῆρον τὴν ἀπόφασιν νὰ δεδιδασκαλεύσω
καὶ μαθητόκοσμον πολὺν δεόντως νὰ φαρεύσω.
Ὅθεν ἀρχίζουν προσεχῶς μαθήματα θαυμάσια.
Πλὴν ἐπισήμως κ' εὐθαρσῶς διαδηλῶ ἐνθάδε
ὅτι δεκτὰ δὲν γίνονται ἢ μόνον τὰ κοράσια
καὶ ἀποκλείονται αὐστηρῶς ἄρρενες μαθη-
(τάδαι.
Πάντοτε τὰ κοράσια ὡς ἐπεπαρατήρηκα
ἅπαντα τὰ μαθήματα ταχέως ἐκμανθάνουσι
σὲ βλέπουν μὲ ὀμμάτια γλυκέα καὶ τσακίρικα
καὶ εἶνε χαριέστατα ὅταν καζούραν κάμνουσι.
Εἰμὶ δὲ — τὸ ὁμολογῶ — φίλος τῶν καζουρῶν
δόσκις αὗται γίνονται ὑπὸ πλασμάτων τρυφερῶν
ἅτινα τὴν θελάδαν μου ἐνίοτε τραθῶσι
ἢ μὲ καρφίδας μὲ τσιμβοῦν ἢ καὶ μὲ ναργα-
(λάδι.
Ἐγὼ δὲ ὧν λίαν γνωστὴ σπουδαία καραμπίνα
τὰς παρειὰς χαιδολογῶ τὴν ἀπερνάω φίνα.
Ἐμβρός, λοιπόν, κοράσια ἐμβάνικα κ' εὐχά-
(ριστα
ἔλθετε πρός με σύντομα καὶ θὰ σᾶς βάλω ἀ-
(ριστα!

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΔΕΥΚΑΛΙΩΝ ΚΑΙ ΠΥΡΡΑ

Κάποτε, τὴν πολὺ παλιὰ ἐποχή, ὁ Ζεὺς, θαρρευστημένος ἀπ' τὶς πονηρίες τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἀποφάσισε νὰ τοὺς πνίξη μὲ κατακλυσμό. Ὁ Προμηθεὺς ὅμως, αὐτὸς ποὺ μπροῦσε νὰ κλέψη ὅλα τὰ μυστικὰ τῶν θεῶν ἀπ' τὴ φωτιὰ ὡς τὴ σκέψι, ἔκλεψε καὶ τὴ σκέψι αὐτὴ τοῦ Δία. Κι' ἀμέσως τὸ φοβερὸ νέο ἔσπευσε νὰ τὸ μεταδώσεται στὸν ἀγαπημένο του γυιό τὸ Δευκαλίωνα, ποὺ ζοῦσε εὐτυχισμένος μαζὶ μὲ τὴν γυναίκα του τὴν Πύρρα, τὴν κόρη τοῦ Ἐπιμηθέως — τοῦ ἀστατου κι' ἐπιπόλαιου ἀδερφοῦ τοῦ σοφοῦ Προμηθέως — καὶ τῆς Ἰσάξιας του Πανδώρας.

Ἡ ἀναγγελία τῆς ἐπικειμένης καταστροφῆς ἀναστάτωσε τὸν Δευκαλίωνα. Ἀμέσως, ἀγκαλιάσε τὴν λατρεμένη του γυναίκα, κι' ἀρχισε νὰ κλαίη στὴν ἀγκαλιά της μὲ πύρινα δάκρυα.

—Καϋμενούλα μου!... Φτωχή μου γυναίκα!... μοιρμούριζε ἀνάμεσα στοὺς λυγμοὺς του. Δὲν προφτιάξανε καλὰ - καλὰ ν' ἀλλάξουνε τὰ πρῶτα τοὺς φιλιὰ τὰ ἐρωτευμένα μας χείλια καὶ, νά, ὁ θάνατος, θαρύς, μολυβένιος, χτυπάει τὶς μαῦρες του φτεροῦγες ἀπάνω ἀπ' τὰ κεφάλια μας!... Πῶς θὰ σὲ σώσω ἀπ' τὴ φοβερὴ καταστροφὴ ποὺ ἑτοιμάζει ὁ Ζεύς;... Πῶς θὰ χαρῶ λίγο ἀκόμα τὴν ὀμορφιά σου, πῶς θὰ δοκιμάσω τὰ χάδια σου;...

Χλωμὴ, δακρυσμένη ἡ Πύρρα, ἀγκαλιάζε τὸν ἀντρα της, καὶ σφιγγόταν ἀπάνω του, σὰ φοβισμένο πουλί... Τότε ὅμως ὁ σοφὸς Προμηθεύς, ἐξύγκασε τὸ ξευγάρι, καὶ, ἀκουμπώντας τὸ χέρι του στὸν ὦμο τοῦ γυιοῦ του, εἶπε:

— Ἄκουσε, τὰ κλάματα δὲν εἶνε γιὰ τοὺς ἰσχυροὺς ἄντρες...Πρέπει ν' ἀντιδράσης γυιέ μου.

—Μὰ πῶς;... Πῶς πατέρα; μουρμούρισε ὁ Δευκαλίων. Ἐσὺ δὲ μοῦπες ὅτι ὁ Ζεὺς θὰ πνίξη ὅλη τὴ γῆ στὰ νερά, γιὰ νὰ γλυτώση ἀπ' τοὺς πονηροὺς ἀνθρώπους ποὺ μισεῖ;

— Ναί, μὰ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι δὲν τὸ ξέρουν αὐτό... Δὲν πῆγε, θλέπεις, κανεὶς νὰ τοὺς τὸ πῆ... Ἐνῶ ἐγὼ στὸ λέω!... Ἄν ἐνεργήσης γρήγορα, σὰν ἄντρας ἀποφασισμένος νὰ ζήσης μὲ τὴ γυναίκα ποὺ ἀγαπᾶς, δὲν πρέπει νὰ χάσης στιγμή!... Ἐμπρὸς, Δευκαλίων!

Τὰ νὰ κάνω, πατέρα;....χρώτησε ἠλεκτρισμένος ὁ γυιὸς τοῦ Προμηθέως.

—Μιὰ κιβωτό... Θὰ μπῆτε μέσα ἐσὺ κ' ἡ γυναίκα σου, θὰ θάλετε προμηθεῖες γιὰ πολὺν καιρό, καὶ θάσαστε οἱ μόνοι ἄνθρωποι ποὺ θὰ μείνετε στὴ γῆ, γιὰ νὰ ξαναθημιουργήσετε μὲ τὸν ἔρωτά σας τὸ καινούργιο γένος τῶν ἀνθρώπων....

Ὁ Δευκαλίων ρίχτηκε στὴ δουλειὰ ἀμέσως. Καί, σὲ λίγο, ἡ κιβωτὸς ἦταν ἕτοιμη. Μόλις ἤτανε καιρός! Μιὰ κατάμαυρη συννεφιὰ σκέπασε τὸν οὐρανὸ, ἀστραπὲς φλογερὲς ἀρχίσανε νὰ ψαλλιδίζουνε τὰ σύννεφα, κι' ὁ Ζεὺς ἀνοιξε ἀπὸ ψηλὰ τοὺς ἐκδικητικοὺς καταρράχτες του!... Ἔβρεχε, ἔβρεχε, ἔβρεχε... Σὲ λίγο, καὶ τὰ ψηλότερα βουνὰ τῆς Ἑλλάδος εἴχανε θαφτῆ κάτω ἀπ' τὸν φοβερὸ κατακλυσμό τοῦ ὑγροῦ στοιχείου. Ποῦ νὰ ζήση ἄνθρωπος μέσα σ' αὐτὸν τὸν ἀπύθμενο ὠκεανό, ποῦχε σκεπάσει σπίτια, δέντρα, πεδιάδες καὶ δάση;... Σὲ λίγο, κάθε ζωντανὸ πλάσμα εἶχε πάει νὰ ζῆ... Μόνη στὴ μέση τοῦ νεροῦ, ἡ κιβωτὸς τοῦ Δευκαλίωνος, ἀρμένιζε ἀβίαφρη γιὰ τὴ γενικὴ καταστροφή... Στὸ κατάστρωμά της, ἀγκαλιασμένοι, ὁ Δευκαλίων κι' ἡ Πύρρα, οἱ τελευταῖοι ἄνθρωποι πάνω στὴ γῆ, κυττάζανε μὲ δέος γύρω τους...

—Μικρή μου Πύρρα, τόνοιωσες; Τόβαλες καλὰ σὰ νοῦ σου;... τῆς Ἔλεγε αὐτός. Εἴμαστε οἱ τελευταῖοι ἄνθρωποι πά

Θαῦμα ἀγάπης

Μιὰ μέρα ποὺ ὁ Πῶλ πῆγε στὸ σπίτι τῆς ἀρραβωνιαστικιάς του ὕστερα ἀπὸ λιγοήμερη ἀπουσία ,ξαφνιάστηκε ὅταν δὲν εἶδε τὴ Λιζέττα νὰ τὸν περιμένῃ μὲ λαχτάρα, ὅπως συνήθιζε πάντα.

— Ποῦ εἶνε ἡ Λιζέττα; ρώτησε.

— Στὸ κερεβάτι, ἀπάντησε στενοχωρημένη ἡ μητέρα τῆς Λιζέττας στὸν μέλλοντα γαμπρό της.

Ἡ Λιζέττα ἦταν πραγματικὰ ἄρρωστη.

Συχνὰ ἀνησυχοῦσε τοὺς γονεῖς της μὲ τὴ ντελικάτη ὑγεία της. Κρυολογοῦσε μὲ τὸ παραμικρό. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως τὸ κρυολόγημά της ἦταν κάπως βαρύ.

Ὁ γιατρὸς πηγαινοερχότανε στὸ σπίτι τῆς σκεπτικός, ἀνήσυχος. Δυστυχῶς ὅμως σὲ λίγες μέρες παρουσιάσθηκε βρογχίτις καὶ ἔπειτα ἡ ἄτυχη κοπέλλα προσεβλήθη καὶ ἀπὸ πλευρίτιδα.

Εἶχαν ὁρίσει νὰ γίνῃ ὁ γάμος τῆς μὲ τὸν Πῶλ τὸ Μάρτη, καὶ φυσικὰ τὸν ἀνέβαλαν. Πέρασε πολὺς καιρὸς στὸ μεταξύ. Καὶ ὅταν ἡ Λιζέττα σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεββάτι, ὡχρὴ καὶ ἀδύνατη, ὁ γιατρὸς εἶχε διατάξει νὰ μένῃ ζαπλωμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα ἔξω στὴν ταράτσα ποὺ ἔβλεπε στὸν κῆπο.

Ἀλλοίμονο! Ἡ φτωχὴ νέα εἶχε προσβληθῆ ἀπὸ φθίσι

Ὁ καημένος ὁ Πῶλ δὲν ἔπαυε οὔτε στιγμὴ τὶς συνηθισμένες του ἐπισκέψεις. Κάθε δυὸ μέρες ἔτρεχε κοντὰ στὴν ἀγαπημένη του γιὰ νὰ τῆς κρατᾶ συντροφιά. Δὲν ἤξερε τίποτα γιὰ τὴν ἐμφάνισι τῆς ὑπουλης ἀρρώστειας ποὺ ἀπειλοῦσε τὴ ζωὴ τῆς καλῆς του.

Ὁ γιατρὸς καὶ οἱ γονεῖς της δὲν θέλησαν νὰ τοῦ φανερώσουν ἀκόμα τὸ θλιβερὸ μυστικό.

Ὁ γάμος τῆς πάντως ἀνεβλήθη καὶ γιὰ τρίτη φορά.

Συχνὰ ἡ Λιζέττα ἔκλαιγε ὅταν ἔφευγε ὁ Πῶλ καὶ τὴν ἄφηνε μόνη.

— Θὰ πεθάνω γρύγορα! ἔλεγε ἀπὸ μητέρα της. Δὲν θὰ προφτάσω νὰ παντρευτῶ.

Ἐκείνη, κρύβοντας τὴ συγκίνησί της, προσπαθοῦσε μὲ χίλια ψέμματα νὰ τῆς βγάλῃ τὶς μαῦρες ἰδέες.

"Ηρθε ὁ χειμώνας.

Ἡ Λιζέττα βρισκόταν στὴν ἴδια κατάστασι, οὔτε καλύτερα, οὔτε χειρότερα. Ὅταν ρωτήσανε τὸ γιατρὸ γιὰ τὸ γάμο τοὺς ἐδήλωσε κατηγορηματικὰ ὅτι δὲν ἔπρεπε οὔτε νὰ τὸν σκέπτωνται κἄν.

"Ὕστερα ἀπ' αὐτὸ μιὰ βραδυὰ ὁ πατέρας τῆς Λιζέττας σταμάτησε τὸν Πῶλ μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ

— Ἔχω ὑποχρέωσι, τοῦ εἶπε, νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια. Ἡ Λιζέττα εἶνε πολὺ ἄρρωστη...

— Ἄρρωστη... πολὺ ἄρρωστη!... τραυλισε ὁ Πῶλ.

— Ναί. Ὁ γάμος σας θἄταν μιὰ τρέλλα. Θὰ ἦταν φρικτὸ νὰ ἐκτεθῆς καὶ σὺ σ' ἐσθλιμμένη ἀπὸ φυματίωσι.

Τὰ μάτια τοῦ Πῶλ βούρκωσαν.

— Αὐτὸ δὲν θὰ γίνῃ ποτέ, ἀπάντησε ἀποφασιστικὰ. Ἂν ἡ Λιζέττα μάθῃ πῶς τὴν ἄφησα. Θὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴν ἀπελπισία της. Ἂν ὅμως γίνῃ ὁ γάμος, ἴσως ἡ ἐλπίδα καὶ ἡ χαρὰ νὰ τὴν γιατρέψουν.

Ὄχι' ἂν αὐτὸ δὲν γίνῃ, θὰ ἔχω τοὐλάχιστον τὴν ἱκανοποίησι ὅτι τῆς ἔδωσα μιὰ μεγάλη χαρά.

Ὁ πατέρας τῆς Λιζέττας ἔκλαιγε ἀπ' τὴ συγκίνησι.

— Καλά, παιδί μου, τοῦ εἶπε. Ἂς γίνῃ ἡ ἐπιθυμία σου καὶ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Καὶ τὸν ἀγκάλισε καὶ τὸν ἔσφιξε παράφορα πάνω στὸ στῆθος του.

Ὁ γάμος ἔγινε σὲ λίγες μέρες σεμνὸς καὶ ἁπλός.

Ἡ νύφη γελαστὴ καὶ χαριτωμένη ἐμοιαζε σὰν ὠχρόλευκο ἐξωτικὸ κρίνο μέσα στὸ νυφικό της φουστάνι.

Πόσο ἦταν συγκινημένη!

Τὸ νεαρὸ ζευγάρι ἔφυγε ἀμέσως μετὰ τὸ γάμο γιὰ τὴν ἐξοχή, σ' ἕνα μικρὸ καὶ χαριτωμένο σπιτάκι, ἀνάμεσα στὶς πρασινάδες καὶ στὰ λουλούδια.

Ἀρχισε γι' αὐτοὺς μιὰ καινούργια ζωὴ εὐτυχισμένη, μιὰ ζωὴ ὀνειρεμένη.

Ἡ χαρὰ τῆς ἤρεμης αὐτῆς ζωῆς, ἡ φλογερὴ ἀγάπη τοῦ Πῶλ δίνανε στὴ Λιζέττα ζωὴ καὶ ἐλπίδες.

Μὰ κάποτε ὅταν ὁ Πῶλ τὴν ἐσφιγγε πιὰ ἀγκαλιά του, τοῦ ἔλεγε:

— Φοβᾶμαι, φοβᾶμαι πῶς δὲν θὰ γίνω καλά. Ἡ καρδιά μου σφίγγεται.

— Μὰ τί λές, τῆς ἀπαντοῦσε χαρούμενος ἐκεῖνος. Οὔτε φαίνεσαι πῶς ἤσουν κάποτε ἄρρωστη. Τὰ μάγουλά σου ἔχουν ἀνθίσει σὰν ἀπριλιάτικα τριαντάφυλλα, ἀγαπημένε μου.

Σιγὰ - σιγὰ ἀρχισε νὰ πιστεύῃ στὰ λόγια αὐτὰ ἡ Λιζέττα καὶ ἀφηνότανε μὲ ἀγαλλίασι στὰ γλυκὰ σφιχταγκαλιάσματα τοῦ καλοῦ της.

Μετὰ τρία χρόνια ἡ Λιζέττα, ἀγνώριστη πιά, γερὴ καὶ ροδομάγουλη, γέννησε ἕνα χαριτωμένο ἀγγελοῦδι.

"Ἐκλαιγε τώρα ἡ φτωχὴ νέα ἐκλαιγε ἀπὸ συγκίνησι, ἔκλαιγε ἀπὸ εὐτυχία φιλῶντας τὸν ἄνδρα της.

— Λατρεία μου, ἀγαπημένε μου Πῶλ, σὲ σένα τὰ χρωστῶ ὅλα... ὅλα... τοῦ ἔλεγε. Ἤμουνα νεκρὴ καὶ μοῦδωσες ζωή. Μὲ ἀνάστησες μὲ τὴν ἀγάπη σου Μὲ τὴ δύναμι τῆς ἀγάπης σου μ' ἀρπαξες ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ θανάτου.

Τί μεγάλη, τί δυνατὴ ποὺ εἶνε ἡ ἀγάπη, ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη!... Πιὸ δυνατὴ κι' ἀπ' τὸ θάνατο!...

ΠΩΛ ΕΡΒΙΕ

• • •

Ἑλληνικὰ ἀνέκδοτα

Η ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΑ ΤΟΥ ΣΤΟΥΡΝΑΡΑ

Ὁ ἐθνικὸς εἰδεργέτης Νικόλαος Στουρνάρας ποὺ ζοῦσε ὡς ἔμπορος στὴν Ἀλεξάνδρεια, ἀγαποῦσε τόσο τὴν Ἑλλάδα, ὥστε κληροδότησε σ' αὐτὴν μεγάλα ποσά, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ 600.000 χρυσὲς δραχμὲς γιὰ τὴν ἵδρυσι τοῦ Πολυτεχνείου Ἀθηνῶν.

Στὴ διαθήκη δὲ ποὺ ἀφῆκε, προέτρεπε τὴν γυναῖκα του νὰ ἔλθῃ νὰ ἐγκατασταθῆ στὴν Ἀθήνα καὶ ν' ἀφήσῃ μετὰ τὸν θάνατό της, ὅλη της τὴν περιουσία ὑπὲρ τοῦ Πολυτεχνείου. Ἔκτος αὐτοῦ ὅμως, ἀξίωσε νὰ ἔλθῃ ἡ κόρη του στὴν Ἀθήνα, μετὰ τὸν θάνατό του, νὰ λάβῃ ἑλληνικὴ ἀνατροφὴ καὶ νὰ παντρευθῆ ἕνα Ἕλληνα. Διαφορετικὰ θὰ τὴν ἀποκλήρωνε καὶ τῆς ἄφηνε τὴν πατρική του κατάρα.

ΑΠΕΝΤΑΡΙΑ ΕΜΠΝΕΟΥΣΑ

Κάποτε, ὅταν ὁ Σουρῆς καὶ ὁ Παλαμᾶς εἰργάζοντο στὸ «Μὴ Χάνεσαι», εἶχαν μείνει καὶ οἱ δυὸ ἀπένταροι γιατὶ ὁ Γαβριηλίδης δὲν εἶχε νὰ τοὺς δώσῃ λεφτά. Ἐκεῖ ποὺ καθόταν περίλυποι στὰ γραφεῖα, ὁ Παλαμᾶς εἶπε στὸ Σουρῆ:

— Καὶ τώρα Γιώργη τὶ θὰ κάνουμε;

Ὁ Σουρῆς ἄρπαξε τότε ἕνα κομμάτι χαρτὶ καὶ σοβαρὸς ἔγραψε μερικὲς γραμμές. Ἔδωσε κατόπιν τὸ χαρτὶ στὸν Παλαμᾶ κι' ἄφυγε ἀμίλητος καὶ καμερωτός. Στὸ χαρτὶ ἐπάνω εἶχε γράψει τὸ ἑξῆς πρὸς Παλαμάν ἐπίγραμμα:

Σὲ συμβουλεύω. Κώστα μου,
ἀντὶ νὰ γράφῃς στίχους,
ἄρπαξε τὸ κεφάλι σου
καὶ χτύπα το στοὺς τοίχους!

♠ ♠ ♠

ΚΙ' ΕΝΑ ΤΟΥ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ ΙΒ'

Μιὰ νύχτα, σὲ κάποια ἐκστρατεία, ὁ Λουδοβίκος 12ος ἔμβαχνε νὰ βρῇ μέρος γιὰ νὰ ἠπρατοπεδεύσῃ. Στὸ μόνο μέρος ὅμως ποὺ ἦταν κατάλληλο γι' αὐτὴ τὴ δουλειὰ εἶχε στρατοπεδεύσει ἤδη ὁ ἐχθρικὸς στρατός.

— Ποῦ θὰ στρατοπεδεύσουμε, Μεγαλειότατε; τὸν ρώτησε ὁ ὑπουργός του.

— Ἐκεῖ! ἀπάντησε ὁ Λουδοβίκος, δείχνοντας τὴ θέσι ὅπου εἶχαν στρατοπεδεύσει οἱ ἐχθροί.

— Μὰ ἐκεῖ, Μεγαλειότατε, ἔχει στρατοπεδεύσει ὁ ἐχθρός, παρατήρησε ὁ ὑπουργός.

— Ἐκεῖ! Ἐκεῖ! ἐπανέλαβε ὁ Λουδοβίκος.

Καὶ σὲ λίγο ὁρμῶντας ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ στρατοῦ του, ἔτρεψε σὲ φυγὴ τὸν ἐχθρὸ καὶ στρατοπέδευσε στὴ θέσι ποὺ ἤθελε.

ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ:
ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ
«ΕΚΕΙΝΟΣ... ΕΚΕΙΝΗ»
Μὲ ὥρ. τέχτ τοῦ Μάριου Ἀγγελόπουλου.
Ἐκδότης: Ὁ «ΠΙΓΚΟΥΙΝΟΣ»
1944

Η ΓΑΤΑ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΕΡΩΠΟΙ

ΤΙ ΑΝΑΦΕΡΕΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ

Οἱ γάτοι, αὐτὰ τὰ τεμπέλικα, ἀλλὰ καὶ τόσον συμπαθῆ ζῶα ποὺ κυρτώνουν ἠδονικὰ τὸ τόζο τῆς ράχης τους σ' ἕνα χάδι καὶ ποὺ πνίγουν ὡστόσο ἕνα ἀθῶο καναρίνι γιὰ νὰ χορτάσουν τὴν αἰμοβορία καὶ τὴν πεῖνα τους, ἐθεοποιήθηκαν ἄλλοτε ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους Αἰγυπτίους.

Εἶνε ἄλλως τε γνωστὸ σχετικῶς τὸ στρατήγημα ἑνὸς Ρωμαίου στρατηγοῦ, ὁ ὁποῖος σὲ μιὰ πολιορκία Αἰγυπτιακῆς πόλεως, παρέταξε μπρὸς ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες του κοπάδι ὁλόκληρο ἀπὸ γάτους. Οἱ πολιορκούμενοι, ποὺ φοβηθήκανε μὴ τυχὸν σκοτώσουν τοὺς...θεοὺς των, παράτησαν τὰ ἀκόντια καὶ ἡ πόλις κατελήφθη μὲ μεγάλη εὐκολία.

∴

Ὁ Μωάμεθ, χαϊδεύοντας κάποτε ἕναν ἀπὸ τοὺς γάτους του, τοῦ ἔλεγε:

— Θἄκρῃς μιὰ θέσι στὸν παράδεισό μου. Χαρίζω σὲ σένα καὶ στοὺς ἀπογόνους σου ὅλα τὰ δικαιώματα τῆς ζωῆς. Θὰ πεθαίνῃς τοῦ λοιποῦ ἀπὸ φυσικὸ θάνατο.

Γι' αὐτὸ καὶ σήμερα οἱ Μουσουλμᾶνοι νοιώθουν σεβασμό, μπορεῖ νὰ πῆ κανεὶς, γιὰ τοὺς γάτους.

∴

Στὴν Εὐρώπη, ἡ γάτα ἔπαιξε κατὰ τὸν μεσαίωνα, τὸν ρόλο τοῦ μεσάζοντος μεταξὺ διαβόλου καὶ μάγων. Στὰ μυστηριῶδη ἐργαστήριά τους πάντοτε ὑπῆρχε ἕνας μαῦρος γάτος ποὺ νιαούριζε ἀγριεμένος, ὅχι βέβαια γιατὶ εἶχε καμμιὰ σχέσι μὲ τὸ διάβολο, ἀλλὰ γιατὶ τὸν κρατοῦσαν σκοπίμως πολλὲς μέρες νηστικό.

Οἱ ἁπλοϊκοὶ καὶ δεισιδαίμονες τῆς ἐποχῆς ἐκεῖνης, ὅταν συναντοῦσαν τὴ νύχτα μαῦρο γάτο, ἤσαν βέβαιοι πῶς κάποιο μεγάλο κακὸ θὰ τοὺς συνέβαινε.

Τὸ ἴδιο πιστεύουν καὶ σήμερα οἱ ναῦτες ὅταν τύχῃ κάποιος ἀπὸ αὐτοὺς νὰ ρίξῃ κατὰ λάθος στὴ θάλασσα ἕνα γάτο. Ἀσφαλῶς καὶ πρὶν περάσουν τρεῖς μέρες κάποια γερὴ φουρτούνα θὰ τοὺς βαϊσανίσῃ.

Δινηοῦνται μάλιστα πῶς κάποτε ποὺ ἕνας Ὁλλανδὸς ναύτης ἔρριξε στὴ θάλασσα ἕνα γάτο, τόσον ἦταν ἡ μανία τῶν στοιχείων τῆς φύσεως, ποὺ ἐπὶ μῆνες τὸ καράβι ἔτρεχε στὴ θάλασσα σὰ φρενιασμένο. Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ ναῦτες πέθαναν — λέει ἡ παράδοσις — καὶ τὸ καράβι στοιχειωμένο πλέον γυρίζει στοὺς ὠκεανοὺς σωστὸ («πλοῖο - φάντασμα»).

∴

Πολλοὶ συγγραφεῖς ἀγάπησαν τόσο πολὺ τοὺς γάτους, ποὺ μιλοῦν γι' αὐτοὺς στὰ ἔργα τους. Ὁ Μπωντλαίρ μάλιστα τοὺς ἀφιερώνει ὁλόκληρα ποιήματα.

Καὶ ὁ δικός μας Μπλιαράκης ἔχει γράψει μιὰ θαυμασία μονογραφία γιὰ τὶς γάτες, μὲ τὸν τίτλο «Ἡ Γάτα». Μὰ ἡ μονογραφία του αὐτὴ — ἐξεδόθη πρὸ 50 περίπου ἐτῶν — ἔμεινε ἀπόλυπτη καὶ ὁ Καὶ ἡ παροιμία ὅμως («τρωγώσασστε ὅπως ὁ γάτος θῆ πρὸς πώλησιν τὰ ἀντίτυπα, ἀναγκάσθηκε μετὰ λίγον καιρὸ νὰ τὰ κατεβάσῃ στὸ ὑπόγειο τοῦ βιβλιοπωλείου του.

Πέρασαν δυὸ τρεῖς μῆνες καὶ ὁ Μπλιαράκης πῆγε μιὰ μέρα νὰ πάρῃ τὰ ἀπούλητα ἀντίτυπα καὶ κατέβηκε μὲ τὸν Κασδόνη στὸ ὑπόγειο.

Μὲ θλῖψι του εἶδε τότε ὅτι οἱ ποντικοὶ τοῦ ὑπογείου εἶχαν ροκανίσει τὰ ἀντίτυπα καὶ εἶπε τὸ ἀμήμητον:

— Ἀλλοίμονο!... Εἶνε ἡ μόνη γάτα ποὺ τὴ φάγανε τὰ ποντίκια...

Δὲν εἶχε ὅμως καὶ τόσο δίκιο ὁ ἀείμνηστος Μπλιαράκης. Σὲ πολλὰ μέρη ποὺ οἱ ποντικοὶ εἶνε μεγάλοι, ρίχνονται γενναίως καὶ ἐναντίον τῶν γάτων.

∴

Ὑπάρχουν ὅμως καὶ γάτοι ποὺ δὲν πιάνουν ποντικούς.

Πρῶτοι καὶ καλύτεροι δὲν καταδέχονται τὸ κρέας τῶν ποντικῶν οἱ γάτοι ποὺ καλοτρέφονται, οἱ γάτοι...πολυτελείας. Καὶ μὲ τὸ δίκιο τους. Τοὺς σερβίρουν οἱ κυρίες των τόσες λιχουδιὲς, τόσους ἐκλεκτοὺς μεζέδες.

Καὶ ἡ παροιμία ὅμως («ρωγώσασστε ὅπως ὁ γάτος μὲ τὸ σκύλο») ἔχει διαψευσθῆ. Γιατὶ ὑπάρχουν γάτοι σὲ μερικὰ σπίτια ποὺ ζοῦν φιλικώτατα μὲ τὸ σκύλο, χωρὶς καυγάδες, ἐν πλήρει καὶ ἀπολύτῳ εἰρήνῃ.

ΟΤΑΝ ΟΙ ΘΕΟΙ ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΚΑΛΟΒΟΛΟΙ

Ἀπὸ τὰ παλιὰ χρόνια πολλοὶ πιστεύουν ὅτι ὑπάρχει ἕνας διαίτερος θεὸς γιὰ τοὺς ἐρωτευμένους. Φαίνεται πῶς εἶνε ἀλήθεια ἂν κρίνουμε ἀπὸ τὸ ἀκόλουθο περιστατικό:

Δυὸ νέοι πρὸ ἐτῶν πήγαιναν περίπατο μὲ αὐτοκίνητο μέ μιὰ ἐξοχὴ τῆς Ρώμης. Ὁ νέος καθόταν στὸ βολὰν καὶ μολονότι εἶχε νὰ σπ χίλιὰ δυὸ πράγματα μὲ τὴν ἀγαπημένη του, δὲν δίστασε ν' ἀναπτύξῃ μεγάλη ταχύτητα. Ἀφηρημένοι καθὼς ἦσαν μὲ τὸν ἐρωτά τους, δὲν πρόσεξαν ὅτι ἔφτασαν σὲ μιὰ διασταυρωσι δρόμου καὶ σιδηροδρομικῆς γραμμῆς. Τὴν ἔδια στιγμὴ τὸ τραῖνο ἔφτασε μὲ μεγάλη ταχύτητα. Ἐπηκολούθησε μία τρομακτικὴ σύγκρουσις καὶ τὸ αὐτοκίνητο μὲ τοὺς δυὸ ἐρωτευμένους τινάχτηκε πολλὰ μέτρα μακριά. Ἀμέσως ὁ ὁδηγὸς τῆς ἀμαξοστοιχίας σταμάτησε καὶ μαζὶ μὲ τοὺς ἐπιβάτες ἔτρεξε στὸ αὐτοκίνητο βέβαιος ὅτι θὰ ἀντίκρυζαν ἕνα τραγικὸ θέαμα.

Ἀπίστευτο θαῦμα ὅμως! Βρήκαν τοὺς δυὸ ἐραστὰς τρομαγμένους ἀγκαλιασμένους κα ἀπαθεῖς σὰν νὰ μὴ εἶχε συμβῆ τίποτα ἀπολύτως. Ζήτησαν εὐγενέστατα συγγνώμην ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτες γιὰ τὴν ἐνόχλησι καὶ ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμο τους ἀγκαλιασμένοι.

Ὑπάρχει λοιπὸν ἢ ὄχι θεὸς τῶν ἐρωτευμένων;

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΜΙΑ ΠΕΡΙΩΡΙΣΜΕΝΗ ΚΟΠΕΛΛΑ

Οὔτε νὰ ἀγῆ ἔξω μόνη της.Οὔτε μὲ φιλενάδες της νὰ πάῃ στὸ σινεμά. Οὔτε κοντὸ φουστάνι νὰ φορέσῃ. Οὔτε μὲ ἄγνωστο ἄνθρωπο νὰ μιλήσῃ. Οὔτε σὲ ἄντρα νὰ γελάσῃ. Οὔτε στὸ παράθυρο νὰ ἀγῆ, σὰν ὅλα τὰ κορίτσια. "Ενας αὐστηρὸς πατέρας, μιὰ ὀποταγμένη μητέρα καὶ δυὸ ἀγρια καὶ κατσουφιασμένα ἀδέρφια - ἀγρυπνοῦσαν νύχτα καὶ μέρα γιὰ νὰ μὴ παραστρατήσῃ ἡ Ἑλένη ἀπὸ τὸ δρόμο, ποὺ ἐκεῖνοι τὸν νόμιζαν σωστό.

Καὶ κάθε φορὰ ποὺ ἡ Ἑλένη τολμοῦσε νὰ ζητήσῃ κάτι τέτοιο, τρία ζευγάρια ἀγριεμένα μάτια τῆς ἔπνιγαν τὴ φωνή:

— Νὰ πᾶς στὸν κινηματογράφο μὲ ἄλλες ; Πῶς τόλμησες νὰ τὸ σκεφθῆς; Θὰ μείνῃς ἐδῶ! Καὶ τὴν Κυριακὴ θὰ πᾶμε ὅλοι μαζί!

Μὰ καλά, πορτοκάλια, ὅταν ἀνθίσῃ τὸ βλίτο, τὶς ἄλλες γιατὶ τὶς ἀφήνουν καὶ πάνε;

— Σὰν τὶς ἄ λ λ ε ς θὰ γίνῃς καὶ σύ;

Κι' αὐτὴ ἡ λέξις «οἱ ἄλλες», κα θὼς τονιζόταν ξεχωριστά, ἔπαιρνε μιὰ φοβερὴ σημασία.Οἱ «ἄ λ λ ες» ἦταν ἐκεῖνες ποὺ εἶχαν κάποια σχέσι τὴ ἐλευθερία στὴ ζωή τους. Ἐκεῖνες ποὺ μποροῦσαν νὰ πάνε μιὰ βόλτα μὲ φιλική συντροφιά, νὰ μποῦν στὸ κομωτήριο γιὰ νὰ φτιάξουν τὰ μαλλιά τους ἢ τὰ νύχια τους, νὰ τρυπώσουν σ' ἕνα σινεμὰ μὲ μιὰ φιλενάδα τους ἢ ἕναν κύριο, νὰ μιλήσουν, νὰ γελάσουν, ν' ἀστειευθοῦν, νὰ φλερτάρουν, νὰ ζῆσουν μιὰ αἰσθηματικὴ περιπετεια, νὰ χαροῦν τὶς μικρὲς χαρὲς ποὺ δίνει ἡ ζωή.

Αὐτὰ ὅμως ποὺ ἔκαναν οἱ ἄ λ λ ες, δὲν τὰ σήκωνε ἡ οἰκογένειά τῆς Ἑλένης. Καὶ ὁ πατέρας κόπατε—κάποτε ἔκανε τὴ σχετικὴ θεωρία σ' αὐτὴ τὴ μελαγχολικὴ καὶ δυστυχισμένη κοπέλλα.

— Ὁ προορισμὸς τοῦ κοριτσιοῦ εἶνε νὰ παντρευθῆ. Καὶ οἱ νέοι, καὶ σήμερα καὶ πάντα, περνοῦν τὴν ὥρα τους μὲ τὶς ἄ λ λ ες, ἀλλὰ ἄναν εἶνε νὰ παντρευτοῦν, θὰ διαλέξουν ἕνα κορίτσι φρόνιμο, τοῦ σπιτιοῦ. "Ενα κορίτσι σεμνὸ, ποὺ κυττάζει τὸ νοικοκυριό της. Θὲν γυρίζει μὲ τὴν μιὰ καὶ τὴν ἄλλη συντροφιά, ποὺ ἔχει πάρει ἀπατροφὴ ἀπὸ τὴν οἰκογένειά της. Αὐτὰ τὰ κορίτσια ἐκτιμοῦν οἱ ἄντρες. "Οχι τὰ ἄ λ λ α.

— Κι' ἐμεῖς ὅταν ἀγαίνουμε στὴ κοινωνία — πρόσθετε ὁ ἀδερφός— θέλουμε νἀχουμε τὸ κεφάλι μας ψηλά. Νὰ μὴ μᾶς ποῦνε κἀμμιὰ φορὰ: Εἴδαμε τὴν ἀδερφή σου μὲ μιὰ παρέα στὸ Ζάππειο!

—Καὶ τί κακὸ εἶνε; ρωτοῦσε μὲ ἀπορία ἡ Ἑλένη.

Τότε τὰ τρία ζευγάρια αὐστηρὰ μάτια, κορφώνοναν ἀγριεμένα στὰ δυκιὰ τῶν τόσες λιχουδιὲς, τόσους ἐκλεκτοὺς μεζέδες.

Καὶ ἡ παροιμία ὅμως «ρωγώσασστε ὅπως ὁ γάτος μὲ τὸ σκύλο») ἔχει διαψευσθῆ. Γιατὶ ὑπάρχουν γάτοι σὲ μερικὰ σπίτια ποὺ ζοῦν φιλικώτατα μὲ τὸ σκύλο, χωρὶς καυγάδες, ἐν πλήρει καὶ ἀπολύτῳ εἰρήνῃ.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

ὅμως λίγο κρεμνιάνι, ὅστε τὰ νυχάκια σου νὰ βάψῃς...

—Οὔτε στὸ παράθυρο νὰ ἀγῆ!

— Οὔτε στὸ παράθυρο! Καὶ γιατί;

— Γιατί, λέει, ἄν μὲ βλέπουν στὸ παράθυρο, θὰ νομίζουν ὅτι ἀγαίνω γιὰ νὰ κάνω κόρτε μὲ κανένα ἀπὸ τοὺς ἀπέναντι πελάτες τοῦ ζαχαροπλαστείου...

— Πῶς τὰ ὑποφέρεις, ἐαδερφούλα μου! Πῶς τὰ ὑποφέρεις!...

Καὶ ἡ Λέλα ἔφευγε θιαστική. Πάντα εἶχε ραντεβοῦ μὲ μιὰ συντροφιὰ γιὰ νὰ κάνω κόρτε μὲ κανένα ἀπὸ τοὺς ἀπέναντι πελάτες τοῦ ζαχαροπλαστείου...

— Πῶς τὰ ὑποφέρεις, ἐαδερφούλα μου! Πῶς τὰ ὑποφέρεις!...

Καὶ ἡ Λέλα ἔφευγε θιαστική. Πάντα εἶχε ραντεβοῦ μὲ μιὰ συντροφιὰ γιὰ νὰ πάνε κάνω νὰ διασκεδάσουν, νὰ χορέψουν. Ἡ Ἑλένη τὴν παρακολουθοῦσε ἀπὸ τὴν ἄκρη τῆς κουρτίνας νὰ φεύγῃ πεταχτὴ καὶ χαρούμενη, χτυπώντας τὸ τακουνάκι της στὶς πλάκες τοῦ πεζοδρομίου. Κι' ἔπειτα ἔπεφτε σὲ μιὰ πολυθρόνα κι' ἔκλαιγε.

∴

Καὶ τὰ χρόνια περνοῦσαν. Ἡ ζωὴ τῆς Ἑλένης δὲν εἶχε ἀλλάξει. Ὁ πατέρας καὶ τ' ἀδέλφια της τὴν πρόσεχαν γιὰ νὰ μὴ γίνῃ «σὰν τὶς ἄλλες». Ἡ Ἑλένη ἔφτασε στὰ εἰκοσιεφτά χρόνια της καὶ δὲν εἶχε ἀγῆ μιὰ φορὰ μονάχη ἔξω. Τὴ συνόδευαν παντοῦ. Σ' αὐτὰ τὰ μελαγχολικὰ μάτια καὶ τὰ ὠχρὰ χείλη εἶχαν κρεμάσει τὴν τιμὴ καὶ τὴν ἀξιοπρέπεια τῆς οἰκογενείας.Τὰ κορίτσια γλυκυτόσσαν, πηγαιναγ σὲ βεγγέρες, σ' ἐκδρομές, σὰ κέντρα, αὐτὴ πουθενά. Ἡ Λέλα, ποὺ ἦταν ἀπ' τὶς «ἄλλες» εἶχε παντρευθῆ.Τώρα ἐχώριζε. Τὸ νέο τόδερε ὁ Γιῶργος—ὁ μεγάλος ἀδερφός —καὶ τὸ ἀνακοίνωσε μὲ χαρά.

— Μὰ μποροῦσε ὁ ἄνθρωπος νὰ κάνῃ μαζί της! Αὐτὴ ἦταν ἀδύνατον νὰ μὴ χωρίσῃ. Διαζύγιο! Καλὰ που δὲν ἔχει τὸ νομιά μας.

Κι' ἐφαγαν μὲ ἐξαιρετικὴ δρεξι κεῖνο τὸ δράδυ. "Ολοι, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ μητέρα καὶ τὴν Ἑλένη.

Καὶ τὰ χρόνια περνοῦσαν. Γύρω ἀπὸ τὰ μάτια τῆς Ἑλένης εἶχαν χαραχθῆ οἱ πρόωρες ἀυτίδες. Στὴν ἄκρη τῶν κροτάφων ἄρχισαν νὰ φαίνωνται τὰ πρῶτα ἀσήμια. Τὰ χεῖλη της ὠχρὰ καὶ μαραμένα. Τώρα πιὰ ἡ Ἑλένη δὲν ἐβγαίνε ἔξω οὔτε κἀ τ' ἀδέρφια της. Κάθε φορὰ ποὺ τῆς ἔλεγαν νὰ τὴν πάρουν μαζί, ἀρνιόταν. Πότε ἔλεγε πῶς ἦταν ἄρρωστη καὶ πότε πῶς δὲν ἤθελε. "Εμενε πάντα κλεισμένη μέσα στὸ σπίτι. Τὰ φορέματα ποὺ τῆς ἔφτιαχναν τόσδεσε τὴ ντουλάπα καὶ δὲν τὰ φοροῦσε ποτέ.Ἤταν σὰν νἀθελε νὰ ἐκδικηθῆ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τοὺς δικούς της. Κάποτε γύρω ἀπὸ τὸ τραπέζι, γι νόταν κοιβέντα γιὰ τὴν ἐλαφρὴ ζωὴ τῆς «ζωντοχήρας». Μὰ ἕνα δράδυ ὁ ἀδερφὸς ἔφερε μιὰ καινούργια εἴδησι γι' αὐτήν:

—Ἡ ζωντοχήρα ξαναπαντρεύεται. Καὶ καλοπαντρεύεται μάλιστα!

Ὁ πατέρας ἔσκυψε τὸ κεφάλι πιάτο του. Ἡ μητέρα κύτταξε τὴν κόρη της. Κί' ἡ Ἑλένη ἔβαλε τὰ γέλια: Κάτι γέλια ποὺ εἶχαν καὶ τὸ κλάμα μαζί.

—Χά, χά, χά! Νὰ ποὺ παντρεύονται καὶ οἱ ἄ λ λ ε ς! εἶπε. Καὶ παντρεύονται καὶ δυὸ φορές...

Τοὺς κύτταξε καθὼς ἔτρωγαν ἀμίλητοι. Ἔπειτα σηκώθηκε, πῆγε στὴ κάμαρά της καὶ γύρισε σὲ λίγο μ' ἕνα φόρεμα ποὺ φοροῦσε γιὰ πρώτη φορά.

Ποιοι ντύθηκε ἔτσι; ρώτησε ὁ πατέρας.

—Γιατὶ θὰ βγῶ ἔξω! ἀπάντησε ἐκείνη.

—"Εξω, τέτοια ὥρα;

—Ναί! "Εξω τέτοια ὥρα, εἶπε ἡ Ἑλένη μὲ μιὰ φωνὴ γεμάτη συγκρατημένη ὀργή. "Εξω καὶ μόνη μου! Ἐπὶ τέλους, θέλω νὰ πάω ἕνα περίπατο μόνη μου, χωρὶς νὰ μὲ συνοδεύσῃ κανεὶς ἀπὸ σᾶς!

—Αὐτὸ δὲν θὰ γίνῃ ποτέ! φώνεξε ὁ μικρότερος ἀδερφός. Μόνη σου, ὀχτὼμισι ἢ ὥρα νἄρτα! Ποῦ θὰ πᾶς;

—Δὲν ξέρω! Θὰ πάω ὅπου μοῦρθῃ! Στὸ θέατρο, στὸν κινηματογράφο, στὴν ταβέρνα, ὅπου μὲ βγάλεῖ ἡ ἀκρη!... Μὰ θέλω νὰ εἶμαι μ ό ν η μου! Ἀκοῦτε; Μόνη μου! Καὶ μὴ φοβόσαστε γιὰ μένα. "Ετσι ποὺ κατάντησα δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ γίνω σὰν τὶς ἄ λ λ ε ς!...

Κι' ἔβγαγε, κλείνοντας τὴ πόρτα. Κοιμὲς δὲν μλήσε. Μιὰ σιωπὴ ἀπλώθηκε στὸ σπίτι. Κι' οἱ τρεῖς ἄντρες ἀσκυψαν τὸ κεφάλ

Όταν η γυναίκα

ΑΓΑΠΑ

ΠΑΘΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Μπορείτε νά σκέπτεσθε ὅ,τι θέλετε γιά τίς γυναίκες, μπορείτε νά τίς θεωρῆτε ἄστατες, σκληρό καρδες καὶ τελείως ἀμύαλες. Δὲν μπορεῖτε ὅμως νά τίς κατηγορήσετε ὅτι δὲν ἀγαποῦν. Ὄχι, οἱ γυναῖκες ἀκόμη καὶ σήμερα ποὺ ἡ ζωή εἶνε τόσο ἐκνευριστικὰ ὑπολογισμένη, βρίσκουν πάντοτε τὴν εὐκαιρία νὰ ἀφοσιωθοῦν στὸν ἄνδρα ποὺ λατρεύουν. Ὅταν ὁ ἔρως μπῆ στὴν καρδιά τους, τίς σκλαβώνει καὶ αὐτὸς μόνο ὁδηγεῖ τίς πράξεις των.

Ὕστερα ἀπὸ τὶς δηλώσεις του αὐτὲς ὁ Τέννυ Μάρκετ ἔρριξε ἕνα βλέμμα γύρω του γιὰ νὰ ἰδῆ τί ἐντύπωσι εἶχε προκαλέσει στοὺς καλεσμένους του. Οἱ φίλοι του τὸν κυττοῦσαν μὲ μιὰ ἔκφρασι ἀπέραντης δυσπιστίας, ἐνῶ οἱ κυρίες τοῦ χαμογελοῦσαν μὲ ἀπόλυτη ἱκανοποίησι. Τότε ὅμως τὴν γενικὴ σιωπὴ διέκοψε ἡ φωνὴ τοῦ Μπίλυ Ντάνιελσον:

— Οἱ γυναῖκες, εἶπε, ποτὲ δὲν μποροῦν νὰ καταλάβουν κανεὶς ποτὲ δὲν ἐκτιμοῦν τὸν ἄνδρα ποὺ τὶς ἀγαπᾶ. Μπλέκονται διαρκῶς σὲ σκοτεινὲς περιπέτειες καὶ ἀφίνονται νὰ παρασυρθοῦν ἀπὸ δυὸ τρυφερά, μὰ ψεύτικα λόγια. Δὲν πιστεύω λοιπόν, ὅτι εἶνε δυνατὸν νὰ ἀφοσιωθοῦν τυφλὰ σ' ἕναν ἄνδρα. Τὶς ἐμποδίζει ἄλλως τε ἡ κοκεταρία καὶ ἡ μανία τῆς ἐπιδείξεως.

— Δὲν εἶνε σωστὸ νὰ μιλᾶτε μὲ τόση κακία, εἶπε ὁ Τέννυ Μάρκετ. Δὲν ἀρνοῦμαι βέβαια ὅτι ὑπάρχουν ἐξαιρέσεις. Κατὰ γενικὸν κανόνα ὅμως, ὅταν νο της καὶ τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ τὴν κάνη νὰ τὸν λησμονήσῃ.

— Αὐτὸ δὲν συμβαίνει ποτέ! διεμαρτυρήθη ὁ Ντάνιελσον.

— Καὶ ὅμως, θὰ σᾶς διηγηθῶ μιὰ ἱστορία ποὺ θὰ σᾶς κάνη νὰ μὲ δικαιώσετε. Καὶ οἱ δυὸ ἥρωές της γι' αὐτὸ θὰ σᾶς παρακαλέσω τὰ ὀνόματά τους νὰ μείνουν μεταξύ μας. Γιὰ ποιὸ λόγο λυπήσουμε τοὺς γονεῖς μιᾶς νεκρῆς;

Πρόκειται γιὰ τὸ δραματικὸ εἰδύλλιο τοῦ Μπόμπ Χάρλυ καὶ τῆς Τζέννυν Σμίθ, τὸ ὁποῖο πέντε χρόνια τώρα κρατοῦσα μυστικό. Τὴν θυμᾶστε τὴν γοητευτικὴ Τζέννυ; Φωτογραφίες της καὶ σκίτσα της δίκων καὶ ἐφημερίδων. Ὅσο γιὰ τὸν Μπόμπ, ἠπιστήμων. Καὶ ὅμως, μέσα σὲ μικρὸ χρονικὸ διάστημα ἔγινε διάσημος, ἐνῶ ἀντιθέτως ἡ Τζέννυν ἐγ κατέλειπε τὴν κοσμικὴ ζωή, ξεκάθηκε ἀπ' ὅλους σχεδὸν καὶ ἐσωνικά, ἐκλεινε ἕνα πρωὶ ἐντεῶς ἀπρόπτα τὴ ὡραία της μάτια.

Τί εἶχε συμβῆ; Ἀπὸ μιὰ μοιραία σύμπτωσι ἔτυχε νὰ μάθω ὅλη τὴν κρυφὴ ἱστορία τους. Ἡ Τζέννυν ἦσαν ἀπὸ τὶς γυναῖκες ἐκείνες ποὺ κρύβουν μεγάλη τρυφερότητα στὴν καρδιά τους. Συχνὰ ἔλενε: — Ἔχω τὸ προαίσθημα πὼς μιὰ μέρα ὁ ἔρωτας θὰ κατασπαράξῃ τὴν καρδιά μου. Γι' αὐτὸ τὸν φοβᾶμαι καὶ τὸν ἀποφεύγω ὅσο μπορῶ

Μιὰ μέρα ὅμως ἡ Τζέννυν γνώρισε τὸν Μπόμπ. Ἐκεῖνο τὸν καιρό, ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς παραχαΐδεμένους καὶ κακομαθημένους νέους ποὺ χωρὶς νὰ εἶνε πλούσιοι κατορθώνουν καὶ κινοῦνται μέσα στὸν κόσμο τῶν ἀριστοκρατῶν καὶ τῶν ἑκατομμυριούχων. Ὅταν τοῦ σύστησαν τὴν Τζέννυν καὶ χόρεψε μαζί της, ὁ Μπόμπ ἔνοιωσε μιὰ παράξενη εὐχαρίστησι.

— Μοῦ φαίνεται, τὸν ἐπιθύμησε, ἡ τύχη μου τὴ φορὰ ποὺ θὰ συναντήσεθα. Αὐτὰ τὰ ὡραῖα μάτια, τὰ γοητευτικὰ χείλη, ἡ γλυκεία φωνή, εἶνε ἀπὸ καιρὸ μέσα στὴν καρδιά μου. Ἔχω τὸ προαίσθημα ὅτι εἶσθε κάτι τὸ δικό μου, ἕνα συμπλήρωμα τῆς εὐτυχίας μου.

Ἡ Τζέννυν γέλασε, μὰ δὲν ξέχασε τὰ λόγια αὐτὰ ὅπως νὰ συναντῶνται τακτικά. Ὅσο ὅμως ὁ ἔρως τῆς Τζέννυν ἦταν σταθερὸς καὶ ἤρεμος. τόσο τοῦ Μπόμπ ἦταν φλογερὸς, πράγμα ποὺ ἔκανε τὴ νέα νὰ ἀνησυχῆ.

— Φοβᾶσαι, ἔλενε συχνὰ στὸν Μπόμπ, πὼς ὁ ἔρως σου μοιάζει μὲ μιὰ μεγάλη φωτιὰ ποὺ ὡστόσο δὲν διαρκεῖ πολύ.

Καὶ δὲν εἶχε ἄδικο. Ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρὸ ὁ Μπόμπ κατάλαβε ὅτι εἶχε πάψει ν' ἀγαπᾶ τὴν Τζέννυν. ἐπειδὴ ὅμως ἔβλεπε ὅτι ἐκείνη τὸν ἐλάτρευε, ἐξακολουθοῦσε νὰ προσποιῆται ὅτι τὸν ἀγαπᾶ. Ἡ Τζέννυν ὅμως τὸ ἀντελλήφθη καὶ γιὰ τὴν ἀγάπη αὐτὴ τῆς τύφλες τῆς συνειδήσεως, τοῦ ἔκανε μιὰ τρομερὴ σκηνὴ καὶ τὸν ἐδίωξε ἀπὸ κοντά της.

Ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρὸ ἡ ἄτυχη νέα πέθανε ἀπὸ μαράζι.

Ὅταν ὁ Μπόμπ ἀντελήφθη τί εἶχε συμβῆ, ἦταν ἀρνὰ πιά. Ἡ ἀγαπημένη του κοιμόταν γιὰ πάντα κάτω ἀπὸ τὸ χῶμα...

Ξέρουν λοιπὸν οἱ δὲν ξέρουν γυναῖκες; Εἶνε ἢ δὲν εἶνε πιστὲς στὸν ἔρωτα, πιστὲς μέχρι θανάτου; Σᾶς ρωτῶ.

Κανένας δὲν ἔφερε ἀντίρρησι. Μιὰ βαρειὰ σιωπὴ εἶχε ἁπλωθῆ μέσα στὴν αἴθουσα καὶ ἡ σιωπὴ αὐτὴ θὰ μποροῦσε νὰ ἐξηγηθῆ μ' αὐτὰ τὰ λόγια: Ναί, οἱ γυναῖκες ἀγαποῦν βαθειά, ἀπέραντα, μέχρι θανάτου!

ΡΟΜΠΕΡ ΓΚΡΕ'Υ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΑ

Τί ἀποκαλύπτει ἡ στατιστική

"Ἕνα βιβλίο ἐκ πρώτης ὄψεως, μᾶς φαίνεται ἀκίνδυνο. Ἂν σκέφτοῦμε ὅμως ἀπὸ πόσα χέρια πέρασε τὸ βιβλίο ποὺ πρόκειται νὰ διαβάσουμε, θὰ καταλήξουμε στὸ συμπέρασμα ὅτι καὶ τὰ βιβλία εἶνε ἐπικίνδυνα. Κατὰ τὰ χέρια ποὺ τὰ πιάσανε ἐὰν ἦσαν καθαρὰ καὶ ἄσφαλῶς θ' ἄφησαν ἀπάνω του μικρόβια. Βέβαια οἱ γιατροὶ ἐξογνώνουν τὰ πράγματα, ποὺ ἀσφαλῶς θὰ ἔπρεπε νὰ εἴμαστε σήμερα ὅλοι οἱ φιλογνῶσται καὶ βιβλιόφιλοι ...πεθαμένοι.

Τὸ σωστότερο ὅμως εἶνε νὰ μὴ περιφρονοῦμε τὰ μικρόβια καὶ νὰ φυλαγώμαστε ὅσο μποροῦμε ἀπ' αὐτά.

Ὁ κίνδυνος εἶνε ἀκόμα μεγαλύτερος, προκειμένου γιὰ βιβλία δημοσίων βιβλιοθηκῶν ἢ γιὰ βιβλία ποὺ ἀγοράζουμε ἀπὸ τὸ δρόμο. Ἔχει ἀποδειχθῆ, ἀπὸ μικροσκοπικὲς παρατηρήσεις, ὅτι σὲ κάθένα ἀπὸ τὰ βιβλία αὐτὰ ὑπάρχουν 43 μικρόβια κατὰ τετραγωνικὸ ἑκατοστόμετρο τῆς σελίδος. Ὅταν, δηλαδῆ, ἀκουμπᾶμε τὸ δάχτυλό μας γιὰ νὰ γυρίσουμε τὸ φύλλο καὶ κατόπιν τὸ φέρνουμε στὰ γείλη μας, δὲν κάνουμε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τοῦ νὰ...μεταφέρουμε στὸ στόμα μας 100 βακτηρίδια. Τὰ περισσότερα βέβαια ἀπὸ τὰ βακτηρίδια αὐτὰ εἶνε ἐντελῶς ἀκίνδυνα, «παθογενῆ», ὅπως τὰ χαρακτηρίζει ἡ ἰατρική, ἀλλὰ τὰ μικρόβια τῆς φυματιώσεως, τῆς διαθεσίτιδος, τῆς σκαρλατίνας καὶ πολλῶν ἄλλων ἀσθενειῶν, ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶνε ἐπικίνδυνα, ἔχουν καὶ μεγάλη ζωτικότητα.

Ὅταν λοιπὸν κανένα παρόμοιο βιβλίο πέσει στὰ χέρια ἑνὸς ὑγιοῦς, δὲν παθαίνει ἀκόμα τίποτε ὅταν καταλάβῃ ὅτι μιὰ ἀπὸ τὶς καταραμένες ἀρρώστειες ἐκδηλώνεται ἐπάνω του ἢ πάνω στοὺς ἀνθρώπους τοῦ σπιτιοῦ του ποὺ διάφασαν τὸ ἴδιο βιβλίο.

⁂

Καὶ ἰδοὺ ἀμέσως καὶ τὸ σχετικὸ παρόδειγμα:

Στὴ Δημοκρατία τῆς Γαλλίας, πολὺ ἀπὸ κάμποσα χρόνια οἱ ὑπάλληλοι ποσσεβάλλοντο ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλο ἀπὸ φυματίωσι. Τὸ φαινόμενο αὐτὸ ἀνησύχησε τὶς Ἀρχές, οἱ ὁποῖες ἐνήργησαν μιὰ ἐπιστημονικὴ ἔρευνα καὶ ἀνακάλυψαν ὅτι ἡ φοβερὴ αὐτὴ ἀρρώστεια ἐθέριζε κατὰ τὰ προτίμησιν τοὺς ἐργαζομένους στὰ Ἀρχεῖα τοῦ Δήμου. Κατόπιν αὐτοῦ, ἐξήτασαν τὰ ἔγγραφα τῶν ἀρχείων καὶ εἶδαν ὅτι ἦσαν κατὰ τὰ τοῖα τέτοαρτα σκεπασμένα ἀπὸ μικρόβια τῆς φυματιώσεως.

Τὰ μικρόβια αὐτὰ προήρχοντο, ὅπως ἀπεκαλύφθη, ἀπὸ ἕναν ὑπάλληλο, ὁ ὁποῖος ἔπασχε ἀπὸ φυματίωσι καὶ εἶχε τὴν κακὴ συνήθεια νὰ σαλιώνῃ τὰ δάχτυλά του καὶ νὰ φυλλομετρᾷ ἔπειτα τὰ ἔγγραφα, γεμίζοντάς τα μ' αὐτὸν τὸν τρόπο μικρόβια.

⁂

Ὁ κίνδυνος τῆς μεταδόσεως τῶν μικροβίων εἶνε ἀκόμη μεγαλύτερος γιὰ τοὺς ἀναγνῶστες, οἱ ὁποῖοι μὴ ἔχοντας ν' ἀγοράσουν καινούργια βιβλία, ἀγοράζουν παλιά. Τὰ μεταχειρισμένα αὐτὰ βιβλία εἶνε συνήθως γεμᾶτα μικρόβια, τὰ ὁποῖα εὔκολα μπαίνουν στοὺς τρυφεοὺς ὀργανισμοὺς τῶν παιδιῶν καὶ ἄμα δὲν βροῦν ἀντίστασι, καλλιεργοῦνται καὶ φένουν τὸν θάνατο.

Τὸ χειρότερο εἶνε, καθὼς ἀναφέσαμε παραπάνω, ὅτι τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ μικρόβια ἔχουν μιὰν ἀντοχὴ διαβολεμένη. "Ἐτσι π. χ. τὸ μικρόβιο τῆς φυματιώσεως μπορεῖ νὰ ζήσῃ, κλεισμένο σὲ ἕνα βιβλίο 103 μέρες, τῆς διαθεσιτιδος 28 ἡμέρες, καὶ τοῦ τυφοειδοῦς πυρετοῦ

Προσοχὴ βιβλιόφιλοι! Καὶ τὸ πιὸ

Λαϊκὲς παροιμίες

ΓΑΛΛΙΚΕΣ

* Ἡ πανουργία ἔχει ὅρια. Ἡ φλαμκία δὲν ἔχει.
* Ὅπου θέλεις καθαρὰ νερὰ τὰ ψάρια εἶνε λίγα.
* Ὅσο στιχώτερα μιλοῦν οἱ ἐρωτευμένοι, τόσο καλύτερα κατανοιβαθίζονται.
* Προτίμησε ν' ἀγοράσῃς μιὰ φορὰ τοὺς μετρητοὺς παρὰ δέκα ἐπὶ πιστώσει.

Ἀθηναϊκὰ ἐπίκαιρα

ΡΟΥΛΕΤΤΕΣ

Ἐγέμισε ἡ πρωτεύουσα ἐσχάτως μὲ ρουλέττες ὅπου καὶ συγκεντρώνονται οἱ κυνηγοὶ τῆς τύχης. Βλέπεις κυρίες ἐλεγκάντ καὶ φίνες σιλουέττες Κι' ἂν θὲς νὰ βρῆς ἕνα γνωστὸ ἐκεῖ θὰ τὸν πετύχῃς.

Ὅλοι μὲ πάθος παίζουνε καὶ λυσσωδῶς ποντάρουν στὰ νούμερα, στὰ χρώματα, μονά, ζυγά, μεγάλα, περιουσίες θέλουνε μὲ μιὰ μπιλιὰ νὰ πάρουν κι' ὅταν τὰ κάσουν φεύγουνε γιὰ νάρθουνε μὲ ἄλλα.

Πρὸς τὶς ρουλέττες τρέχουνε καὶ οἱ μαυραγορῖται ποὺ μ' ἕναν τρόπο παίζουνε προκλητικὸ καὶ λαύρο. Κι' ἀπὸ συμπάθεια χρώματος — ἂν πάτε θὰ τοὺς δῆτε — ποντάρουν ἀποκλειστικῶς καὶ μονὰχὰ στὸ μαῦρο.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ

Τώρα ποὺ λόγῳ τῶν πολλῶν καὶ τῶν ποικιλοτάτων πολεμικῶν δυσκερειῶν ἐκλείσαν τὰ σχολεῖα, καὶ γιὰ νὰ μὴ διακοπῆ ἡ σειρὰ τῶν μαθημάτων σ' ὅλο τὸ μαθητόκοσμο γίνεται ἡ εὐκολία νὰ κάνῃ, ἀν ἐπιθυμῇ, κατ' σὲκον τὰ μαθήματα

γραμματική, προβλήματα,

κι' ὅταν μετά, ἐπιτροπὴ καθένα ἐξετάσῃ στὴν τάξι τὴν ἀνώτερη εὐθὺς θὰ τὸν περάσῃ.

Κι' ἔτσι, ἀφοῦ μὲς στὰ σχολειά, χωρὶς πολλὲς κουβέντες ἐμπῆκαν οἱ βομβόπληκτοι, προσφυγοποιηθέντες μιὰ καὶ τὸ θέλει τοῦ καιροῦ αὐτοῦ ἡ ἀνωμαλία τὰ σπίτια ἐγίνανε σχολεῖα καὶ σπίτια τὰ σχολεῖα...

ΣΚΟΙΝΙ

Τὸ ζήτημα τῶν ἀνδρικῶν, λοιπόν, ὑποδημάτων, ὁριστικῶς ἐλύθηκε, κι' ὄχι παρηγορηθοῦμε.

Ἂς ἀνεβαίνῃ ἡ τιμή, σὰ ὕψη, τῶν δερμάτων,

εἰς τὸ ἑξῆς τὰ δέρματα θὰ τὰ περιφρονοῦμε.

Ἕνα πολὺ χοντρὸ πανὶ θὰ τ' ἀντικαταστήσῃ

—μ' αὐτὰ οὔτε ὁ κάλος μὲς πιὰ δὲν μᾶς πονεῖ — λίγο πανὶ ποιὸς δὲν μπορεῖ νὰ τὸ οἰκονομήσῃ;

Κι' οἱ πάτοι ἀπὸ σκοινί.

Σκοινί, λοιπόν, εἰς τὸ ἑξῆς στὰ πόδια θὰ φορᾶμε, Εἰς τὰς ὁδοὺς μὲ τὸ σκοινὶ ὅλοι θὰ περπατᾶμε, Καὶ ὅλοι μας θὰ γίνουμε — γι' αὐτὸ νὰ μὴ γελᾶτε — θέλοντες καὶ μὴ θέλοντες, ἐμπεριοῦ σκοινοβάται.

ΠΑΝ. ΠΑΠ

ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ καὶ ΔΕΙΣΙΔΑΙΜΟΝΙΕΣ

Τί πιστεύει ὁ κοσμάκης

Οἱ σημερινοὶ ἄνθρωποι πάσμενα νὰ εἶνε προληπτικοί; Κάθε ἄλλο. Καὶ ὁ πιὸ ψυχρὸς καὶ ἀδιάφορος ἄνθρωπος εἶνε κατὰ βάθος προλη πτικός. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ κατηγοροῦν τοὺς πνευματιστὰς καὶ τὶς καφετζοῦδες ὡς ἀγύρτας κι' ὅμως οἱ ἴδιοι σταυροκοπιοῦνται ὁπτον ἀκούσουν νὰ...μπουμπουνίζῃ, καὶ ξυνίζουν τὰ μοῦτρα τους ὅταν μάθουν πὼς οἱ κολεσμένοι τους στὸ τραπέζι εἶνε δεκατρεῖς. Δὲν ὑπάρχει ἐπίσης ἄνθρωπος ποὺ νὰ μὴ στενοχωριέται ὅταν συναντᾷ πρωὶ—πρωὶ παπᾶ στὸ δρόμο του, ποὺ νὰ μὴ παράζεται ὅταν ἀπὸ ἀπροσεξία τοῦ χύσεται ὁ καφὲς πρὶν προφτάσῃ νὰ πιῇ ἔστω καὶ μιὰ γουλιά.

"Ὑστερα ἀπ' ὅλα αὐτά, πρέπει νὰ παραδεχτοῦμε ὅτι ἡ δεισιδαιμονία βρίσκεται ριζωμένη στὸ ὑποσυνείδητο καὶ τοῦ πιὸ πολιτισμένου ἀνθρώπου, μέσα στὰ τρίσβαθα τοῦ ἑαυτοῦ του, ἐκεῖ ποὺ καθέμας φυλάει ἀκόμα τὸν ἀπόλιθο ἀπὸ πρωτόγονα ἐνστικτα.

Κάθε περίεργο φαινόμενο ποὺ δὲν μποροῦμε νὰ τὸ ἐξηγήσουμε, τὸ ὀνομάζουμε «σύμπτωσι». Γιὰ τὸν πρωτόγονο ὅμως ἄνθρωπο καὶ γιὰ τὸν προληπτικὸ σύμπασις δὲν ὑπάρχει. Κάθε τι ποὺ τοῦ συμβαίνει ἔχει τὸ λόγο του καὶ τὴ σημασία του. Κάθε τι εἶνε «ἀπὸ Θεοῦ» καὶ τίποτα δὲν γίνεται χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ αὐτός.

Ἡ ἰδέα αὐτὴ ἐπικρατοῦσε κυρίως κατὰ τὸν μεσαίωνα, ὁπότε καὶ αὐτὴ ἡ δικαιοσύνη τοῦ κατηγορουμένου ἐξηρτᾶτο ἀπὸ τὴν Θεία Δίκη. Ἡ φράσις «ὀδὰξ τὸ χέρι μου στὴ φωτιὰ», εἶνε λείψανα τῆς μεσαιωνικῆς ἐποχῆς. Τότε, πολλοὶ ποὺ ἤθελαν ν' ἀποδείξουν τὴν ἀθωότητά τους, δάζανε τὸ χέρι τους πάνω σ' ἀναμμένα κάρβουνα, μὲ τὴν πεποίθησι πὼς ἂν ἦσαν ἄθωοι δὲν θὰ πάθαιναν ἀπολύτως τίποτα.

⁂

Πολλὲς μεσαιωνικὲς προλήψεις καὶ δεισιδαιμονίες ἔχουν διατηρηθῆ στὴν ἐποχή μας. Ἡ Ἰδέα πὼς ὅταν ἕνας νεκρὸς χαμογελάει θὰ πάρῃ κι' ἄλλον ἀπὸ πίσω του εἶνε παλαιὰ πρόληψις ποὺ ὑφίσταται ἀκόμα καὶ σήμερα, κυρίως στὰ χωριά. Οἱ μάγισσες τοῦ μεσαίωνος ἔπαιρναν τὰ μαλλιὰ καὶ τὰ νύχια ἢ τὰ φορέματα τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἤθελαν νὰ θλίψουν καὶ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο τοῦ ἔκαναν ὁ,τι ἐπιστεύετο τότε ὅτι ἦταν διάφορα κακά. Οἱ σημερινὲς μάγισσες ζητοῦν πολλὲς φορὲς ἀπὸ τὴν ἔγκα ταλειφθεῖσαν κόρη τὴ φωτογραφία τοῦ ἀπίστου ἢ τὸ μαντῆλι του, γιὰ νὰ κάνουν τὰ μάγια τους καὶ τὸν καταφέρουν νὰ γυρίσῃ πίσω.

Πόσες γυναῖκες δὲν χρησιμοποιοῦν καὶ σήμερα ἀκόμα, ἕνα πλῆθος μαγικὰ φίλτρα γιὰ νὰ προσελκύσουν ἐκεῖνον ποὺ ἀγαποῦν. "Ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ συνηθισμένα μέσα ἦταν εἴδους αὐτοῦ εἶνε καὶ τὸ ἑξῆς: Ζυμώνουν ἕνα γλυκὸ καὶ μέσα στὴ ζύμη ἀφίνουν νὰ στάξῃ μιὰ σταγόνα αἷμα ἀπὸ τὸ χέρι τῆς καρδιᾶς, δηλαδὴ τὸ ἀριστερό. Τὸ γλυκὸ αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ δώσουν οἱ ἴδιοι νὰ τὸ φάῃ. Γιὰ τοὺς ἀπίστους φέρουνται διαφορετικά. Τρεμοῦν, τὰ μεσάνυχτα μὲ μιὰ καρφίτσα ἕνα κερί καὶ λένε 49 φορές:

— Τρυπᾶ τὴ φλόγα, τρυπᾶ τὴν καρδιὰ τοῦ ἀγαπημένου μου!

⁂

Καὶ οἱ καλλιτέχναι ἀκόμα ἔχουν τὶς προλήψεις τους.

Στὸ θέατρο, καὶ μάλιστα στὴν Εὐρώπη, ἀπαγορεύεται ρητῶς τὸ σφύριγμα καὶ στὴ σκηνὴ καὶ στὰ παρασκήνια, γιατὶ πιστεύουν πὼς τὸ ἕνα σφύριγμα φέρνει τὸ ἄλλο καὶ μπορεῖ τὸ ἔργο νὰ σφυριχτῆ στὴ πτῶσασί του! "Ἂν ἐπίσης ἕνας ἠθοποιὸς ὀπτᾶσῃ τὸν καθρέφτη ποὺ βρίσκεται στὸ καμαρίνι του, αὐτὸ σημαίνει πὼς γρήγορα...θὰ βρεθῆ χωρὶς δουλειά!

Στὴν πρεμιέρα ἑνὸς ἔργου στὸ Παρίσι ὁ ρόφτης τοῦ πρόσφερε τὸ κοστοῦμι τοῦ πρωταγωνιστοῦ, θέλησε νὰ κόψῃ μιὰ κλωστὴ ποὺ κρεμόταν ἀπ' τὸ μανίκι του.

— Ὄχι, ὄχι! τοῦ φώναξε ἐκεῖνος. Μὴ τὴν κόβεις.

Ἦταν ὅμως ἀργά, γιατὶ ὁ ράφτης τὴν εἶχε κόψει ἤδη.

Ὁ πρωταγωνιστὴς ἐκεῖνο τὸ βράδυ εἶχε ἕνα τρομερὸ τράκ. Δὲν μπόρεσε νὰ τραγουδήσῃ. Ἀπέδωσε τὴν ἀποτυχία του στὸ κόψιμο τῆς κλωστῆς ποὺ κρεμόταν.

⁂

Τὰ γραφεῖα κρατοῦν πάντοτε τὰ σκήπτρα τῆς δεισιδαιμονίας καὶ τῶν προλήψεων. Ὅταν σπᾶ χωριὰ τῆς Ἑλλάδος μιὰ ἀπ' τὶς περίφημες προξενῆτρες μπῆ στὸ σπίτι τοῦ μέλλοντος γαμπροῦ λέει τὰ ἑξῆς:

— Μὲ τὸ δεξί μου πόδι μπαίνω στὸ σπίτι σας καὶ μακάρι ὁ Θεὸς νὰ τὰ φέρῃ ὅλα δεξιά. "Εβαλα στὸ κόρφο μου δυὸ λογιῶν κόλτσες γιὰ νὰ πιάσῃ ὁ λόγος μου, ἕνα κομμὰ τι ψωμὶ γιὰ τὴ κυβέννησι τοῦ σπιτιοῦ, κι' ἕνα δίλιο ζάχαρι νὰ εἶνε γλυκὰ ὅσα θὰ σᾶς πῶ...

⁂

"Ὀλοι λοιπὸν ἐμεῖς μέσα μας σιζωμένη τὴν πρόληψι καὶ τὴ δεισιδαιμονία. Καὶ ἡ πιὸ μοντέρνα κυρία κοὶ ὁ πιὸ μορφωμένος κύριος θ' ἀγνηθοῦν ν' ἀνάψῃ τρίτος ἀπὸ τὸ ἴδιο σπίρτο ποὺ ἀναψαν δυὸ ἄλλοι προηγουμένως.

— Μὰ εἶσθε λοιπὸν προληπτικοί; τοὺς ρωτᾶτε.

— Ὄχι, ἀδελφέ, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μετοχειριστοῦμε καὶ οἱ τρεῖς τὸ ἴδιο σπίρτο...

— Ἔπρεπε νὰ ἐφεύρουν, γιὰ νὰ φαίνωνται καὶ λιγάκι μοντέρνοι.

Γνωρίζετε ὅτι...

...Ὁ Ὄσκαρ Οὐάιλντ, μετὰ τὴν ἀποφυλάκισί του ἔγραφε μὲ τὸ ψευδώνυμο «Σεβαστιανὸς Μέλκομ»;

...Ὁ Ρεμπὸ, ἕνας ἀπ' τοὺς μεγαλυτέρους ποιητὰς τοῦ περασμένου αἰώνος, ἔγραψε ὅλο του τὸ ἔργο μεταξὺ ἡλικίας 14 καὶ 20 ἐτῶν; γιατὶ ἔφυγε κατόπιν γιὰ ἐμπόριο στὴν Ἀβησσυνία;

...Ἐφευρέτης τοῦ γραμμοφώνου δὲν εἶνε ὁ "Ἐδισων, ὅπως πιστεύεται ἀλλὰ ὁ ποιητὴς Κάρολος Κρῦς, περίφημος τύπος τῆς ἐποχῆς του;

Τὰ χρυσόψαρα μᾶς ἔχουν ἔρθει ἀπὸ τὴν Κίνα, ὅπου ὑπάρχουν τὰ πιὸ περίεργα ψάρια τοῦ κόσμου;

Τὸ ἐξώφυλλο τῆς ΜΑΡΘΑΣ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Ὦ, γιατρέ! Βλέπω... ἀρχίζω νὰ βλέπω...

— Τί βλέπετε; ρώτησε ὁ γιατρὸς Ἀμπιβαίν, σκιρτῶντας ἀπὸ τὴ χαρά.

— Ὦ, ὄχι καὶ πολλὰ πράγματα ἀκόμη...κάποια μικρὴ ἀνταύγεια καὶ μέσα σ' αὐτὴν σκιὲς ποὺ κινοῦνται. Ἂν μποροῦσα νὰ ξαναθῶ τὸ φῶς μου!

— Θὰ τὸ ξαναβρῆτε! εἶπε ὁ γιατρός.

Μάζεψε ἔπειτα τὰ ἐργαλεῖα του, τάκλεισε σ' ἕνα κουτί καὶ τάβαλε σ' ἕνα συρτάρι.

Ὕστερα, μὲ βήματα ἀργά, ἔγγυκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο. Στὸ διάδρομο μιὰ φωνὴ τὸν σταμάτησε:

— Τοῦπες ψέμματα, δὲν εἶνε ἔτσι;

Ἦταν ἡ Μάρθα Ζανέν, ἡ γυναῖκα τοῦ ἀρρώστου, ποὺ κρυμμένη πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα εἶχε ἀκούσει ὅλη τὴ συνομιλία τῶν δυὸ ἀνδρῶν.

— "Ὀχι! τοῦ εἶπα τὴν ἀλήθεια! ἀπάντησε ὁ γιατρός.

— Εἶσαι τρελλός; ξεφώνισε σιγὰ ἡ νέα γυναῖκα. Θέλεις νὰ καθοῦμε καὶ οἱ δυό;

— Δὲν σὲ καταλαβαίνω, Μάρθα.

— Δὲν σκέπτεσαι λοιπόν; Ἂν ξαναθρῆ τὸ φῶς του ὁ Μωρίς, θ' ἀναγκαστοῦμε νὰ διακόψουμε τὶς σχέσεις μας καὶ ἡ ἀγάπη μας θὰ σβύσῃ.

— Δὲν πιστεύω νὰ θέλῃς νὰ ἐνκλημματήσω γιὰ τὴ συνεχίσουμε ἀνενόχλητοι τὶς σχέσεις μας;

— Δυὸ χρόνια τώρα περιποιεῖσαι τὸν Μωρίς καὶ δὲν μοῦ εἶπες ποτὲ ὅτι ἡ πάθησίς του εἶνε θεραπεύσιμη.

— Ἔτσι πίστευα καὶ γώ Ἀλλὰ πρὸ μηνὸς ἀλλαξα γνώμη.

— Μ' ὅλλα λόγια, ἀφοῦ τοῦ πῆρες τὴν γυναῖκα, θέλεις τώρα γιὰ ἀντάμοιβή νὰ τοῦ ἀποδώσης τὴν ὅραση; Μὰ θὰ εἶνε φοβερό...

— Ὀοθερώτερο θάταν νὰ τοῦ στεροῦσα αὐτὸ ποὺ μπορῶ ὡς ἐπιστήμων νὰ τοῦ δώσω.

— Ἂν μ' ἀγαπᾶς ἀκόμη, ὅπως σ' ἀγαπῶ, τὸ καθῆκον σου εἶνε νὰ μὲ προστατεύῃς ἀπὸ κάτι τί ποὺ μπορεῖ νὰ καταστρέψῃ τὴν ἀγάπη μας. Ὅσο γιὰ τὸν Μωρίς, νομίζω πὼς τοῦ προσφέρεις μιὰ πολὺ πεπλεπιμένη ὑπηρεσία. Ὅσο ἦταν τυφλός, ἦταν ἀπόλυτα εὐτυχισμένος. Τώρα θὰ τὰ δῇ ὅλα καθαρά...

—Πῆρα τὴν ἀπόφασί μου. Δὲν μπορῶ νὰ κάνω συμβιβασμούς μὲ τὴν συνείδησί μου.

— Ἔστω, ἀγαπητέ μου Ζώρζ Ἂς ὑποθέσουμε ὅτι ἐκεῖς δίκιο. Πιστεύεις ὅμως ὅτι μὲ τὸ μικρὸ μπουκάλακι ποὺ τόσο ζηλότυπα κούβεις στὸ συρτάρι τοῦ Μωρίς, θὰ μπορέσῃς νὰ τοῦ ξαναδώσῃς τὸ φῶς του;

— Ναί, Μάρθα. Τὸ ὑγρὸ ποὺ περιέχει τὸ μπουκάλι ὅμως μιὰ νέα σύνθεσί του ἡ ὁποία φαίνεται πολὺ ἀποτελεσματική.

— Καὶ πόσες σταγόνες νομίζεις ὅτι πρέπει νὰ χρησιμοποιήσης ἀκόμη γιὰ τὸν Μωρίς;

— Πέντε - ἕξη μέρες ἀκόμη, ἀπὸ δυὸ σταγόνες πρωὶ καὶ βράδυ. Τὸ ὑγρὸ εἶνε πολὺ εὐαίσθητο καὶ χρειάζεται μεγάλη προσοχὴ μὴν ἔρθῃ σ' ἐπαφὴ μὲ τὸν ἀτμοσφαιρικὸ ἀέρα περισσότερο ἀπὸ 2—3 λεπτά. Ἄλλως, τ' ἀποτελέσματα θᾶνε καταστρεπτικά. Ὁ ἀρρωστος ἀκόμη ὁλότελα τὸ φῶς του καὶ γιὰ πάντα. Γι' αὐτὸ δὲν παίρνω τὸ φάρμακο μαζί μου, ἀλλὰ τὸ ἀφίνω μέσα στὸ συρτάρι τοῦ Μωρίς.

— Ἀ! ἔκανε ἡ Μάρθα.

Ὕστερα πῆγε πὶς κοντά του, τὸν ἀγκάλιασε μὲ πάθος καὶ ρώτησε:

— Μ' ἀγαπᾶς, Ζώρζ; Καὶ θὰ μ' ἀγαπᾶς ὅ,τι καὶ ἂν συμβῆ;

— Ναί, Μόρθα...

⁂

Εἶχε φτάσει ἡ τελευταία μέρα τῆς θεραπείας. Ὁ γιατρὸς Ἀμπιβαὶν ἑτοίμασε τὸ σταγονόμετρό του καὶ ἔστασε στὰ μάτια τοῦ ἀρρώστου ἀπὸ μιὰ στὰ γόνα, ὅπως ἔκανε πάντα. Ἀλλὰ ξαφνικὰ ὁ Μωρίς πετάχθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του.

— Νά... Δὲν ξέρω, δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω... Τὸ σκοτάδι ἀπλώθηκε καὶ πάλι μπροστά μου. Δὲν βλέπω

ΙΟΥΛΙΟΥ ΧΩΘΡΟΝ

Η ΚΑΤΑΡΑ τοῦ πεθαμένου

29ο

— Αὐτὸ μπορῶ νὰ σᾶς τὸ ἀποδείξω.

— Πῶς;

— Δείχνοντάς σας κάτι δικό της...

—Δηλαδή;

—Κάτι ποὺ νὰ τῆς ἀνήκει, κάτι ποὺ νὰ σᾶς πείση γιὰ ὅσα σᾶς λέω. Παραδείγματος χάριν τὸ δαχτυλίδι τοῦ ἀρραβώνος ποὺ τῆς χαρίσατε καὶ τὸ ὁποῖο φοροῦσε τὴν τελευταία φορὰ ποὺ τὴν εἴδατε.

Ὁ κόμης ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Τῆς ἔχω χαρίσει τόσα πράγματα, εἶπε. Καὶ μαζί μ' ὅλα αὐτὰ καὶ τὸ δαχτυλίδι γιὰ τὸ ὁποῖο μοῦ μιλᾶτε. Ἀλλὰ δὲν μποροῦσε νὰ χάση τὸ δαχτυλίδι αὐτό; Νὰ τὸ χάση καὶ νὰ τὸ ἀρῆ κάποιο ἄλλος, παραδείγματος χάριν, κι' ἔτσι νὰ φτάση στὰ χέρια σας;

— Σᾶς βεβαιῶ ὅτι δὲν συνέβη τίποτε τέτοιο. Θὰ σᾶς δώσω τὸ δαχτυλίδι αὐτό, ἀφοῦ ἄλλως τε τελευταῖος σᾶς ἀνήκει.

Ἄνοιξε συγχρόνως ἕνα συρτάρι κι' ἔβγαλε ἕνα ἀσημένιο κουτί. Τὸ ἄνοιξε, πῆρε τὸ δαχτυλίδι καὶ τὸ ἔδωσε στὸν κόμητα.

Ἦταν ἕνα κόσμημα ἀληθινὰ βασιλικό, μὲ ἕνα μεγαλο διαμάντι ἐπάνω. Τὸ κόσμημα αὐτὸ τὸ τόσο ὡραῖο καὶ τόσο δαρύτιμο, ἀνῆκε στὸν περίφημο θησαυρὸ τοῦ αὐτοκράτορος Ναπολέοντος τοῦ Γ'. Ὁ κόμης τὸ εἶχε διαλέξει ἀνάμεσα ἀπὸ τόσα ἄλλα γιὰ νὰ τὸ χαρίση στὴν ἀγαπημένη του Ὀλυμπία...

"Ὁμοιο δαχτυλίδι δὲν ὑπῆρχε δεύτερο στὸν κόσμο.

Πῶς ὅμως βρίσκονταν τὸ δαχτυλίδι αὐτὸ στὰ χέρια τῆς Σάλλυ;

Ἡ Ὀλυμπία μὲ κανένα τρόπο δὲν δεχόταν νὰ τὸ ἐγκαλῆ ἀπὸ τὸ δαχτυλό της. Τὶ εἶχε λοιπὸν συμβῆ στὴν ἀτυχῆ κόρη;

"Ησαν λοιπὸν ἀλήθειες ὅλα ὅσα τοῦ εἶπε ἡ Σάλλυ;

Ἀργὰ - ἀργὰ ὁ κόμης πέρασε τὸ δαχτυλίδι στὸ δάχτυλό του.

Ὁ πόνος του ἦταν μεγάλος, ἀπερίγραπτος. Καταλάβαινε ὅτι ἡ σατανικὴ αὐτὴ γυναίκα τὸν κατοῦσε καλὰ στὰ χέρια της.

Ἡ Σάλλυ τὸν παρακολουθοῦσε μ' ἕνα ἀλέμμα ἱκανοποιήσεως. Μάντριβή του καὶ ἦταν σίγουρη πώς τὸν κατοῦσε καλά.

Ὅταν ἔμαθε τὸ κύριος τοῦ λόγου, κάνοντας τὴ φωνὴ τῆς παιχνιδιάρικη, ἐτὶ ὁ κόμης τοῦ Λίλ ἦταν ἐρωτευμένος καὶ ἐπρόκειτο νὰ νυμφευθῆ, ἔπαιμε νὰ τὸν φοβοῦμαι... Ἤξερα πλέον ὅτι σᾶς φοβοῦμαι... φίλε μου, ὅτι μποροῦσα νὰ κρατοῦσα ἀκόμη ἕνα ἀκόμη χρόνο ἀκόμη. Χρ γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχω ἀπὸ τὸν τρόπο ἐκεῖνο τὸ ὁποῖο θὰ ἐξητοῦσα τὸ ἀπὸ τὸ θὼσω ποὺ θρήκατε τόσα ἀ ἐξαρκεῖ τὰ. Μὰ αὐτὸ δὲν ἦταν καὶ τόσο εὐκολο. Κι' ἕνας λησμονῆς τόσο νὰ δικαιολογήση τὸ ἀπὸ τὸ ἀπὸ τὸ Γ' αὐτὸ ἀλλαξε τὴν πλοῦτη τοῦ φάσεις νὰ στοῦμε τὰ ἀπὸ τὸ κατὰ τῆς κορασιδάς σας. Μία ἐρω τευμένη καρδιὰ εἶνε πολὺ ἀδύνατη κι' ἐδαίσθηση καὶ συγχρόνως τὴν πληγώνη κανείς εὐκολα.

— Καὶ σεῖς, κύριε, ρώτησε ὁ κόμης, σεῖς εἶσαστε ἀστρολόγος;

— Τὸ ἐλπίζω. Ἀλλοτε ἴσως θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ πολεμήσ ἐναντίον μου καὶ νὰ μὲ νικήση. Σ' ἡμερα ὅμως ὄχι. Ἄλλοτε ἤμουν μιὰ ἀθῶα κόρη καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια, ἔκαμα πολλὰ σφάλματα στὴ ζωή μου. Τὰ σφάλματα ὅμως αὐτὰ μοῦ ἔγιναν μαθήματα καὶ τώρα πλέον ἔχω νὰ πολεμῶ καὶ νὰ νικῶ. Δὲν χρειάζεται γι' αὐτὸ παρὰ νὰ εἶνε κανεὶς ἀσυνείδητος νὰ μὴ τὸν τρομάζουν οἱ τύψεις τῆς συνειδήσεως ποὺ βασανίζουν τοὺς κοινοὺς ἀνθρώπους. Ἔτσι φθάνει κανεὶς ἀσφαλῶς στὸ σκοπό του.

— Καὶ ποιὸς εἶνε ὁ σκοπός σας κυρία;

— Θὰ σᾶς μιλήσω καθαρὰ καὶ ξάστερα κ. κόμη.

— Αὐτὸ θέλω κι' ἐγώ.

— Ἀγαπᾶτε τὴν Ὀλυμπία Ρέιβν;

—Μάλιστα, αὐτὸ τὸ ξέρετε.

—Καὶ τὶ θὰ δίνατε γιὰ νὰ σώσετε τὴ ζωή της;

— Ὁ κόμης δὲν ἀπάντησε.

Πέρασαν μερικὰ δευτερόλεπτα σαθειᾶς σιωπῆς. Ὁ κόμης κύτταζε τὴν Σάλλυ κατσουφιασμένος. Ἡ γυναίκα αὐτὴ εἶχε ἀνοιμιβόλως καρδιὰ θηρίου. Κάτω ἀπ' τὸ ὡραῖο της σῶμα, μέσα στὸ στῆθός ὑπῆρχε ὠκεανὸς κακίας.

Κατὰ τὴν κρίσιμη αὐτὴ στιγμὴ ἀκόμη ἡ Σάλλυ φαινόταν ἐξαιρετικὰ ἀτάραχη. Ρώτησε μάλιστα τὸν κόμη χαμογελώντας:

— Μήπως θέλετε ἕνα τσάι ἀκόμη;

Ὁ κόμης ἀρνήθηκε.

Αὐτὴ ξαναγέμισε τὸ φλυτζάνι της κι' ἐρρόφησε τὸ τσάι της ἥσυχα—ἥσυχα.

Κατόπιν γύρισε στὸν κόμητα καὶ τὸν ρώτησε:

— Δὲν μιλᾶτε; Τὶ σκεπτόσαστε;

Σ κέπτομαι τὸν Γκάρτσια, ἀπάντησε ὁ κόμης.

— Ἐλπίζετε πάντα σ' αὐτόν; Φαντάζεσθε ὅτι θὰ σᾶς διευκολύνη;

—Ἴσως...

—Πολὺ καλά, εἶπε ἡ Σάλλυ χαμογελώντας σατανικὰ καὶ συγχρόνως χτύπησε τὸ κουδοῦνι.

Ἡ καμαριέρα της παρουσιάστηκε.

—Καλέστε τὸν Γκάρτσια νάρθῆ ἐδῶ τώρα ἀμέσως, τὴν διέταξε ἡ κυρία της.

Ἡ καμαριέρα ἔφυγε.

Ὁ κόμης ἦταν κατάπληκτος. Ὦ. στε ὁ Γκάρτσια ἐρισκόταν τόσο κοντά; "Ὥστε ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐρίσκεται στὴν ὑπηρεσία τῆς διαβολογυναίκας αὐτῆς; Διατελοῦσε ἀκόμη ὑπὸ τὴ γοητεία της;

Πέρασαν λίγα λεπτά.

Οὔτε ἡ Σάλλυ, οὔτε ὁ κόμης μιλοῦσε.

Ἔξαφνα κάποιος χτύπησε στὴν πόρτα.

"Εμπρός! φώναξε ἡ Σάλλυ.

Ἡ πόρτα ἀνοιξε καὶ παρουσιάστηκε ὁ Γκάρτσια.

Ὁ κόμης κάρφωσε μὲ περιέργεια τὰ μάτια του πάνω στὸν ἀλλόκοτα αὐτὸ ἄνθρωπο.

Ὁ Γκάρτσια πλησίασε καὶ στάθηκε μπρὸς στὴ Σάλλυ.

— Γκάρτσια τοῦ εἶπε ἡ διαβολογυναίκα, γνωρίζεις θέβαια τὸν κόμητα τοῦ Λίλ.

— Μάλιστα, τὸν γνωρίζω, ἀπάντησε ὁ Γκάρτσια.

— Σὲ παρακαλῶ, εἰπέ του ποῦ εἶνε ἡ Ὀλυμπία Ρέιβν. Ὁ κύριος κόμης θέλει νὰ πάη νὰ τὴν ἐλευθερώση. Ξέρεις θέβαια τὴν ἀμοιβή ποὺ προσφέρει ὁ κόμης. Εἶνε ἡγεμονική. Δίνει δέκα χιλιάδες τάλληρα.

— Τὸ ξέρω, κυρία.

Λοιπόν; Δὲν ἔχεις νὰ πῆς τίποτε;

— Ὄχι, ἀπολύτως τίποτε.

Ὁ κόμης κύτταξε τὸν Γκάρτσια γεμάτο ὀργὴ καὶ ἀπορία. Τόσο πολὺ ἦταν ὑποδουλωμένος αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος σ' αὐτὴ τὴ σατανικὴ γυναίκα;

"Εγινε ἀλληλοσιγιμὴ σιωπή.

Κατόπιν ἡ Σάλλυ γύρισε καὶ πάλι στὸν Γκάρτσια καὶ τοῦ εἶπε:

Ἀκουσε τώρα Γκάρτσια, τὶ ἐπρόκειτο νὰ σοῦ πῶ. Γκάρτσια, τὶ τοῦ εἶπα ὁρθὰ κοφτά; πῶς ἀν δὲν θὰ διατάξω νὰ σκοτώσουν τὴν ἀ-ναπμένη τοῦ Ὀλυμπία. Μ' ἔννοεις;

Μάλιστα, ἀπάντησε ἐρρᾶ ὁ Γκάρτσια.

— Ὁ κόμης σὲ εὐεργέτησε, Γκάρτσια, ἐγὼ ἐγὼ σ' ἐθασάνισα καὶ σὲ κατάτρεξα. Λοιπόν; Θ' ἀφήσης τὴ δυστυχισμένη Ὀλυμπία νὰ πεθάνη; Δὲν πονεῖ ἡ καρδιά σου; Ἀρκεῖ νὰ πῆς μιὰ λέξι γιὰ νὰ σωθῆ ἡ φτωχὴ κόρη. Συγχρόνως θὰ γίνης πλούσιος καὶ θὰ μὲ τιμωρήσης γιὰ ὅ,τι σοῦκαμα. Μίλησε λοιπόν, πὲς στὸν κόμητα ὅ,τι σοῦ ζητᾶ.

Ὁ Γκάρτσια γύρισε πρὸς τὸν κόμητα καὶ τοῦ ἔρριξε ἕνα σκοτεινὸ καὶ σκληρὸ βλέμμα, ἕνα βλέμμα ποῦδειχνε ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν εἶχε καρδιά, δὲν ἤξερε τὶ θὰ πῆ οἴκτος.

Ὁ κόμης τὸν κύτταζε μ' ἀγωνία.

Τέλος ὁ Γκάρτσια ἀποφάσισε νὰ μιλήση.

— Θὰ κάμετε καλά, τοῦ εἶπε, νὰ ὑποχωρήσετε καὶ νὰ δεχθῆτε τοὺς ὅρους τῆς κυρίας.

Ὁ κόμης ἀνεπήδησε.

— Σὺ μιλᾶς ἔτσι, Γκάρτσια; φώναξε.

— Ναί, ἀπάντησε μὲ τὸν ἴδιο σκληρὸ τόνο φωνῆς ὁ ἀλλόκοτος ἐκεῖνος ἄνθρωπος, ναί, ἐγὼ μιλῶ ἔτσι. Καὶ σᾶς λέω νὰ ὑπακούσετε, γιατὶ ἂν φερθῆτε διαφορετικά, ἡ κυρία εἶνε ἱκανὴ νὰ πραγματοποιήση τὶς ἀπειλές της, νὰ σκοτώση θηλαδὴ τὴν Ὀλυμπία.

Ὁ κόμης ἔσφιξε μὲ λύσσα καὶ ὀδύνη τὰ δόντια του.

— Πέρει, ποῦ εἶνε ἡ Ὀλυμπία Ρέιβν; ρώτησε.

—Μάλιστα.

—Ποῦ εἶνε; Ἐξηγήσου.

— Δέν μπορῶ νὰ σοῦ τὸ πῶ.

— Οὔτε κατὰ ποιὸν τρόπο ἐξαφανίσθηκε;

— Αὐτὸ μπορῶ νὰ σᾶς τὸ πῶ. Ἐγὼ τὴν ἐγοήτευσα καὶ τὴν παρέσυρα ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι της. Ἐγὼ τὴν κρατῶ καὶ τὸ ποῦ, ποτὲ δὲν θὰ μπορέσετε νὰ τὴν ὀρῆτε. Σᾶς συμβουλεύω μάλιστα νὰ μὴ κάνετε τέτοια τρέλλα. Δεχθῆτε τώρα ἀμέσως τοὺς ὅρους τῆς κυρίας, δεχθῆτε τους, σᾶς τὸ λέγω γιὰ τὸ καλό σας. Κάμετε γρήγορα, διασθῆτε...

— Γιατὶ νὰ διασθῶ; ρώτησε μὲ ἀγωνία ὁ κόμης.

—Γιατὶ ἡ κατάστασις στὴν ὁποία ἐρίσκεται ἡ δεσποινὶς Ρέιβν εἶνε κρίσιμη. Δὲν θὰ μπορέση ν' ἀνθέξη ἐξῆ γιὰ πολὺν καιρὸ στὴν κατάσταση αὐτή.

— Τὶ θὲς νὰ πῆς; ρώτησε ὁ κόμης.

Ἡ φωνὴ του ἔτρεμε ἐλαφρά.

Ὁ Γκάρτσια δίστασε γιὰ μιὰ στιγμή. Κατόπιν γύρισε καὶ κύτταξε τὴ Σάλλυ. Ἐκείνη τοῦ ἔγνεψε νὰ συνεχίση.

Ὁ κόμης κρεμόταν ἀπὸ τὰ χείλη τοῦ ἀόλιου αὐτοῦ.

— Ἡ δεσποινὶς Ρέιδν, εἶπε ἀργὰ καὶ μὲ σοβαρὴ φωνὴ ὁ Γκάρτσια, ἐρίσκεται σὲ μιὰ κατάσταση ὑπνώσεως. Αὐτὸ τὴς στοιχίζει ἀκριβὰ, γιατὶ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ ἀδυνατίζει, ἐξαντλεῖται, χάνει τὶς δυνάμεις της.

Ὁ κόμης ἔφριξε.

Ὁ Γκάρτσια σώπασε μιὰ στιγμὴ καὶ κατόπιν συνέχισε:

— Ἔτσι λεπτοκαμωμένη ποὺ ἐκνε ἡ δεσποινὶς Ὀλυμπία εἶνε κίνδυνος νὰ πεθάνη.

— Νὰ πεθάνη!... εἶπε μὲ φωνὴ ὑπόκωφη ὁ κόμης.- Νὰ πεθάνη;...

Καὶ γύρισε πρὸς τὴ Σάλλυ.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

Κλωστοί ΑΝΕΜΟΜΥΛΟΣ
Ἀνώτεραι ὅλων
EXTRA GLACE 100 40 ΥΦΣ
ΤΗΛΕΦ. ΕΡΓΟΣΤ. 96.619
ΓΡΑΦ. 21.186

NORA
Η Ὀδοντόκρεμα ποὺ ἐπεβλήθη
Peter's
ΚΡΑΤΙΟΝ

ΤΥΧΟΙ

ΓΑΛΗΝΗ

Ὅταν μέσ' στὴν καρδιὰ τοῦ ἀγρίου χειμώνα
μιὰ ἀνοιξιάτικη γίνη καλωσύνη,
τοῦ βίου μου τὸν σκληρότατον ἀγῶνα
ἕνα ὅραμα εἰρήνης μοῦ ἀπαλύνει.

Πῶς στὴν κορφὴ τῆς θάλασσας ποὺ μόνα
λίγ' ἀνθόκρινα ἀφροῦ θὲ νάκουν μείνει,
ἔρχεται ἴδοῦ, ἡ χρυσόφτερη ἀλκυόνα
τὴ φωλιὰ τῶν ἐρώτων της καὶ στήνει.

Ἕνα ὄνειρο εἰρήνης ὅμοιο κάνω.
Νάρχωνται δυὸ χεράκια, δυὸ χέρια—ὦ κρίνα—
στὴν καρδιά μου νὰ κτίζουν μιὰ φωλιά.

ποὺ δὲ λυγῆ οὐδ' ὅσο τὰ θελοῦδα
ποὺ ἀκουμπᾶ, σ' ἑνὸς ρόδου ἡ πεταλοῦδα,
ἀνάλαφρα, κνουδᾶτα μιὰ σταλιά...

Ι. Ν. ΓΡΥΠΑΡΗΣ

ΠΡΕΠΕΙ ΑΡΑΓΕ ΝΑ ΑΝΟΙΓΟΝΤΑΙ ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΗΣ ΣΥΖΥΓΟΥ;

Τελευταίως στὴ Στοκχόλμη, κάποια κυρία τῆς ἀριστοκρατίας, ἡ κυρία Τόνεν, ὑπέθαλε μήνυσι ἐναντίον τοῦ συζύγου της, γιατὶ νομίζετε; Διότι ὁ ἄντρας της ἀνοίξε καὶ διάβασε μερικὰ της γράμματα, τὰ ὁποῖα μόλις εἶχαν φθάσει μὲ τὸ ταχυδρομεῖο. Στὴ δίκη οἱ συνήγοροι τοῦ κατηγορουμένου συζύγου ὑπεστήριζαν ὅτι ὁ κ. Τόνεν εἶχε κάθε δικαίωμα νὰ ἀνοίξη τὰ γράμματα τῆς συζύγου του. Ὁ πρόεδρος ὅμως τοῦ δικαστηρίου εἶχε ἀντίθετη γνώμη. Ὑπεστήριζε δηλαδὴ ὅτι δὲν ὑπάρχει κανένας ἀπολύτως νόμος ὁ ὁποῖος ν' ἀναγνωρίζη στὸν ἄντρα τέτοιο δικαίωμα καὶ πὼς τὸ Σουηδικὸ σύνταγμα ὁρίζει τὸ ("ἀπόρρητον καὶ τὸ ἀπαραβίαστον τῶν ἐπιστολῶν").

Κατόπιν τούτου τὸ δικαστήριο κατεδίκασε τὸν κ. Τόνεν σὲ φυλάκισι 25 λεπτῶν τῆς ὥρας.

Φυσικὰ ὁ κ. Τόνεν δὲν ὠδηγήθη στὰς φυλακάς. Τὰ 25 λεπτὰ τὰ πέρασε μέσα στὴν αἴθουσα τῶν συνεδριάσεων καὶ ὅταν... ἔληξε ἡ ποινή του ἔφυγε γιὰ τὸ σπίτι του μαζὶ μὲ τὴ μηνιάγγιχτη γυναίκα του.

∴

Μιὰ παρόμοια ὑπόθεσις ἐξεδίκασθη πρὸ πολλῶν ἐτῶν στὸ Παρίσι. Κάποια κυρία τῆς ἀριστοκρατίας κι' αὐτή, κατήγγειλε τὸν ἄντρα της γιατὶ ἀνοίξε καὶ διάβασε τὰ γράμματά της. Τὸ Παρισινὸ ὅμως δικαστήριο ἔθγαλε ἀντίθετη ἀπόφασι ἀπὸ τὸ Σουηδικό. Ἀθώωσε πανηγυρικῶς τὸν κατηγορούμενο σύζυγο. Ἡ κυρία ἔκανε τότε ἔφεσι καὶ ἐπειδὴ δὲν βρῆκε τὸ δίκηο της οὔτε στὸ Ἐφετεῖο, κατέφυγε στὸ Ἀνώτατο Ἄκυρωτικὸ (τὸν "Ἄρειο Πάγο τῆς Γαλλίας), τὸ ὁποῖο ὅμως ἐπίσης ἀνεγνώρισε στὸν ἄντρα τὸ ἀπόλυτο δικαίωμα ν' ἀνοίγη τὰ γράμματα ποὺ ἔρχονται μὲ τὸ ταχυδρομεῖο ἐπ' ὀνόματι τῆς συζύγου του.

∴

Σὲ μιὰ παρομοία περίπτωσι, ὁ Ἀλέξανδρος Δουμᾶς υἱός, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐξητήθη ἡ γνώμη καὶ κατόπιν συνέχισε:

— Ἔτσι λεπτοκαμωμένη ποὺ εἶνε ἡ δεσποινὶς Ὀλυμπία εἶνε κίνδυνος νὰ πεθάνη.

— Νὰ πεθάνη!... εἶπε μὲ φωνὴ ὑπόκωφη ὁ κόμης.- Νὰ πεθάνη;...

Καὶ γύρισε πρὸς τὴ Σάλλυ.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

ΣΤΑ ΨΧΑΡΕΜΙΑ

Η ΑΛΑΦΙΝΑ

Τὸ ὄνομά της ἦταν Μαρία ἡ καλύτερα Μαριώ.

Ἦταν κόρη ἑνὸς παπᾶ, τοῦ Παπαγιάννη, καὶ εἶχε γεννηθῆ σ' ἕνα χωριὸ ἔξω ἀπὸ τὴν Τρίπολι. Ὅλοι ὅμως τὴν φώναζαν 'Αλαφίνα. Μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα, μ' αὐτὸ τὸ παρανόμι τὴν ξέρανε οἱ πατριῶτες της. Κι' ἦταν τὸ παρανόμι της αὐτὸ τὸ πιὸ δικαιολογημένο, μὰ τὴν ἀλήθεια. Γιατὶ ἡ Μαριὼ ἦταν πεντάμορφη, ἦταν σβελτη, ἦταν λυγερὴ καὶ καμαρωτὴ καὶ ἀλαφροπερπάτητη σὰν τὴν ἀλαφίνα.

Περπατησιὰ σεισιὴ καὶ κουνιστὴ καὶ καμαρωτή, ποὺ θὰ τὴν ζήλευαν καὶ οἱ κυράδες ποὺ ζοῦσαν σὲ παλάτια. Μιὰ ἐπιδεριὲς μεταξένια. Κάτι μάτια ποὺ ἀρκοῦσε σὲ ἕνα τους βλέμμα γιὰ νὰ σὲ πληνώση ἀγιάτρευτα. Πρῶτη στὸ χωριό, πρῶτη καὶ καλύτερη στὸ τραγοῦδι. Ἡ 'Αλαφίνα τοῦ Παπαγιάννη ἡ παινεμένη.

Μὰ στὰ χρόνια ἐκεῖνα, λίγο πρὶν ἀπὸ τὴν ἐπανάστασι, ἡ ὀμορφιὰ τῶν γυναικῶν ἦταν κίνδυνος - θάνατος γιὰ μιὰ φαμίλια, ὄλεθρος καὶ συμφορὰ γιὰ τὴν ἴδια τὴν κόρη.

Οἱ Τοῦρκοι ἀρπαζαν τὶς ὀμορφοκοπελιὲς γιὰ τὰ χαρέμια τους.

"Ἀνθρωποὶ τους γύριζαν παντοῦ καὶ ψαχούλευαν γιὰ ὀμορφες γυναίκες Καὶ ὅταν τὶς ἀνακάλυπταν εἰδοποιοῦσαν τὸ μπέη ἢ τὸν ἀγᾶ καὶ δὲν ἀργοῦσαν νὰ φτάσουν στὸ σπίτι τῆς ὀμορφης οἱ ἔμπιστοι τῶν Ἰσχυρῶν 'Οθωμανῶν ποὺ θὰ τὶς ἀρπαζαν.

Τὸ ἴδιο συνέθη καὶ μὲ τὴν 'Αλαφίνα.

Μ' ὅλες τὶς συμβουλὲς τῆς μητέρας της καὶ τοῦ πατέρα της, ἡ νέα δὲν φυλαγόταν, δὲν κλειόταν στὸ σπίτι νὰ μὴν τὴ βλέπη μάτι. Καὶ ἔτσι ξέσπασε ἡ συμφορά.

Μιὰ νύχτα ἄκουσε ὁ παπᾶς νὰ τοῦ χτυποῦν τὴν πόρτα.

Σφίχτηκε ἡ καρδιὰ του. Σηκώθηκε, ἀνοιξε ἕνα παράθυρο καὶ κύτταξε κάτω. Τοῦρκοι!

— Ἄνοιξε, παπᾶ, τοῦ φώναξαν.

Καὶ ἄνοιξε. Τί μποροῦσε νὰ κάνη;

Μπῆκαν μέσα οἱ ἀπεσταλμένοι τοῦ μπέη τῆς Τριπολιτσᾶς καὶ ἄρχισαν νὰ ψάχνουν στὶς κάμαρες.

— Ποῦ εἶνε ἡ θυγατέρα σου, παποῦλη;...

'Η 'Αλαφίνα εἶχε κρυφτῆ μέσα σ' ἕνα μεγάλο ἀδειανὸ σεντοῦκι, ὅπου καὶ τὴν ἀνακάλυψαν στὸ τέλος.

Μ' ὅλα της τὰ ξεφωνητὰ καὶ τοὺς θρήνους καὶ παρ' ὅλα τὰ παρακάλια τοῦ πατέρα της καὶ τῆς μητέρας της τὴν πῆραν μαζί τους καὶ φύγανε γιὰ τὴν Τριπολιτσᾶ.

Ἐκεῖ, ἡ ἄτυχη παπαδοπούλα κλείσθηκε στὸ χαρέμι τοῦ μπέη.

∴

Τὴν 'Αλαφίνα τὴν ἀγαποῦσαν δυὸ λεβέντες τοῦ χωριοῦ, ποὺ μισοῦσαν θανάσιμα ὁ ἕνας τὸν ἄλλο.

Δὲν ἔσθυσε ἡ ἀγάπη τους οὔτε μετὰ ἕνα χρόνο, ὅταν ἔμαθαν ὅτι ἡ 'Αλαφίνα βρῆκε ὀμορφη τὴ ζωὴ τοῦ χαρεμιοῦ καὶ ἄλλαξε τὴν πίστι της.

Ἔτσι εἶχαν τὰ πράγματα, ὅταν ἔξεράνη ἡ ἐπανάστασις καὶ πολιορκήθηκε ἡ Τριπολιτσᾶ.

Μεταξὺ τῶν πολιορκητῶν ἦσαν καὶ οἱ δυὸ ἐρωτοχτυπημένοι συχωριανοὶ τῆς 'Αλαφίνας, πάντα ἀντίζηλοι, πάντα ἐχθροὶ μεταξύ τους.

"Ὅταν ἔγινε τὸ μεγάλο γιουρούσι καὶ κατελήφθη ἡ Τριπολιτσᾶ, οἱ δυὸ λεβέντες τρέξανε, καθένας χωριστά, γιὰ τὸ σαράϊ τοῦ Μπέη.

Τὸ σαράϊ εἶχε πάρει φωτιά, πρόφτασε ὅμως ὁ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς νὰ φτάση ὡς τὸ χαρέμι, νὰ βρῆ τὴν 'Αλαφίνα, νὰ τὴν φορτωθῆ καὶ νὰ τὴν κατεβάση στὸ δρόμο.

'Ἐκεῖ ὅμως βρέθηκε ξαφνικὰ μπρὸς στὸν ἀντίζηλό του.

Τὰ μάτια τους ὅστραψαν τότε, φλογίσθηκε ἡ ὄψι τους.

— Δικό μου εἶνε ἡ κοπελλιά!

— Ὄχι, δικό μου!

— Πάρτην, ὠρέ, σὰν σοῦ βαστάρι!

Τράθηξαν τὰ γιαταγάνια τους καὶ θὰ σφαζόντουσαν, θὰ πετσοκοβόντουσαν γιὰ χάρι τῆς ἀλλαξοπίστης, ἂν δὲν ἔφτανε τὴν ἴδια στιγμὴ ἐκεῖ ὁ Νικηταρᾶς.

'Ο γενναῖος πολεμιστὴς κατάλαβε μὲ μιὰ ματιὰ τί συμβαίνει. "Ἤξερε καλὰ τὴν ἱστορία τῆς 'Αλαφίνας, καὶ τὸν φλογερὸ ἔρωτα τῶν δυὸ παλληκαριῶν.

— Σταθῆτε! τοὺς φώναξε. Θὰ σκοτωθῆ τε, ὠρέ σεῖς, γιὰ μιὰ κοπέλλα π' ἀλλαξο πίστησε, π' ἀρνήθηκε τὴ θρησκεία της καὶ τοὺς δικούς της; Ντροπή, ὠρέ.

Τὰ παλληκάρια μουδιασαν.

Μὰ δὲν τὸ παίρνανε κι' ἀπόφασι νὰ ὑποχωρήσουν.

'Ο ἔρωτας ἦταν βαθειὰ ριζωμένος στὴν καρδιά τους.

'Ο Νικηταρᾶς κατάλαβε πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ χάνη καιρό. "Ἔπρεπε νὰ τελειώνουν.

Καὶ ἀμέσως γρήγορος σὰν τὴν ἀστραπή, τράθηξε τὸ γιαταγάνι του καὶ ἔκοψε, μ' ἕνα κτύπημα τὸ κεφάλι τῆς 'Αλαφίνας

Σωριάστηκε κάτω μέσα στὸ αἷμα της ἡ πανώρια κόρη.

Σάστισαν τὰ παλληκάρια, ἔφρι ξαν, ἀστραψαν γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ μάτια τους, μὰ λουφάξανε.

Μαζὶ μὲ τὸ κεφάλι τῆς 'Αλαφίνας, τῆς ὀμορφης κόπηκε καὶ ἔσθυσε καὶ ἡ ἀγάπη τους.

— "Εμπρός! τοὺς φώναξε ὁ Νικηταρᾶς. Εἶνε ντροπὴ νὰ τρωγόμαστε γιὰ μιὰ γυναῖκα, τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ πατρίδα κινδυνεύει.

Τὰ παλληκάρια δὲν θγάλανε ἄχνα.

Σκύψανε τὰ κεφάλια τους, δώσανε τὰ χέρια, ἀκολούθησαν τὸ Νικηταρᾶ στὴ μάχη, στὸν ἀγῶνα γιὰ τὸ λυτρωμό.

∴

Ἱστορικὰ ἀνέκδοτα

"Ὅταν ὁ σιδηροῦς ἀρχικαγκελλάριος Βισμαρκ πῆγε στὴν Φραγκφούρτη ὡς πρεσβευτὴς τῆς Πρωσίας, κάθησε σ' ἕνα σπίτι, στὸ ὁποῖο δὲν ὑπῆρχε κανένα κουδοῦνι. Φώναξε λοιπὸν τὸ σπιτονοικοκύρη του ὁ ὁποῖος καθόταν στὸ ἴδιο σπίτι καὶ τοῦ εἶπε:

— Πρέπει νὰ βάλετε ἕνα κουδοῦνι μέσα στὸν κοιτῶνα μου, γιατὶ δὲν μπορῶ νὰ φωνάζω τὸν ὑπηρέτη μου νὰ ἀνεβαίνη ἑπάνω.

— Λυποῦμαι, κύριε, τοῦ ἀπάντησε ὁ σπιτονοικοκύρης, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν περιλαμβάνεται στοὺς ὅρους τῆς μισθώσεως.

'Ο Βισμαρκ δὲν ἐπέμενε, ἀλλὰ τὴν ἄλλη μέρα πρωὶ πρωὶ ὁ οἰκοδεσπότης ἄκουσε ἕνα πυροβολισμὸ στὸ διαμέρισμα τοῦ πρεσβευτοῦ καὶ ἔτρεξε καταπραγμαγμένος νὰ ὃῆ τί συμβαίνει. Εἶδε λοιπὸν τὸ νοικάρη του νὰ γεμίζη τὸ πιστόλι του καὶ ἔμεινε ἄναυδος.

— Τί ἔχετε, κύριε; τὸν ρώτησε ὁ Βισμαρκ. 'Ἀνησυχήσατε; 'Ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει κουδοῦνι ἀποφάσισα νὰ καλῶ τὸν ὑπηρέτη μου, ψυχραιμία.

τη μου μ' αὐτὸ τὸν τρόπο. Ψυχραιμία λοι

"Ὑστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα στὴν κάμαρα τοῦ Βισμαρκ εἶχαν τοποθετηθῆ ὄχι ἕνα, ἀλλὰ δυὸ κουδούνια.

∴

"Ὅπως ὅλοι οἱ διάσημοι, ἔτσι καὶ ὁ ἠθοποιὸς Νοθέλι λάβαινε καθημερινῶς γράμματα ἀπὸ ἀγνώστους θαυμαστάς του. Ἔτσι μιὰ μέρα ἔλαβε τὸ ἀκόλουθο γράμμα:

«'Αξιότιμε κύριε.

Εἶμαι τὸ μόνο στήριγμα τῆς οἰκογενείας μου. Σὲ μιὰ στιγμὴ τρέλλας ἔπαιξα στὸ χρηματιστήριο καὶ ἔχασα δέκα χιλιάδες λίρεττες, οἱ ὁποῖες δὲν ἦσαν δικές μου.

Γνωρίζοντας τὴν καλή σας καρδιά, σᾶς ζητῶ τὸ ποσὸν αὐτὸ ὡς δάνειο. Δὲν ἐχῶ παρὰ δυὸ διεξόδους ἀπὸ τὴν τραγικὴ θέσι ποὺ βρίσκομαι: τὴν συνδρομή σας ἢ ἕνα περίστροφο.

Μὲ ἄπειρη εὐγνωμοσύνη
Ρ. Μ.»

'Ο Νοθέλι ἀφοῦ σκέφθηκε ἀρκετὴν ὥρα ἔγραψε τὸ ἀκόλουθο γράμμα:

«Κύριε, μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ σᾶς δανείσω τὸ χρῆμα. Σᾶς δανείζω ὅμως τὸ περίστροφό μου!

Καὶ μαζὶ μὲ τὸ γράμμα ἐστειλε στὸν χαμένο παίχτη ἕνα περίστροφο ζυλίνο, μὲ τὸ ὁποῖο εἶχε αὐτοκτονήσει κάποτε σ' ἕ να δράμα.

∴

'Ο Πιρὸν βγαίνοντας ἀπὸ τὸ θέατρο μετὰ τὴν «πρεμιέρα» τοῦ ἔργου του «Κορστρησε στὸ δρόμο καὶ παραλίγο νὰ πέση ὁποίος θρέθηκε τυχαία πλαὶ του καὶ ὁ ὁ Πιρὸν εὐχαριστῶντας τὸν μελαγχολικὸ τοῦ εἶπε:

— Καλύτερα νὰ ὑποστήριξες τὸ ἔργο μου παρὰ ἔμένα.

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΝΥΧΤΑ ΓΛΕΝΤΙΟΥ ΚΑΙ ΘΑΝΑΤΟΥ

— Λέλα, ἀπόψε θὰ σὲ περιμένω στὴν ἔξοδο μὲ τὴν παρέα μας. Θὰ

ΠΥΡΟΧΑΡΕΙΣ καὶ ΠΥΡΟΜΑΝΕΙΣ

ΘΕΑΜΑΤΙΚΕΣ ΠΥΡΚΑΪΕΣ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Πρὶν ἀπὸ κάμποσα χρόνια οἱ Παρισινοὶ ἀστυνομικοὶ ρεπόρτερ, ἀντελήφθησαν ὅτι, σὲ κάθε πυρκαϊὰ ποὺ γινόταν σ' ὁποιοδήποτε μέρος τοῦ Παρισιοῦ, μεταξὺ τῶν πρώτων περιέργων, ἔσπευδε ἐπὶ τόπου κι' ἕνας κύριος πολὺ κομψὰ ντυμένος, ὁ ὁποῖος κατέβαινε ἀπὸ ἕνα πολυτελέστατο αὐτοκίνητο, καὶ παρακολουθοῦσε τὴ φωτιὰ μέχρις ὅτου οἱ πυροσβέστες σβίνα νε καὶ τὴν τελευταία φλόγα της.

Οἱ ἀρμοδιοεργάφοι, περίεργοι γιὰ τὴν διαρκῆ παρουσία αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, σὲ κάθε πυρκαϊὰ φρόντισαν νὰ μάθουν ποιὸς εἶνε καὶ γιατὶ ἐνδιαφερόταν τόσο πολὺ γιὰ τὶς πυρκαϊές.

Τὸν παρηκολούθησαν λοιπόν, καὶ δὲν ἄργησαν νὰ μάθουν ὅτι ὁ κύριος αὐτὸς ἦταν ἕνας ἐκατομμυριοῦχος Ἀμερικανὸς ὁ ὁποῖος ἔδινε ὅσα κι' ὅσα ἀρκεῖ νὰ μποροῦσε ν' ἀπολαύσῃ τὸ θέαμα μιᾶς πυρκαϊᾶς. Ἐπρόκειτο δηλαδὴ γιὰ ἕνα μανιακὸ πυροχαρῆ ἢ μᾶλλον πυρομανή!

⁂

Ἕνας παρόμοιος τύπος ἔζησε κατὰ τὸν 17ον αἰώνα στὸ Λονδῖνο, ὁ περίφημος καὶ πάμπλουτος λόρδος Κάρ-

Σ' ὁποιαδήποτε συνοικία τοῦ Λονδίνου κι' ἂν ἔπιανε φωτιὰ ὁ λόρδος ἔφτανε πρῶτος καὶ καλύτερος πρὶν ἀπὸ τοὺς πυροσβέστες ἀκόμη. Τόσο γνωστὸ εἶχε γίνει γιὰ τὴ μανία του αὐτὸ Κάρολο τὸν Β' ἡ ἔκρηξη μιᾶς πυρετράγωνο, ὁ βασιλεὺς ρώτησε μὲ ἀπορία:

— Μά, καλά, ὁ λόρδος Κάργουεν δὲν ἤταν ἐκεῖ;

—Βεβαίως, ... τοῦ ἀπάντησε ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας. Ὁ λόρδος ἔρχεται ἐκεῖ πρὶν ἀκόμα ἀντλη θοῦν τὴ φωτιὰ οἱ γείτονες. Ἔσκασε στὸν δρόμο δυὸ ἄλογα, γιὰ νὰ φτάσῃ ἐγκαίρως.

Εἶνε ἱστορικῶς ἐξακριβωμένο, ὅτι ὁ πυροχαρὴς αὐτὸς λόρδος εἶχε τότε στὸν ἀστυνομία, Ὁ λόρδος ἔρχεται ἐκεῖ πρὶν ἀκόμα ἀντλη θοῦν τὴ φωτιὰ οἱ γείτονες. Ἔσκασε στὸν δρόμο δυὸ ἄλογα, γιὰ νὰ φτάσῃ ἐγκαίρως.

Εἶνε ἱστορικῶς ἐξακριβωμένο, ὅτι ὁ πυροχαρὴς αὐτὸς λόρδος εἶχε τότε στὸν στάβλο του ἕνα ὁμάδι ἔτοιμα γιὰ νὰ τρέξῃ μόλις τὸν εἰδοποιοῦσαν ὅτι στὸ τάδε μέρος ἔπιασε φωτιά.

Στὴν ταράτσα τοῦ πύργου του εἶχε πάντοτε ἕναν ἄνθρωπο ποὺ δὲν ἔκανε ἄλλη δουλειὰ ἀπὸ τοῦ νὰ κυττάζῃ γύρω του στὴν πόλι μὴ τυχὸν προσδόκιμον πουθενὰ φλόγες καὶ καπνός.

Ὁ λόρδος Κάργουεν διέφερε ὀπωσδήποτε ἀπὸ τὸν Ἀμερικανὸ συνάδελφό του. Ὅτι ἐνῷ ὁ Ἀμερικανὸς συνάδελφος ἁπλῶς θεατὴς τῶν πυρκαϊῶν, ὁ λόρδος ἐλάμβανε ἐνεργὸν μέρος στὴ διάσωσι τῶν ἐνοίκων καὶ στὸ σβύσιμο τῆς φωτιᾶς μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς του πολλὲς φορές.

Τὶ συμβαίνει μὲ τοὺς περιέργους αὐτοὺς τύπους; Σᾶς τὸ εἶπαμε: εἶνε πυροχαρεῖς ἢ πυρομανεῖς. Τὸ θέαμα τῆς φωτιᾶς τοὺς τέρπει, τοὺς ἔνθουσιάζει, τοὺς φέρνει θαθειὰ ἡδονή. Μὴ λοιὰν παραδείγματα;

Σύθυμη Ἱστορούλα

Οἱ κομπίνες τοῦ Παμφίλ

Εἶχα καιρὸ νὰ συναντήσω τὸν παλιό μου φίλο Ζώρζ Παμφίλ καὶ ἀναλογοῦ, ὅτι ἡ Ἑλλειψίς του μοῦ εἶχε γίνει αἰσθητή. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μ' ἔκανε πάντοτε νὰ διασκεδάζω μὲ τὶς «κομπίνες» του καὶ τὸ κωμικὸ παρουσιαστικό του.

Φαντάζεσθε, λοιπὸν, τὴ χαρά μου, ὅταν μιὰ μέρα συνάντησα τὸν ἐξαίρετο αὐτὸ φίλο μου. Πόσο εἶχε ἀλλάξει ὅμως. Αὐτὸς, ποὺ καθόταν πάντοτε στὰ τραπέζια τῶν ἄλλων καὶ ἔπινε ὅ,τι κι' ἀν τοῦ προσέφεραν, ἀρι σκόταν τώρα ὁλομόναχος σ' ἕνα τραπεζάκι καὶ ἀπολαμβάνανε τὸ ἀρκετικό του, ἔχοντας μπροστά του—πράγμα ἀπίστευτο! — ἕνα πακέτο τσιγάρα... Διάσδολε, αὐτὸ ἦταν ἀληθινὸ σκάνδαλο.

Αὐτὸς, ποὺ ποτὲ του δὲν εἶχε πενταρα στὴ τσέπη του, αὐτὸς ποὺ φοροῦσε δέκα χρόνια τὸ ἴδιο καπέλλο, αὐτὸς ὁ φίλος μου Ζώρζ Παμφίλ, νὰ «μπαίνῃ στὰ ἔξοδα»!... Ἀσφαλῶς, κάτι τὸ ἐξαιρετικὸ θὰ συνέβαινε, κατὶ ποὺ μοῦ κινοῦσε τὴν περιέργεια νὰ ἐξακριβώσω. Τὸν πλησίασα, λοιπὸν, καὶ τὸν χαιρέτησα.

— Γειά σου, Παμφίλ, «βασιλιᾶ τῶν τζαμπατζήδων»!

Σπὸ ἄκουμα τῆς φωνῆς μου, ὁ Παμφίλ ταράχτηκε ἀπ' τὴ θέσι του, μοῦ χαμογέλασε καὶ μοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι. Ὕστερα χτύπησε δυνατὰ τὸ τραπέζι καὶ κάλεσε τὸ γκαρσόνι ἐπιμένοντας νὰ μὲ κεράσῃ.

— Τὶ θὰ πάρῃς; μὲ ρώτησε. Εἶνε ἡ σειρά μου νὰ σὲ περιποιηθῶ.

— Παμφίλ, τοῦ φώναξα, ἄφησε τ' ἀστεῖα! Μὴ πολεμᾶς νὰ μοῦ τὴ σκάσῃς. Σήμερα δὲν ἔχω νὰ πληρώσω οὔτε τὸ δίκό μου ποτό.

—Καὶ ποιὸς σοῦ εἶπε τέτοιο πρᾶγμα; ἀπόρησε ἐκεῖνος. Λέγε, τὶ προτιμᾶς νὰ σοῦ σερβίρουν!

— Μὰ τὶ διάβολο, μήπως σοῦ ἔπεσε ἀπ' τὸν οὐρανὸ καμμιὰ κληρονομιά;

—Ναί, μοῦ ἐδήλωσε μὲ σοβαρότητα ὁ Παμφίλ. Νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι μιὰ μέρα θὰ κληρονομήσω.

— Δὲν σὲ καταλαβαίνω.

—Ἀπλούστατα, φίλε μου, μοῦ εἶπε ὁ Παμφίλ, μὲ ἕνα μυστηριῶδες ὕφος. Ἐργάζομαι.

Τὸ ποτὸ ποὺ ἔπινα ἐκείνη τὴ στιγμὴ στάθηκε στὸ λαιμό μου ἀπ' τὴν κατάπληξι.

— Ἐργάζεσαι; ἀπόρησα. Ἐσύ, ὁ Ζώρζ Παμφίλ, ὁ πιὸ ἀνίκανος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου;

— Παρακαλῶ, διεμαρτυρήθη μὲ ἀξιοπρέπεια ὁ φίλος μου. Νὰ εἶσαι πιὸ προσεκτικὸς στὶς ἐκφράσεις σου. Μάλιστα, φίλε μου, ἐργάζομαι καὶ δὲν ἐξέρω τὶ περίεργο βρίσκεις σ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία!

Ὁ ἀθεόφοβος! Μοῦ μιλοῦσε μὲ τόση ἀπάθεια, σὰν νὰ ἦταν τὸ πιὸ εὔκολο πράγμα νὰ θρῇ δουλειὰ μ' αὐτὴ τὴ τρομακτικὴ κρίσι ποὺ ἐμάστιζε τὸ Παρίσι.

— Παμφίλ, δὲν σὲ πιστεύω, διαμαρτυρήθηκα. Πές μου καλύτερα ὅτι ἔκανες μιὰ ἀπάτη.

— Ἀφησε τ' ἀστεῖα! μοῦ εἶπε τότε ἐκεῖνος, πειραγμένος. Δὲν ἔχω ὥρες μ' ἀπασχολεῖς γιατὶ ἔχω νὰ γράψω.

Καὶ φώναξε στὸ γκαρσόνι νὰ τοῦ φέρῃ πέννα, μελάνι καὶ στυπόχαρτο. Ἔβγαλε κατόπιν ἀπ' τὴ τσέπη του ἕνα χαρτοφάκελλο πολυτελέας κι' ἀρχισε νὰ χαράζῃ πάνω στὸ ὡραῖο ἐκεῖνο χαρτί, φοβερὰ ὀρνιθοσκαλίσματα.

— Τὶ ἐνέ πάει αὐτό, Παμφίλ; τὸν ρώτησα. Γράφεις ἐρωτικὲς ἐπιστολές. Εἶσαι λοιπὸν ἐρωτευμένος;

Ὁ Παμφίλ κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι του καὶ μοῦ ἀπάντησε:

— Ἐργάζομαι. Αὐτὸ τὸ γράμμα θὰ μὲ κάνῃ νὰ κερδίσω πενταπόσιο φράγκα.

Καταλαβαίνω, ἔγκυνες ἐκθεσιστής. Παρακολουθεῖς τὶς διάφορες γυναῖκες, μαθαίνεις τὶς μυστικές σχέσεις του καὶ τὶς ἐκβιάζεις. Μὰ τὴν ἀλήθεια, Παμφίλ δὲν σὲ φανταζόμουν τόσο ἀπαίσιο!

Ὁ Παμφίλ ὅμως δὲν μοῦ ἀπάντησε γιατὶ εἶχε ἀφοσιωθῆ στὴν σύνταξι τῆς ἐπιστολῆς καὶ δὲν ἐπρόσεχε τὰ λόγια μου. Ὅσο γιὰ μένα, ἄρχισε νὰ μὲ βασανίζῃ μιὰ τρομερὴ περιέργεια.... Πῶς μποροῦσε ὁ Παμφίλ νὰ κερδίζῃ τόσο εὔκολα τὸ ποσὸν ποὺ μοῦ ἀνέφερε; "Ἀλλως τε δὲν ἦταν καὶ τόσο μορφωμένος, ὥστε νὰ μπορῇ νὰ ζῇ ἀπ' τὴν πνευματικὴ του ἐργασία.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Παμφίλ τελείωσε τὸ γράμμα του, τὸ ἔβαλε στὸ φάκελλο, ἔγραψε ἐπάνω σ' αὐτὸ καλλιγραφικὰ μιὰ διεύθυνσι καὶ ἔπειτα μὲ κύτταξε χαμογελώντας μὲ ἱκανοποίησι.

—Ποιὰ εἶνε λοιπὸν, ἡ δουλειά σου; τὸν ρώτησα.

— Γράφω αἰσθηματικὰ γράμματα μὲ πενταπόσια φράγκα τὸ ἕνα! μοῦ ἀποκρίθηκε.

— Θὰ μοῦ ἐξηγήσῃς ἐπὶ τέλους τὶ συμβαίνει; τὸν ρώτησα, σκασμένος ἀπ' τὴ ζήλεια μου.

— Ἄκουσε, μοῦ δήλωσε ὁ Παμφίλ, μὲ ἐμπιστευτικὸ ὕφος. Γνωρίζεις καλὰ τὸν Ἀντρὲ Λακρουᾶ. Ὅπως ξέρεις, ὑπολογίζει πολὺ στὴν κληρονομιὰ μιᾶς γερροντοκόρης θείας του, τῆς Ἐρμελίνας. Ἡ θεία του αὐτὴ ἔχει ἕνα θαυμάσιο πύργο καὶ ἀφθονα χιλιόφραγκα στὸ χρηματοκιβώτιό τη. Παρὰ τὴν μεγάλη της ἡλικία, ὡστόσο ἐξακολουθεῖ νὰ ἔχῃ μιὰ ὑπερβολικὰ τρυφερὴ καρδιά. Διαβάζει διαρκῶς αἰσθηματικὰ μυθιστορήματα καὶ ὁ:ει ρεύεται τὶς περιπέτιές τους. Ὁ Λακρουᾶ λοιπὸν, παρατήρησε ὅτι ὅταν εἶνε ἐπηρεασμένη ἀπὸ μιὰ αἰσθηματικὴ ἱστορία τοῦ δίνει χωρὶς καμμιὰ δυσκολία τὰ λεφτὰ ποὺ τῆς ζητᾶει. Σκέφθηκε λοιπὸν νὰ καταφεύγῃ στὸ ἐξῆς τεχνασμα: Μὲ ἄζζει καὶ τῆς γράφω γράμματα γεμάτα ρωμαντισμὸ τὰ ὁποῖα μοῦ πληρώνει 500 φράγκα τὸ καθένα καὶ πηγαίνει κατόπιν ἐκεῖνος ἀζεται. Σπὰ γραμματα μου, τὰ ὁποῖα γεμίζουν πάντοτε καὶ τὶς τέσσερις σελίδες τοῦ ἐπιστολόχαρτου, τῆς ἐξομολογοῦμαι ὅτι τὴν ἀγαπῶ σωστὰ 30 χρόνια καὶ ὅτι σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ζῶ μὲ τὴν ἀνάμνησι τῆς γοητευτικῆς ὀμορφιᾶς της. Ὑπογράφω δὲ μὲ τὸ ψευδώνυμο «Ἄγνωστος Ποιητὴς» ποὺ ἔχει κάνει τὴν θεία Ἐρμελίνα νὰ εἶνε κωμιολεκτικὰ ἐστερελλαμένη μαζί μου.

— Δὲν σὲ φανταζόμουν ποτὲ γιὰ τόσο παλληάνθρωπο Παμφίλ ! φώναξα μὲ ἀηδία.

Ὁ Παμφίλ ὅμως ἄρχισε νὰ γελάσῃ καὶ μοῦ δήλωσε ὅτι εἶχε σκοπὸ νὰ παρουσιασθῇ στὴν θεία Ἐρμελίνα καὶ νὰ τὴν ζητήσῃ εἰς γάμον. Ἔφυγα ἀηδιασμένος καὶ γιὰ νὰ δώσω ἕνα καλὸ μάθημα στὸ ἀθλιο ἐκεῖνο ὑποκείμενο, ἔγραψα τὸ ἀκόλουθο γράμμα στὴν δυστυχισμένη γυναίκα:

«Κυρία μου,

"Ενας «ἄγνωστος ποιητὴς» παίρνει κάθε ἑβδομάδα 500 φράγκα ἀπὸ τὸν ἐξ ἴσου ἀχρεῖο ἀνηψιό σας γιὰ νὰ νοεῖτε ὅτι καὶ οἱ δυὸ σᾶς κοροϊδεύουν καὶ γελοῦν εἰς θάρος σας...»

"Ὑστερα ἀπὸ μερικὲς μέρες πῆγα πάλι στὸ μικρὸ μπάρ βέβαιος ὅτι θὰ εὕρισκα ἐκεῖ ἕνα Παμφίλ ὄχι καὶ τόσο ἐνθουσιασμένο ἀπὸ τὸ ἀπάγγελμά του. Τρόμαξα ὅμως νὰ τὸν ἀναγνωρίσω. "Ἦταν ντυμένο- μὲ τὴν τελευταία λέξι τῆς μόδας κάπιαζε ἀρωματικὰ τσιγάρα καὶ ἔπινε τὰ πιὸ ἀκριβὰ κοκτέϊλ. Μόλις μὲ ἀντελήφθη, μὲ κάλεσε στὸ τραπεζάκι του καὶ μοῦ δήλωσε μὲ ἐνθουσιασμό:

—Θυμᾶσαι τὴν θεία Ἐρμελίνα γιὰ τὴν ὁποία σοῦ εἶχα μιλήσει; Πέθανε ἡ δυστυχισμένη ἀπὸ συγκοπὴ τῆς καρδιᾶς τὴν ὥρα ποὺ διάβαζε τὸ πρωινὸ ταχυδρομεῖο της. Τὴ σκότωσε ἕνα γράμμα τοῦ τῆς ἀπεκτήλυπτε τὴ φάρσα ποὺ τῆς παίζαμε. Εἶμαι ὅμως τυχερὸς φίλε μου. Στὴ διαθήκη της, ἡ θεία Ἐρμελίνα ἀφήνει δυὸ ὁλόκληρα ἑκατομμύρια φράγκα στὸν «Ἄγνωστο Ποιητὴ», ποσὸν τὸ ὁποῖον ἐκ τῶν ὑστέρων ἀπὸ τέσσερα ὁλόκληρα χρόνια ἠμέρεψε κι' ἄρχισε νὰ μιλᾶ.

⁂

Ὁ διάσημος Ἄγγλος ἰατρὸς τοῦ 17ου αἰώνος Κόνορ ἀναφέρει, ὅτι κατὰ τὰ τέλη τοῦ ἔτους 1694 εἶδε στὴ Βαρσοβία ἕνα ἄλλο παιδὶ ἡλικίας 10 περίπου χρόνων, ποὺ τὸ εἶχαν βρῆ μερικοὶ κυνηγοὶ ἀνάμεσα σὲ μιὰ ἀγέλη ἀπὸ ἀρκοῦδες.

Καὶ ὁ νέος αὐτὸς, ἦταν ἄγριος καὶ ἀτίθασσος. Τὸ δέρμα του ἦταν σκεπασμένο ἀπὸ δασὺ τρίχωμα, καὶ μόνο ἔπειτα ἀπὸ πολλὰ χρόνια μπόρεσε νὰ μάθῃ μερικὲς πολωνικὲς λέξεις καὶ νὰ μὴ φοβᾶται τοὺς ἀνθρώπους. Ὅταν τὸν ρώτησαν ἀργότερα γιὰ τὴ ζωή του μὲ τὶς ἀρκοῦδες, τὸ παιδὶ δὲν μπόρεσε νὰ τοὺς διηγηθῇ τίποτα. Εἶχε ξεχάσει τελείως αὐτὴ τὴν περίοδο.

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΘΗΡΙΑ

ΜΕΡΙΚΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΑ ΠΕΩΙΣΤΑΤΙΚΑ

Στ' ἀπόμερα χωριὰ τῆς Λιθουανίας, στὰ μικρὰ ἐκεῖνα χωρὶ ποὺ βρίσκονται πλάι στ' ἀπέραντα δάση, συμβαίνουν κάπου - κάπου φαινόμενα μυστικὰ στὸν κόσμο.

Μία ἢ καὶ δυὸ ἀρκοῦδες βγαίνουν ἀπὸ τὰ πλαγινὰ δάση, πλησιάζουν στὰ σπίτια τῶν χωρικῶν καὶ μόλις βροῦν κανένα παιδὶ μόνο του τὸ ἁρπάζουν καὶ φεύγουν. Ὅταν τὸ παδὶ εἶνε κάπως μεγάλο καὶ προσπαθῆσῃ ν' ἀντισταθῇ, τὸ κατασπαράζουν. Ἂν ὅμως εἶνε μικρὸ καὶ ξαρῶσῃ τρομαγμένο, τὸ παίρνουν στὴ φωλιά τους, χωρὶς νὰ τὸ πειράξουν καθόλου.

Ἐπειδὴ ὅλα αὐτὰ μοιάζουν μὲ παραμῦθι, θὰ σᾶς ἀναφέρουμε μερικὰ περιστατικὰ, ἀπόλυτα ἐξακριβωμένα καὶ ἀπὸ τὶς ἀστυνομικὲς ἀρχὲς τῆς Λιθουανίας.

Κάποτε, ἐδῶ καὶ ἐξῆντα χρόνια, μιὰ συντροφιὰ κυνηγῶν χώθηκε σ' ἕνα πυκνὸ δάσος γιὰ νὰ κυνηγήσῃ ἀρκοῦδες. Πράγματι, σ' ἕνα ἀνοιγμα τοῦ δάσους διέκρινε ἕνα κοπάδι ἀρκοῦδες. Ἀνάμεσα ὅμως σ' αὐτὲς εἶδαν καὶ δυὸ νέους, ὁλόγυμνους, μὲ μακρυὰ μαλλιὰ ποὺ ἔπρεχαν καὶ σκαρφάλωναν στὰ δέντρα μὲ καταπληκτικὴ εὐχέρεια.

Οἱ κυνηγοὶ ὥρμησαν ἀμέσως πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ ἄρχισαν νὰ πυροβολοῦν τὶς ἀρκοῦδες, προσέχοντας πάντοτε νὰ μὴ χτυπήσουν τοὺς δυὸ νέους.

Οἱ ἀρκοῦδες τσβαλαν στὰ πόδια, ἀλλὰ μαζὶ τοὺς ἔφυγαν καὶ οἱ νέοι. Οἱ κυνηγοὶ ὅμως ὥρμησαν κατόπιν τους, ἀποφασισμένοι νὰ πιάσουν τοὺς δυὸ νέους. Τοὺς φώναξαν γιὰ σταθοῦν μὰ ἐκεῖνοι ἐξακολουθοῦσαν νὰ τρέχουν μαζὶ μὲ τὶς ἀρκοῦδες.

Τέλος, ἔπειτα ἀπὸ πολλῆς ὥρας δαιμονισμένο τρέξιμο, οἱ κυνηγοὶ ἔφτασαν ἕνα ἀπὸ τὰ παιδιὰ καὶ τὸ κύκλωσαν. Ἀλλ' ὅταν θέλησαν νὰ τὸ πιάσουν ἐκεῖνο ἀντιστάθηκε λυσσασμένα, θγάζοντας τρομεροὺς ἀρυχηθμοὺς καὶ δαγκάνοντάς τους τόσο ἄγρια ποὺ τοὺς ἄνοιξε ἀρκετὲς πληγὲς μὲ τὰ δόντια καὶ τὰ νύχια του. Τέλος κατάφεραν νὰ δέσουν τὸ νέο καὶ νὰ τὸν φέρουν στὸ πλησιέστερο χωριό.

Ἐκεῖ μάθανε πῶς πρὶν ἀπὸ χρόνια χάθηκαν ξαφνικὰ δυὸ δοῦλμα ἀδελφάκια, χωρὶς νὰ μάθῃ ποτὲ κανεὶς τὶ ἀπέγιναν. Μὲ τὴν σύλληψι ὅμως τοῦ ἑνὸς λύθηκε τὸ μυστήριο.

Μὰ τὸ παιδὶ δὲν ἡμέρευε ἀμέσως. Τὸ κλείσανε σὲ εἰδικὴ κλινικὴ κι' ὕστερα ἀπὸ τέσσερα ὁλόκληρα χρόνια ἠμέρεψε κι' ἄρχισε νὰ μιλᾶ.

⁂

ΘΑΥΜΑΖΕΙ ΤΑ ΧΕΙΛΗ ΤΗΣ ΔΙΟΤΙ:

ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙ ΤΟ ΚΡΑΓΙΟΝ FLAMME

Οἱ λιπλάδες τῆς Ἐφταλίας

Στὴν Καθαρὴ

— Ἤρχαμε νὰ κάνουμε Κούλουμα.

— Καλὲ στὴ Καθαρή! Στὴ Καθαρὴ νὰ λέτε, ἄστε τὰ παληαλαδίτικα, ποὺ ξεχάσατε πιὰ καὶ τὴ γλῶσσα σας!

Ἔλεγε ἡ Ἐφταλία σὲ μιὰ παρέα ποὺ πῆνε τὴ Δευτέρα πρωὶ - πρωὶ μὲ τὰ φαγιά τους καὶ τὰ παιδιὰ τους καὶ τῆς φέρανε καὶ τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα!

Ἡ Σμαραγδὴ ἡ Τζιλιβέδενα ἀπ' τὸ Ποδονίφτη μὲ δυὸ λάχα νὰ γιὰ σαλάτα καὶ κάρδαμο, ἡ Ἀντιόπη τοῦ Ναλμπάντη μὲ χαβιαροσαλατα κ α καλτσούνια, οἱ κόρες τοῦ Καϊκτοῆ μὲ κεφτεδάκια ἀπ' τὴ σούπα ποῦδωσε ὁ Ἐρυθρός, ὁ Σαράντης ὁ Ταμπαχανιώτης ἀπ' τὸ Βύρωνα μὲ τὴ γιαθουλοῦ του καὶ τὴ πεθερά του μὲ ὀκταπόδι καὶ γεντολιάδες γιαπράκια. Ἡ Ἀριέτ τα τοῦ Ταντανᾶ μὲ σουλληνοπίλαφο καὶ ἐ-

Παζαρλῆς, ὁ Χαλαμπαλίκας μὲ τ' ἀνηπιὰ δυὸ παλληκαράκια φίλοι' τους μὲ μαν μιά, κρασιά, τουρσιά, πορτοκάλια, ὡς καὶ κόμπ, μιὰ γεροντοκόρη ξερακιανὴ ἀπ' τὴ Καισαριανὴ ὁλο γλῶσσα καὶ κακίες —, Κοπιάστε! Κοπιάστε! φώναζε ἡ Ἐκολάκης ἐδῶ. Ἠθοί! Θὰ σκάσῃ ἡ καρδιά του.

Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ γλέντι ἄναψε γερά. Κι' ἀρχίσανε τραγούδια καὶ χοροί.

—Νὰ πεθάνῃ ὁ Χάρος! ξεφώνισε ὁ Χαζερβά.

— Ἀνάθεμα τὸ χοὺί του, μέθυσε πάλι, ὁ μπεκρούλιακας καὶ θάχωμε ρεστίτσια, εἶπε ἡ Ἐφταλία.

Κοὶ ἡ Εὐρυκόμη πράσινη ἀπ' τὴ ζήλεια της πρόσθεσε:

— Καλὲ, Ἐφταλία μου, τί εἶνε αὐτὰ τὰ ρεζιλίκια! Ξετοιπωθήκανε 'πιά! Τί θὰ πῆ σιζικα φεραίματα!

Τὰ κορίτσια τραγουδοῦσανε πάντα καὶ οἱ νέοι πίνανε. Καὶ ἡ Ἐφταλία ἔβραζε καὶ μηχανεύόταν πῶς νὰ τοὺς διώξῃ.

"Ἐξαφνα ὁ Σταῦρος ὁ Κεστενὲ Παζαρλῆς ἔσπασε ἕνα ποτήρι.

— Ὄχ! Ἀπόψε θὰ τὰ κάνω κεραμιδαρ.ὸ ἐδῶ μέσα! φώναξε.

— Γιὰ νὰ σοῦ πῶ, Σταῦρο! Ἐδῶ ταβέρ νο δὲν εἶνε, ξεφώνισε ἡ Ἐφταλία.

— Θὰ σὸ πλερώσω, κυρία Ὀταλία μου τὰ σπασμένα, μὴ φοβᾶσαι.

— Νὰ βάλῃς, μωρέ, τὴ σακκούλα σου πιὸ μέσα καὶ νὰ φερνοῦστε οὖλοι σας καλύτερα. Ἄκουῆς καλὲ, ἐσεῖς ἱκατανὴ-Κάρμενας!

— Δὲ ντρέπεσαι, καλὲ Ἐφταλία, τῆς εἶπε ἡ Ἀριέττα τοῦ Ταντανά.

— Ἐσὺ νὰ ντραπῆς, μωρὴ λωλο σερβενέ!

Κι' ὁ καυγᾶς ἄναψε καλά.

— Ὁποιανοῦ δὲν ἀρέσει ὁ τρόπος μου, φώναξε ἡ Ἐφταλία, ἡ πόρτα εἶνε ἀνοιχτὴ κι' ἀς φύῃ!

Εὐθὺς σηκωθήκανε ὅλοι, καὶ ὅλες καὶ ξεποτίσανε βρίζοντας καὶ θλαστημῶντας.

Κι' ἡ Πολύμνια τοῦ Καΐζῆ κακαβρακάτη κι' ἐφτάγλωσση, ὅπως πάντα, ξεφώνισε:

Σὰν εἴχαμε καὶ τρώγαμε, Βασίλη κὺρ Βασίλη,
τώρα ποὺ τελειώσαμε «ποῦ σέδα, θρὲ (κασοίδη!»)

— Καλὲ ποῦ τὰ τελειώσαμε! πεταχτήκανε κι' εἶπανε ὅλες μαζί. Ἀφήκαμε φαγιὰ νὰ τρῶῃ τρεῖς βδομάδες ἡ λούγκρα!

Μὰ ἡ Ἐφταλία χωρὶς νὰ δῶσῃ ἀπάντησι μπῆκε μ' ἀξιοπρέπεια σπίτι της καὶ ἔκλεισε ὀρμητικὰ τὴ πόρτα της.

Κι' ὅταν εἶδε φαγιά, κρασιά, γλυκὰ γε μάτο τὸ τραπέζι, τῆς κατευχαριστημένη εἶπε στὴ Ντουντοῦ:

— Ἀπόψε ὁ Νικολάκης μου θὰ θυμηθῆ παλπὰ μπερεκέτια. Θὰ φάμε, θὰ πιοῦμε τάλε κουάλε σὰν νάμαστε Μεροινλῆ, Κοκάργιαλι. Μωρὴ καλὰ τὸ λένε:

Γυναῖκα μὲ μυαλὸ
σπιτικὸ μὲ θησαυρό!

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

ΑΓΩΝΙΑ

Μ' αὐτὲς τὶς ἀνυπόφορες τοῦ βίου μας συνθῆκες
ποὺ κρύβονται τὰ τρόφιμα βαθειὰ στὶς ἀποθῆκες
ὁ συμπολίτης ὁ φτωχὸς κοντεύει νὰ τὰ κάσῃ
κι' οὔτε τὴ νύχτα δὲν μπορεῖ λιγάκι νὰ ἡσυχάσῃ.

Βραχνάδες βλέπει διαρκῶς, τὴ νύχτα ποὺ κοιμᾶ- (ται,
τὰ τρόφιμα τοῦ φέρνουνε ἐφιάλτη κι' ἀϋπνία,
πῶς θέλει πάλι κι' αὔριο νὰ ξαναφάῃ θυμᾶται
καὶ παρωδεῖ κάποιο ταγκὸ ποὺ λέγεται «ΑΓΩΝΙΑ».

Ἀγωνία νὰ μὴ ξέρῃς
ἂν θὰ φᾶς, ἢ δὲν θὰ φᾶς
καὶ σὰν τσίρος νάχῃς γίνει
καὶ προφὶλ μὰ καὶ ἀν φᾶς.
Συλλογιέσαι στὸ κρεββάτι
ἂν θὰ ὑπάρχῃ ζαρζαβάτι
καὶ φασόλι στὴν ἀπέναντι γωνία
καὶ σὲ δέρνει ἡ ἀγωνία
ἂν θὰ φᾶς, ἢ δὲν θὰ φᾶς!

Ο ΠΑΡΩΔΟΣ

ΑΡΧΑΙΑ ΚΑΙ ΝΕΩΤΕΡΑ ΛΑΪΚΗ ΣΟΦΙΑ

Πολλὲς ἀπὸ τὶς παροιμίες τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων δὲν διαφέρουν καθόλου ἀπὸ τὶς ἀρχαῖες, εἶνε σχεδὸν οἱ ἴδιες οἱ ἀρχαῖες σὲ δημώδη γλῶσσα. Γιὰ νὰ πείσθοῦν περὶ αὐτοῦ οἱ ἀναγνῶσται μας δημοσιεύουμε κατωτέρω μερικὲς ἀρχαῖες παροιμίες καὶ τὶς ἀντίστοιχες νεοελληνικές:

Πεινῶσαν ἀλώπεκα ὄπινος ἐπέρχεται.
(Ὅταν πεινάῃ ἡ ἀλεποὺ καμώνεται πὼς κοιμᾶται).

Ἐμοῦ θανόντος γαῖα πυρὶ μιχθήτω.
(Σὰν πεθάνω ἐγὼ χορτάρι μὴ φυτρώσῃ).
Οἶκος φίλος, οἶκος ἄριστος.
(Σπίτι μου, σπιτάκι μου, καὶ σπιτοκαλυβάκι μου.)

Μένει ἕκαστον τοῦθ' ὅπερ μέλλει παθεῖν.
(Ὅ,τι μέλλει δὲν ξεμέλλει,κι'ὅ,τι γράφει δὲν ξεγράφει)

Ἀλλοτρίοις θυμιάμασι τὸ θεῖον σέβεται.
(Μὲ ξένα κόλλυβα μακαρίζει τοὺς γονιοὺς του.)

Λιμὴν ἀτυχίας ἐστὶν ἀνθρώπιος τέχνη.
(Μάθε τέχνη κι' ἀστηνε κι' ἂν πεινάσῃς πιάστηνε.)

Ἐν τοῖς τόποις τυφλῶν καὶ Λάμων βασιλεύει.
(Σ'αὐτὸ τὸν τόπο τὸ στραβὸ ἄλλος δὲν ἤταν κι' ἤρθα γώ

Πᾶς γὰρ ἀεργῶν ἀνὴρ ζῶν κλοπίμων ἀπὸ χειρῶν.
('Ο ἀκαμάτης ἄνθρωπος τὸν κλέφτη ἀπερνάει.)

Εἴμαστε λοιπὸν ἢ δὲν εἴμαστε γνήσιοι ἀπόγονοι τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων;

Μικρὲς ἱστορίες

Ο ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ

Κόκκινη, ἀφρισμένη, θηρίο ἀνήμερο, τίγρις ἐρεθισμένη μπαίνει στὸ κατάστημα ποὺ πωλοῦν πουλιὰ ἡ κ. Γλωσσοκοπάνα. Χειρονομεῖ, στριφογυρίζει, οὐρλιάζει, κάνει σὰν δαιμονισμένη, ἡ γλῶσσα της πάει ροδάνι.

— Ντροπή σας! φωνάζει στὸν καταστηματάρχη. Ντροπὴ σας, ντροπὴ σας, ντροπὴ σας. Ἔτσι φέρνουνται, κύριε, στὸν κόσμο; Εἶνε διαγωγὴ αὐτή; Εἴσαστε ἕνας ψεύτης, ἕνας θαγαπόντης, ἕνας ἀπατεὼν Ναί, ναί, εἴσαστε λέω καὶ ἐπαναλαμβάνω ἕνας ἀπατεὼν καὶ πρῶτου μεγέθους μάλιστα! Ἔπρεπε νὰ ντρέπεσθε, κύριε, ἔπρεπε νὰ αἰσχύνεσθε, νὰ πουλᾶτε σὲ μ

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

Η ΘΥΣΙΑ μιᾶς ΚΑΡΔΙΑΣ

19ο

— Φθάσαμε στὴν Κόρινθο, εἶπε κι' ἐκεῖ ἡ θεία μοῦ εἶπε πὼς θέλει νὰ σοῦ γράψ. ψπ.Πήγαμε σ' ἕνα ξενοδοχεῖο. Δὲν θέλησε νὰ πάρῃ στὸ κτίμα. Ἦτο παραξένη, κάτι κατάλαβα ἐγώ, πὼς συνέβαινε μέσα της. Σοῦγραψε καὶ φάνηκε πιὸ ἥσυχη. Ἔπειτα μείναμε μιὰ ἐβδομάδα στὸ ξενοδοχεῖο. Τὴ νύχτα νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, φοβήθηκα. Τόσο ἀσυνάρτητα λόγια ἔλεγε, ἔκλαιγε, γελοῦσε..... Τὸ πρωῒ μοῦ εἶπε νὰ γυρίσουμε στὴν Ἀθήνα γιατὶ δὲν αἰσθάνόταν καλά. Μέσα στὸ τραῖνο φάνηκε πιὸ καλὰ ἡ τρέλλα της. Οὔτε ἤξερε τί ἔλεγε. Γι' αὐτὸ θεώρησε καλὸ, νὰ τὴν πάω κατ' εὐθεῖαν στὸ Δρομοκαΐτειο ὅπου ἔχω κάποιο φίλο γιατρό. Ἔτσι, μὲ τὶς ἀναλίτσες τῆς ὅπως ἦταν, τὴν πῆγα καὶ τὴν κράτησαν μέσα.

Ἴσως γίνῃ κάποτε καλά. Γι' αὐτὸ δὲν ἤθελα νὰ τὸ διαδόσω. Καταλαβαίνει κι' αὐτὴ τὴ θέσι της καὶ μοῦ εἶπε νὰ μὴ τὸ μαρτυρήσω στὸν κόσμο... Νά, γι' αὐτὸ σοῦ εἶπα ψέματα καὶ σένα.

— Πέτρο, ψιθύρισε ἡ Λίζα μὲ φωνὴ ἀχνή. Αὐτὸ ποὺ μοῦ λές, μὲ τάγνωσε. Ὥστε εἶνε τρελλὴ ἡ θεία σου; Ὥστε τὴ συγκατάθεσί της δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ μᾶς τὴ δώσῃ;

— Γί' αὐτὸ θέλησα νὰ σ' παντρευτοῦμε κρυφά. Ἂς μὴ μᾶς τὴ δώσῃ. Αὐτὴ δὲν πιστεύω νὰ ζῇσῃ πολὺν καιρό... Θὰ πεθάνῃ, θὰ τὴν κληρονομήσῃς.

Τὸν κύτταξε μὲ ματιὰ ὀρθάνοιχτα. "Ὅλα αὐτὰ φαινότουσαν νὰ τῆς κάνουν καταπληκτικὴ ἐντύπωσι, νὰ τὴν συγκλονίζουν.

—Καὶ τώρα, ρώτησε σὲ λίγο, τί θὰ πῆς σ' αὐτὸ τὸ χωρικό;

Δίστασε ὁ Πέτρος.

— Ἀφησε, εἶπε, θάρρω κι' ἐγὼ μαζί σου τῶρα ἀπὸ σπίτι νὰ τὸν δῶ. Καὶ θὰ τοῦ πῶ ἀναγκαστικὰ τὰ ἴδια..

Μάζεψε τὰ πινέλα του καὶ τὰ κλεισε στὴν κασετίνα του. Ἔπειτα ἔρριξε μιὰ ματιὰ συγκινητικὴ γύρω.

—Λίζα, εἶπε, κύτταξε ἐδῶ. Δὲν εἶνε δμορφο τὸ τοπίο; Ἄγριο καὶ ὄμορφο;

"Ἔρριξε μιὰ ματιὰ γύρω ἡ Λίζα. Ὁ ἄνεμος κουνοῦσε τὰ γυμνὰ κλαδιὰ τῶν δένδρων, σφύριζε μανισμένος καὶ βαρειὰ μαῦρα σύννεφα ἐπαιζαν ἕνα τρελλὸ κυνηγητὸ ἀπάνω στὸν οὐρανό. Ἀνατρίχιασε καὶ γύρισε τὰ μάτια της στὸ πρόσωπό του.

— Δὲν μ' ἀρέσει αὐτὴ ἡ φύσις, εἶπε.. Μοῦ φαίνεται τόσο θλιβερή...

Μὰ σταμάτησε, γιατὶ εἶδε κάτι νὰ γυαλίζῃ στὰ μάτια του, κάτι νὰ κυλᾷ στὸ μάγουλό του.

—Κλαῖς; τὸν ρώτησε μὲ ἀγωνία. χνὴ φωνή. Τί ἐρώτησις εἶνε αὐτὴ; Τί κλαῖς; ἐπέρασε; Ποιὸς σοῦ εἶπε πὼς

— Τὰ μάτια σου εἶνε δακρυσμένα.

— Ἀπὸ τὸν ἀέρα. Μοῦ φαίνεται μάλιστα πὼς σὰ νὰ ψιχόλισε. Ἔλα, πάμε, νὰ μὴ κρυώσῃς καὶ σύ...

Πέρασε τὸ χέρι του πάνω ἀπὸ τὸν ὦμο της καὶ πῆραν μαζὶ δουλοῦ, μὲ τὴ θῆμα ἀργὸ τὸ δρόμο πρὸς τὸ σπίτι.

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΤΟΥ ΠΕΡΟ - ΛΟΥΚΑ

— Καλῶς τὸ μπάρμπα Λουκά! Φὼνεᾶς ὁ Πέτρος, μόλις μπῆκε στὸ χώρι. Ὁ γέρος σηκώθηκε, ἔτρεξε κοντά

— Καλῶς σὲ ἤρθαν κυρ.Πέτρο... Ἔλα, γιατὶ ἐδῶ ἡ κυρία.. δὲν ἤρθα κι' ὅλας τὴ τὴν ἔχεις, μοῦ λέει πράγματα παράξενα.

— Ἔτσι ἔ; φώναξε ὁ Πέτρος, κι' ἄκανε νὰ γελάσῃ. Τὸ γέλιο του ὅμως ἀκούστηκε σ' αὐτιά του, παράξενο,

— Μὰ γιὰ πές μου, νὰ ζῇσῃς, τί τρέχει; ρώτησε ὁ χωρικός. Πῶς μοῦ λένε πὼς ἤλθατε μαζὶ στὴν Κόρινθο μὲ τὴ θειά σου;

— Κάθησε μπαρμπα Λουκᾶ, εἶπε ὁ Πέτρος, κι' ἔπεσε κι' αὐτὸς σὲ μιὰ πολυθρόνα. Κάθησε κι' ἡ Λίζα κοντά του.

—"Ἀκουσε, εἶπε ὁ Πέτρος, χαμηλώνοντας τὴ φωνή του. "Ἀκουσε... Δὲν ἤθελα νὰ στὸ πῶ, ἀλλὰ μιὰ κι' ἦλθαν ἔτσι τὰ πράγματα καλύτερα νὰ μάθῃς καὶ σὺ τὴν ἀλήθεια.

Σταμάτησε καὶ μὲ μιὰ μηχανικὴ κίνησι, ἔβγαλε τὸ μαντήλι του. Ἡ Λίζα τὸν κύτταξε καὶ μ' ἐκπληξῆ της εἶδε πὼς σταγόνες ἱδρῶτος ἔλαμναν στὸ μέτωπό του. Μ' ὅλη τὴν παγωνιὰ ὁ Πέτρος εἶχε ἱδρώσει. Κι' ὁ Λουκᾶς ὅμως κύτταξε αὐτὸ τὸ παράδοξο...

— "Ἰδρωσες; ρώτησε ἡ Λίζα.Μπᾶ σὲ καλό σου! Ἐδῶ ἐξπαγιάζουμε.

Τὸ αἷμα ἀνέβηκε στὰ μάγουλά τοῦ Πέτρου.

—Ναί... Ὄχι. Ναί... Ἰδρώνω πολὺ εὔκολα, ἀποκρίθηκε Ἄν... "Ἔτσι, πάντα, χειμώνα καλοκαῖρι, ἰδρώνω...

"Ἦταν λόγια τοῦ ἀέρα βέβαια, αὐτά, κι' ὅμως ἡ Λίζα ἔνοιωσε ἕνα παράξενο σφίξιμο στὴν καρδιά. Γιατὶ ἤξερε πολὺ καλὰ πὼς ὁ Πέτρος δὲν ἱδρώνε σχεδὸν ποτέ.

—Λοιπόν ; εἶπε ὁ Λουκᾶς. Γιὰ πές μου γιὰ τὴν κυρά.

—"Α, ναί. Ἡ καϋμένη ἡ θεία μου τρελλάθηκε.

— Τρελλάθηκε ! φώναξε ὁ χωρικὸς. Μπᾶ ! Κουνήσου ἀπὸ τὴ θέσι σου, Καὶ πῶς αὐτό;

—Νά, ἄρχισε ὁ Πέτρος, "Ἕνα βράδυ, μὲ σήκωσε ξαφνικὰ κὰ ἔρθουμε στὴν Κόρινθο..

Καὶ διηγήθηκε καὶ στὸν Λουκὰ Βλαστάρη τὴν ἱστορία ποὺ εἶχε πλάσει. Τὸν ἄκουγε ὁ γέρος καὶ στὴν ἀρχὴ ὁ τρόμος κι' ἡ λύπη ζωγραφιστηκαν στὴ φυσιογνωμία του.

— Μπᾶ, Χριστὸς καὶ Παναγία! ἔλεγε κάθε τόσο.

"Ἐπειτα ὅμως ὅσο προχωροῦσε ὁ Πέτρος στὴ διήγησί του, σὰν κάποια δυσπιστία φάνηκε στὴ μορφή του.

— Καὶ τώρα; ρώτησε ἐπὶ τέλους. Ποῦ εἶνε;

— Μὰ δὲ σοῦ εἶπα; Στὸ Δρομοκαΐτειο,

Ὁ γέρος σταυροκοπήθηκε.

— "Ἐπειτα ρώτησε ξαφνικά, στηλώνοντας στὸ νέο τὰ μάτια του:

—Καὶ σύ, κυρ' Πέτρο, τόσα γράματα ποὺ σοῦστειλα γιατὶ δὲν μοῦ ἀπαντοῦσες;

— "Ἀχ, καημένε, ἀποκρίθηκε ὁ Πέτρος, χωρὶς νὰ τὸν κυττάξῃ, ἄστα. Ἔρειες, ὅταν τύχουν κάτι τέτοια στὸν ἄνθρωπο, δὲν ἔχει μυαλὸ νὰ κυττάξῃ τὴν περιουσία του.

—Ναί, μὰ τώρα τί θὰ γίνῃ; Τότε πρέπει νἀρθῆς τοῦ λόγου σου, νὰ τὰ κανονίσουμε. Ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ κάνω τοῦ κεφαλιοῦ μου. Πρέπει νὰ μοῦ δώσῃς πληρεξούσιο. Μιὰ φορά, ἐσὺ σὰν κληρονόμος τῆς κυρᾶς, θὰ δειαχειριστῆς βέβαια τὴν περιουσία της τώρα.

Λέγοντας αὐτὰ,κύτταξε τὸν Πέτρο παράξενα μέσα στὰ μάτιά.

Ὁ Πέτρος ἔνοιωσε μιὰ ἀνατριχίλα καὶ σηκώθηκε ἀπότομα.

—Λίζα, φέρε ἕνα καφὲ στὸν μπαρμπα—Λουκᾶ.

Σηκώθηκε πρόθυμη ἡ γυναίκα του,

— Ποιὰ ἔνι' αὐτή ; ρώτησε σιγὰ ὁ Λουΐζας τὸν Πέτρο, μόλις ἀπομακρύνθηκε ἡ Λίζα.

Αὐτὸς χαμογέλασε.

—"Ε ἀποκρίθηκε, κάποια εἶνε. Σὲ λίγο θὰ μάθῃς.

"Α, ἔκανε ὁ γέρος μὲ πονηρὸ χαμόγελο. Μπράβο, παλληκάρι μου ! Καὶ γιατὶ ὄχι; Ἀλλὰ ποῦ νὰ τὴν ἰδῇ ἡ γερόντισσα καμμιὰ ὥρα μέσα στὸ σπίτι ἔ;

—Σούτ! εἶπε ὁ Πέτρος. Σώπα μὴ σ' ἀκούσῃ...

Ἡ Λίζα σὲ λίγο ἔφερε τὸν καφέ. Ὁ Λουκᾶς τὸν ἤπιε χωρὶς νὰ μιλῇ. Ξαφνικὰ εἶχε γίνει σιωπηλός. Κι' ὁ Πέτρος τὸν παρακολουθοῦσε μὲ κρυφὴ ἀνησυχία, ἐπειδὴ ἤξερε ἀκριβῶς πὼς ὁ Λουκᾶς ἦτανε πάντα φλύαρος.

— Καὶ τώρα, εἶπε ὁ γέρος σὲ λίγο, ἐγὼ πρέπει νὰ πηγαίνω.

Οὔτε σκέφθηκε νὰ τὸν κρατήσῃ ὁ Πέτρος.

— Ἀντε στὸ καλό, τοῦ εἶπε. Κι' ὅπως εἴπαμε, ἔκανε ὁ χωρικὸς. Ἐγὼ κάποια ἀπὸ αὐτὲς τὶς ἡμέρες θἀρθῶ. Βέβαια πρέπει νὰ τὰ κανονίσουμε ὅλα. Γιὰ νὰ ἰδοῦμε πῶς θὰ τὰ τάκι κι' ἡ θειά μου.

—Γειά σας, λοιπόν, εἶπε ὁ γέρος.

"Ἔδωσε τὸ χέρι κι' ἔφυγε μὲ ἥμα διαστικό.

"Ὅταν ἔκλεισε πίσω του ἡ πόρτα, ὁ Πέτρος ἔμεινε κάμποση ὥρα ἀκίνητος, γιὰ νὰ ἀκούσῃ τὰ βήματά του ποὺ ἀπομακρύνονταν. "Ἦταν παράξενα τὰ βήματά του, βιαστικά, κυνηγημένα. Κι' ἀν ἔβλεπε καὶ τὴ φυσιογνωμία του ὁ Πέτρος, θ' ἀνησυχοῦσε πιὸ πολύ. "Αν μάλιστα ἠθελε ἔβλεπε ἀκόμα ὅταν ἀπομακρύνθηκε ἀρκετά, νὰ γυρίζῃ τὸ κεφαλὶ καὶ νὰ κυττάζῃ τὸ σπίτι κουνώντας τὸ κεφαλὶ μ' ἕνα ὕφος δύσπιστο, ἴσως ἡ ἀνησυχία του νὰ γινότανε τρόμος.

'Ωστόσο ἡ Λίζα κύτταξε τὸν ἄντρα της ἀνήσυχα.

— Τί ἔχεις; τὸν ρώτησε ἀξαφνα. Πέτρο, μὲ τρομάζεις. Εἶσαι τόσο παράξενος. Θάλεγε κανεὶς πὼς κάτι φοβερὸ συμβαίνει μέσα σου.

— Τί φοβερὸ; ψιθύρισε αὐτός.

"Ἐπειτα, ξαφνικὰ, ἀναπάντεχα, ἡ φωνή του ἀκούστηκε ἀλλαγμένη, βεβαλλη:

— Τί θέλεις νὰ πῆς; Ἀν μπορῶ νὰ ὑποφέρω πιὰ αὐτὸ τὸ ὕφος σου Γιατὶ μὲ κυττᾶς ἔτσι; Τί ὑποπτεύεσαι; Πές μου, τί ἔχεις;

'Η Λίζα κέρωσε. Πρῶτη φορὰ ἄκουγε τὴ φωνή του θυμωμένη. Πρῶτη φορὰ τῆς κτακομιλοῦσε.

— Πέτρο, εἶπε ἰκετευτικά, Γιατὶ θυμώνεις; Τί σοῦ φταίω ἐγώ;

— "Ὅλος ὁ κόσμος μοῦ φταίει. βρόγγηξε αὐτός, κι' ἔπεσε σὲ μιὰ καρέκλα, κρύβοντας τὸ πρόσωπό του στὰ χέρια του.

Πῆγε κοντά του κι' ἀκούμπησε τὸ χέρι της στὰ μαλλιά του.

— Τί ἔχεις; τοῦ εἶπε γλυκά. Πές μου το. Τί συμβαίνει; Δὲ θὰ μοῦ τὸ πῆς ἐμένα;

— "Αφησέ με, ἀποκρίθηκε αὐτὸς μὲ φωνὴ τσακισμένη.

Γονάτισε κοντά του, σήκωσε τὸ πρόσωπό της στὸ δικό του. 'Η ματιά της ἦταν τρυφερὴ κι' ἀνήσυχη.

— Πέτρο εἶπε σιγά. Κάτι κακὸ συμβαίνει ἐδῶ. Εἶπες, μοῦ φαίνεται, κάποιο ψέμα. Δὲν ξέρω γιὰ ποιὸ λόγο. Καὶ τὼρα φοβᾶσαι τὶς συνέπειες. "Ετσι Πέτρο μου; Μὰ ἐμένα δὲν πειράζει, πές μου τὴν ἀλήθεια. Πές μου τα ὅλα. Κόπως θὰ τὰ διορθώσουμε. Καὶ στὴ θεία Σαμαρίτζα ἀναλαμβάνω νὰ πάω ἐγὼ καὶ νὰ ζητήσω συγγνώμη, ἀν εἶνε ἀνάγκη.

—"Ω, ἄσε με! Μὴ μὲ βασανίζεις πιά! φώναξε αὐτός, κι' ἔκανε νὰ τὴν ἰσπρώξῃ ἀπὸ κοντά του.

Μὰ συνάντησε τὰ μάτια της τόσο τρομαγμένα, τόσο παραπονεμένα, ποὺ ἡ κίνησί του μεταβλήθηκε σὲ χάδι. Πέρασε τὰ χέρια του γύρω ἀπὸ τὸ κεφάλι της, ἀκούμπησε τὸ δικό του τὸ κεφάλι στὸν ὦμο της.

— 'Αγάπη μου, ψιθύρισε βραχνά. Μὴ κάνεις ἔτσι. "Οχι, δὲν συμβαίνει τίποτε. Μὰ ὅτι καὶ νὰ συμβαίνῃ, θὰ διορθωθῇ. "Οχι, δὲν πρέπει ἐσὺ ν' ἀνησυχήσῃς. Ναί, δὲν εἶνε τίποτα.. Μονάχα μὴ μὲ βασανίζεις. "Ασε με. Εἶνε πράγματα ποὺ δὲν θἤθελα νὰ σοῦ τὰ πῶ ποτέ, ποτέ...

'Η Λίζα σηκώθηκε, Ἀναστέναξε βαρειά. Τὸ σφίξιμο στὴν καρδιὰ της ὅλο καὶ τὴν πίεζε πιὸ πολύ. "Εζω ὁ οὐρανὸς σκοτείνιαζε. Καὶ σὲ λίγο ἐξέσπασε ἀπότομα ἀγρία, ἡ πρώτη ἀληθινὴ χειμωνιάτικη καταιγίδα.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: 'Η συνέχεια.

Τὸ συνέδριο τῶν σαρακοστιανῶν

Μιὰ ποὺ ἐμπήκαμε, λοιπόν, καὶ στὴ Σαρακοστὴ ἦτο πολὺ ἐπίκαιρος ἡ γνώμη καὶ σωστὴ νὰ γίνῃ μιὰ συνέλευσις ἐκ τῶν πολὺ εὐθύμων ὅλων τῶν σαρακοστιανῶν ἐν γένει ἐδωδίμων. Μὲς τὸ βαθὺ ὑπόγειο κάποιου γνωστοῦ μπακάλη ὅλα τὰ σαρακοστιανὰ βγῆκαν ἀπ' τὰ βαρέλια καὶ μέσα σὲ συγκίνησι ἀληθινὰ μεγάλη τὰ εἶπαν καὶ στὰ σοβαρὰ τὰ εἶπαν καὶ μὲ γέλια Καὶ ἰδοὺ, ὠχρὸς καὶ κίτρινος ὁ κύριος ταραμᾶς ὅλος ἀξιοπρέπεια ἀνέσηκε στὸ βῆμα κι' ἀφοῦ ἕνα βλέμμα ἔρριψε στὰς γύρω του τιμας πρῶτος αὐτὸς ἀμίλησε καὶ ἄρχισε τὴ λίμα.

—Ἀγαπητοὶ συνάδελφοι — εἶπεν — εἰς ἐποχὰς ποὺ ἡμουν λίαν ὀρατὸς στὰς τάξεις τὰς πτωχὰς εἶχα τὴν πρώτην πάντοτε ἐγὼ κυκλοφορίαν. Κι' ὅλοι μὲ τῆς σαρακοστῆς αὐτὴν τὴν εὐκαιρίαν νὰ πιάναν καὶ μὲ τάραζαν γραμμὴ καὶ στὰ γεμάτα νὰ φτιάξουνε τὴν κλασσικὴ τὴν ταραμοσαλάτα.

Τὼρα ὅμως εἰς ἐποχὴν μεγίστης ἀβιλίας ἔγινα εἶδος σπάνιον, εἶδος πολυτελείας. Μὲ κρύβαν μὲ προφύλαξι στοῦ μαγαζιοῦ τ' ἀμπάρι καὶ ἔγινα δυσεύρετος περίπου ὡς τὸ χαβιάρι. Τώρα μὲ τρῶνε ποῦ καὶ ποῦ μονάχα οἱ γαμπροὶ κι' ἴσως μὲ φᾶν ἀντὶ γιὰ ἀρνὶ οἱ ἄλλοι τὴ Λαμπρή.

Κατόπιν ἐσηκώθηκε ἡ μαύρη ἡ ἐλπὶς ἥτις ποτὲ δὲν ἔπαψε νὰ λυώνῃ στὴ δουλειά κι' εἶπε περίπου τὰ ἑξῆς: Ἐγὼ ἤμουν τῶν Ἑλλήνων τροφὴ μοναδική, μὲ μένα τὴ βολεύανε καὶ πίνανε καὶ οἶνον μὲ ὅλλα λόγια ἤμουνα ἐλπὶ ἡ λαική. Μὰ τώρα μοῦδωσαν τιμὲς πολλὰς καὶ θαυμασίας μὲ δυὸ σπιρωξιὲς μὲ φτάσανε εἰς τὰς τριακοσίας. Παραγωγοὶ καὶ πωλῆται — τὸν αἴτιο ποιὸς θἄβρῃ;— Κι' ἀπ' ὅσο μαύρη ἤμουνα μὲ κάνανε πιὸ μαύρη. Μὲ κάνανε μιὰ κόμησα μὲ περικεφαλαία Ἐγὼ ἤμουν ἀσυνήθιστη σ' αὐτὰς τὰς ἀμοιβάς. Τὰ παρακάτω θὰ τὰ πῇ ὁ φίλος μου ὁ χαλβᾶς.

Ἠγέρθη τότε ὁ χαλβᾶς ὅλος θυμὸ καὶ πίκα καὶ εἶπε μ' ἀγανάκτησι πολλὴ καὶ δίχως γλύκα:

—Μήπως σὲ μένα, φίλοι μου ,φερθήκανε καλύτερα; Κι' ἐσεῖς θυμᾶστε, βέβαια, τί ἤμουνα πρωτήτερα. Σὰν ἔρτανε σαρακοστὴ καὶ ἀρχίζε ἡ νηστεία ἔπεφτε ἡ φτωχολογιὰ σὲ μένα μ' ἀπληστία "Ημουνα ἡ ἀπόλαυσις κάθε πτωχοῦ πελάτου ποὺ μ' ἔτρωγε καὶ ἐγλυφε μετὰ τὰ δάκτυλά του. Κι' ἤμουν γλυκός, πεντάγλυκος, ὅλος γεμάτος ζάχαρη.

Ἤμουν ἡ νότα ἡ γλυκειὰ μέσ' στὴ ζωὴ τὴν ἄχαρη. Μὰ τώρα πιάστηκα κι' ἐγὼ στῆς μαύρης τὰ πλοκάμια καὶ μόνο ὁ πλούσιος μπορεῖ νὰ πάρῃ λίγα δράμια. Ἀλλὰ δὲν εἶνε μόνο αὐτό. Ἀλλοιὸς μὲ μαγειρεύουνε.

Τὴ γλύκα μου τὴν ξακουστὴ μοῦ τήνε μπασταρδεύουνε.

Μοῦ θάζουν σταφιδόμελο καὶ μέλι ἀπὸ χαρούπια κι' ἀπὸ τὴ ζάχαρι περνῶ κάπου ἡ ἀρακόσα ρουπία. Κι' ἔτσι μὲ φτιάνουν οἱ λποταί, χωρὶς νὰ τὸ ἐγκρίνω ποὺ ἐγώ, ὁ κύριος χαλβᾶς, νὰ μοιάζω μὲ κινίνο. Ἐμένα δὲν μὲ κρύβουνε. Πλήρεις χαλβᾶ αἱ Ἀθῆναι καὶ οἱ πελάτες οἱ κουτοὶ μὲ ἀγοράζουν καὶ μὲ τρῶν χωρὶς νὰ λὲν γιατί... Ἀλλὰ καλὰ νὰ πάθουνε τέτοιοι χαλθάδες ποὺ εἶνε.

Σηκώθηκε κι' ὁ κόμης μπρὶκ κομφός ,λεπτὸς καὶ σύλτρα σίκ, δὲ ἀκατάδεκτο εἶπε πὼς δὲν τ' ἀρέσει μὲ ὕφος ἀξιωματικὸ καὶ ταραμὰ νὰ βρίσκεται σὰν μέσον. — Ἀριστοκράτης πάντοτε ὑπῆρξα καὶ θὰ μείνω. Δι' ὁ καὶ τὴν ἀγόρευσιν ἀπ' τὴν ἀρχὴ τῆς κλείνω. Κι' ὁποιου ἡ τσέπη τοῦ βαστᾷ ἂς ἔρθῃ νὰ μᾶς πάρῃ.

Ἐμίλησε καὶ τὸ τουρσὶ μὲ χάρι περισσὴ κι' εἶπε: Ἐγὼ εἶμαι ἄχρηστος στὴν ἐποχὴ ἐτούτη τώρα ποὺ ἡ κοινωνία μας ἐγίννηκε τουρσί, οἱ πλουσιοὶ ἐπῶτκευσαν κι' ἀλλοῦ πῆγαν τὰ πλούτη

Κι' ἀφοῦ τὸν λόγον ἕκαστον εἶδος τὸν ἐτερμάτισε, εὐθὺς ἡ συνεδρίασις ἐγκαίρως ἐσταμάτησε. Καὶ σᾶς τὴν μεταφέρομεν — ἀντίγραφη πιστὴ — νὰ κάνετε, διαβάζοντας, καὶ σεῖς σαρακοστή!

Ο ΣΑΡΑΚΟΣΤΙΑΝΟΣ

Ἡ ἀγάπη τῆς ὡραίας Μπαγιαντέρας

ΔΙΗΓΗΜΑ ΦΡΙΚΗΣ

Ἡ περιπέτεια ποὺ θὰ σᾶς διηγηθῶ, μοῦ συνέβη τὴν ἐποχὴ ποὺ θρισκόμουν στὶς Ἰνδίες. Ἤμουν κάτοχος τριῶν ἀνατολικῶν γλωσσῶν κι' αὐτὸ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ μοῦ ἀνοίξῃ τὶς πύλες τῶν μεγαλυτέρων Ἰνδικῶν ναῶν καὶ πρὸ παντὸς τῆς παγόδας τοῦ Ζρί—Ραγκὰμ, τῆς ὁποίας ὁ ἀρχιερεὺς μοῦ ἐπέτρεψε νὰ μελετήσω ὅλα τὰ πολύτιμα ἀρχαῖα χειρόγραφα.

Ἕνα ὅράδυ ποὺ ἔβγαινα ἀπὸ τὴ βιβλιοθήκη τῆς παγόδας, ἐνῶ περνοῦσα μέσα ἀπὸ τὸν θαυμάσιο κῆπο τοῦ ναοῦ, διέκρινα ἐξαφνα μιὰ ἀπὸ τὶς γοητευτικὲς μπαγιαντέρες τῆς παγόδας.

Ἡ ὀμορφιὰ τῆς μ' ἄναψε ἐρωτικὴ φλόγα στὴν καρδιὰ Νὰ μὴ σᾶς τὰ πολυλογῶ, κατώρθωσα νὰ συνεννοηθῶ μαζί της, χωρὶς νὰ γίνω ἀντιλπητὸς ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς τῆς παγόδας καὶ ἐπὶ τέλους ἕνα βράδυ ἔκλεψα τὴ Σαβρὶ — ἔτσι τὴν ἐλεγαν — καὶ τὴν ὡδήγησα στὸ μικρὸ σπιτάκι ποὺ εἶχα νοικιάσει στὴ γειτονικὴ πόλι.

Τὸ ἄλλο πρωῒ ὅμως, ἤλθε νὰ μοῦ διὰ κόψῃ τὴν εὐτυχία μου μιὰ πρόσκλησι τοῦ Ἄγγλου διοικητοῦ. Ὁ ἀρχιερεὺς τῆς παγόδας εἶχε παρουσιασθῆ σ' αὐτὸν καὶ εἶχε παραπονεθῆ γιὰ τὴν ἀπαγωγὴ τῆς Σαβρί. Ὁ διοικητὴς, ξέροντας τὴν ἐπιρροὴ ποὺ ἔχει ὁ Κλῆρος στὸν λαό, ἔσπευσε νὰ ὑποσχεθῆ στὸν ἀρχιερέα ὅτι θὰ ἔκανε ὅ,τι τοῦ ὑπαγόρευε τὸ καθῆκον του.

Κι' ἀμέσως μὲ ἔκαλεσε γιὰ νὰ μὲ διατάξῃ νὰ δώσω πίσω τὴν νέα ποὺ εἶχα κλέψει. Ἀλλὰ ἡ Σαβρὶ ἡ ὁποία μὲ συνώδευε, ἐδήλωσε κατηγορηματικὰ στὸν διοικητὴ, ὅτι μὲ εἶχε ἀκολουθήσει ἐκουσίως καὶ ὅτι μὲ κανένα τρόπο δὲν δεχόταν νὰ γυρίσῃ καὶ πάλι στὴν παγόδα.

Ἔπειτα ἀπὸ τὴν δήλωσι αὐτὴ, ὁ διοικητὴς ἦταν πλέον ἀπολύτως ἐν τάξει ἀπέναντι τοῦ ἀρχιερέως. Μᾶς ἄφησε λοιπὸν νὰ ἐπιστρέψουμε στὸ σπίτι μας.

Ὡστόσο, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἡ νέα δὲν μποροῦσε νὰ ἡσυχάσῃ. Τὴν θασάνιζε διαρκῶς ὁ φόβος, ὅτι οἱ ἱερεῖς τῆς παγόδας θὰ ζητοῦσαν νὰ μᾶς ἐκδικηθοῦν σκληρά.

Γιὰ νὰ τὴν καθησυχάσω, δεχθηκα νὰ φύγωμε ἀπὸ τὴν πόλι ἐκείνη καὶ νὰ πᾶμε στὴ Λαχώρη, ποὺ βρισκόταν στὸ ἄλλο ἄκρο τῶν Ἰνδιῶν.

Ἀλλὰ καὶ πάλι ἡ Σαβρὶ δὲν ἦταν ἡσυχη. Ἐγὼ γελοῦσα μὲ τοὺς φόβους της. Γρήγορα ὅμως εἶδα πόσο ἄδικο εἶχα!

Ἕνα ὅράδυ, ἔπειτα ἀπὸ τὸ δεῖπνο, εἶχαμε πέσει νὰ κοιμηθοῦμε. Ἡ φοβερὴ ζέστη μᾶς εἶχε ἀναγκάσει νὰ θγάλουμε τὸ κρεθβάτι μας σὲ μιὰ μεγάλη θεράντα, ποὺ συγκοινωνοῦσε μὲ τὴν κρεθβατοκάμαρά μας Ἔξαφνα, τὰ μεσάνυχτα, μὲ ξύπνησε ἕνας περίεργος ἦχος, ποὺ ἀκούγόταν ἀπὸ τὸν ὅρόμο. Ἦταν κάτι σὰν μελαγχολικὴ μελωδία.

Τὴν στιγμὴ αὐτὴ ξύπνησε καὶ ἡ Σαβρὶ καὶ ἀνατινάχθηκε πάνω τρομαγμένη.

— Τὸ «βουλπίμκα»!... ψιθύρισε μὲ φρίκη. Οἱ ἱερεῖς τῆς παγόδας!... Εἴμαστε χαμένοι!... Μὲ τὸ ὅργανα αὐτὸ τιθασεύουν τὰ φεῖδια των οἱ θρακμάνοι!... Νὰ, κύτταξε!....

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, πραγματικά, φάνηκε στὸ πεζοῦλι τῆς ταράτσας ἕνα φεῖδι ἀπὸ τὰ πιὸ δηλητηριῶδη. Σκεδὸν ἀμέσως τὸ ἀκολούθησαν καὶ ἄλλα ὅμοια, τὰ ὁποῖα ἔπεσαν μέσα στὴν ταράτσα κι' ἄρχισαν νὰ σύρωνται πρὸς τὸ μέρος μας.

Ἡ μουσικὴ τώρα εἶχε γίνει πιὸ δυνατὴ καὶ γοργή. Καὶ συγχρόνως ἕνα ἄλλο ὅμοιο ὄργανο ἄρχισε νὰ παίζῃ μέσα στὸ σπίτι!

Κάποιος εἶχε κατορθώσει νὰ εἰσχωρήσῃ ἐκεῖ μέσα, ὀδηγώντας, θέβαια, ἄλλα φεῖδια καὶ μᾶς εἶχε κλείσει ἔτσι κάθε δι-ἔξοδο. Εἴμαστε χαμένοι!... "Ἤξερα τὴν δύναμι ποὺ δηλητηρίου τῶν μικρῶν ἐκείνων φειδιῶν, τῶν ὁποίων τὸ δάγκωμα φέρνει τὸν θάνατο μέσα σὲ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας.

— Ἄκουσε, ἀγαπημένε μου! μοῦ εἶπε τότε σιγὰ ἡ Σαβρί. Δὲν μᾶς μένει παρὰ μόνο ἕνα μέσον σωτηρίας: Ἂν μείνουμε τελείως ἀκίνητοι, κρατῶντας κι' αὐτὴ τὴν ἀναπνοή μας, ὑπάρχει ἐλπὶς νὰ μὴ μᾶς πειράξουν τὰ φεῖδια...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἕνα φεῖδι φάνηκε μέσα ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τῆς κουνουπιέρας μας. Μὲ μεγάλο κόπο κατώρθωσα νὰ συγκρατήσω μιὰ κραυγὴ φρίκης, ὅταν αἰσθάνθηκα τὸ ψυχρὸ καὶ γλοιῶδες ἐκεῖνο πρᾶγμα νὰ τυλίγεται γύρω στὸ χέρι μου.

Ὁ σκοπὸς τῆς «ραμπίμκα» εἶχε γίνει ἀκόμη πιὸ γοργός. Ἐμοιαζε τώρα μὲ θριαμβευτικὸ ἐμβατήριο. Στὸ πλευρό μου ἡ ἀγαπημένη μου ἦταν ἀκίνητη σὰν πεθαμένη. Ἕνα ἄλλο φεῖδι ἀνέθηκε στὸν λαιμό μου. Ἡ ἀπδιαστική του μυρωδιὰ μὲ κτύπησε σὰν μύτη. "Επειτα ἄλλο.. ἄλλο. "Ἕνα πλῆθος ἀπὸ τὰ φοβερὰ αὐτὰ ἑρπετὰ εἶχε τυλιχθῆ πάνω στὸ σῶμα μου. Μόλις κατώρθωνα νὰ συγκρατῶ τὸν παροξυσμὸ τῶν νεύρων μου. Αἰσθανόμουν τὸ μυαλό μου νὰ σαλεύῃ ἀπὸ τὸν τρόμο.

Ἐξακολουθοῦσα ὅμως νὰ ἀνθίσταμαι μὲ ἀπελπιστικὴ ἐπιμονὴ στὴ φρικτὴ ἐκείνη δοκιμασία καὶ κατώρθωνα νὰ μένω ἐντελῶς ἀκίνητος. Μέσα στὸ νοῦ μου περνοῦσε σὰν κινηματογραφικὴ ταινία ὁλόκληρο τὸ παρελθόν μου, ἐπειδὴ ἤδη καὶ σκηνὲς τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας, ζαναγύριζαν στὴν μνήμη μου, μὲ μιὰ καταπληκτικὴ διαύγεια...

Αἰσθανόμουν γύρω μου τὸν θάνατο, ποὺ τὸν ἀντιπροσώπευαν τὰ παγωμένα ἐκεῖνα δηλητηριῶδη φεῖδια. Καὶ δίπλα μου ἔθλεπα τὴν Σαβρὶ ἀκίνητη καὶ χλωμὴ, ὅμοια μὲ πτῶμα...

Εἶχα χάσει πλέον τὴν συναίσθησι τοῦ χρόνου. Κάτι σὰν τὴν αἰωνιότητα τοῦ τάφου ἐθάραινε πάνω στὸ στῆθός μου.

"Ἐξαφνα συνέθη κάτι τὸ ἀνέλπιστο. Ἡ γρήγορη μουσικὴ τῆς «ραμπίμκα» ἄρχισε νὰ γίνεται καὶ πάλι ἤρεμη καὶ μελαγχολική. Τὰ φεῖδια ἄρχισαν τότε νὰ ξετυλίγωνται ἕνα—ἕνα ἀπὸ τὸ σῶμα μου καὶ νὰ φεύγ

Η Κωμωδούλα μας

Ο κ. Υπουργός ανταμείβει...

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Ο κ. ΥΠΟΥΡΓΟΣ: 50 ετών.
ΕΝΑΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ: 33 ετών.
ΔΥΟ ΥΠΑΛΛΗΛΟΙ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ.
ΕΝΑΣ ΚΛΗΤΗΡΑΣ.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Σ' ένα δημόσιο γραφείο με τρία τραπέζια. Στό ένα κάθεται ένας παλαιός ὑπάλληλος καὶ κάτι τρωει. Στὸ ἄλλο, ἕνας νέος ὑπάλληλος γυαλίζει τὰ νύχια του. Τὸ τρίτο τοῦ Μαρεσκὸ εἶνε ἄδειο. Χειμώνας, 2 μ.μ. "Ἔξω κάνει ἕνα τρομερὸ διαδολοκαιρο. Ξαφνικὰ ἡ πόρτα ἀνοίγει καὶ μπαίνει ἕνας ἐπισκέπτης μαζὶ μὲ τὸν κλητῆρα.

Ο Κ λ η τ ή ρ α ς (δείχνοντας τὸ ἄδειο τραπέζι:.— Βλέπετε, κύριε; Ὁ φίλος σας κ. Μαρεσκὸ δὲν εἶνε ἐδῶ. "Ισως ὅμως ξαναγυρίση.

Ο Ἐ π ι σ κ έ π τ η ς.—Θὰ τὸν περιμένω. Πρέπει νὰ τὸν ἰδῶ.

(Ὁ κλητῆρας φεύγει καὶ ὁ ἐπισκέπτης κάθεται δειλὰ σὲ μιὰ καρέκλα. Ὕστερα ἀπὸ μακρὰ σιωπὴ ἀποτολμᾶ μιὰ ἐρώτησι στὸν νέο ὑπάλληλο).

Ὁ Ἐ π ι σ κ έ π τ η ς.—Λέτε νὰ ἔρθη ὁ Μαρεσκό;

Ο Ὑ π ά λ λ η λ ο ς.—Ὁπωσδήποτε. Σήμερα εἶνε ἡμέρα πληρωμῆς.

Ὁ Ἐ π ι σ κ έ π τ η ς.—Ὑπέροχα! Θὰ τὸν περιμένω λοιπόν! (Νέα μακρὰ σιωπή): Τί γίνεται, εἴσθε εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὶς θέσεις σας στὸ ὑπουργεῖο αὐτό;

Ὁ Ὑ π ά λ λ η λ ο ς.—Πούφ! Χάλια! Γιὰ νὰ προοχθῆς, πρέπει νὰ περάσουν ἑκατὸ χρόνια.

Ὁ Ἐ π ι σ κ έ π τ η ς.—Νὰ πρέπει νὰ παραπονεῖσθε. Πόσο θὰ ἤθελα κ' ἐγὼ νὰ εἶχα μιὰ θέσι σὰν τὴ δική σας. Ποτὲ μου ὅμως δὲν εἶχα ἀρκετὰ μέσα...

Ὁ Ο ν έ ο ς Ὑ π ά λ λ η λ ο ς.—Μὲ τὸν ὑπουργό μας τὰ μέσα δὲν ὠφελοῦν σὲ τίποτε. Ἐγὼ ποὺ σᾶς μιλάω, ἔχω πρώτης τάξεως μέσα. Μὲ ἄλλον ὑπουργὸ θὰ ἤμουν τοὐλάχιστον τμηματάρχης. Μ' αὐτὸν ὅμως τὰ πράγματα ἀλλάζουν. Λέει πὼς θ' ἀνακαλύψη μόνος του τοὺς καλοὺς ὑπαλλήλους καὶ θὰ τοὺς ἀνταμείψη.

Ὁ Ἐ π ι σ κ έ π τ η ς.—Πάντως ἡ θέσις σας εἶνε καλύτερη ἀπ' τὴ δική μου. Εἶμαι μεσίτης σὲ ἀσφαλιστικὲς ἑταιρίες. Ἐσεῖς μένετε ἥσυχοι στὸ ζεστὸ γραφεῖο σας ἐνῷ ἐγὼ ἀνεβαίνω κάθε μέσα ἀτέλειωτα σκαλιὰ γιὰ νὰ μὲ πετάξουν στὸ τέλος ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα.

(Ἡ ὥρα εἶνε 4 ½, συνεπῶς οἱ δύο ὑπάλληλοι μποροῦν νὰ φύγουν. Ἀποχαιρετοῦν εὐγενικὰ τὸν ἐπισκέπτη).

Ἐ π ι σ κ έ π τ η ς (μόνος).— Σὰ νὰ τὸ παραξύλωσε ὁ Μαρεσκώ. (Κυττάζει γύρω του): Στὸ κάτω—κάτω ὅμως δὲν εἶνε κὶ ἄσχημα ἐδῶ. Ποῦ ἀλλοῦ θὰ εὕρισκα τέτοια ζέστη;... Δὲν κάθομαι νὰ κάνω τοὺς λογαριασμούς μου;

(Καὶ ἀμ' ἔπος ἀμ' ἔργον. Βγάζει τὸ παλτό του καὶ τὸ κρεμάει στὴ κρεμάστρα μαζὶ μὲ τὸ καπέλο του. Ἔπειτα κάθεται στὸ γραφεῖο τοῦ Μαρεσκὸ κι' ἀρχίζει νὰ γράφη ἐπάνω στὰ χαρτιὰ τοῦ ὑπουργείου. Ξαφνικὰ στὴν πόρτα ἐμφανίζεται ἕνας ὑψηλὸς καὶ χονδρὸς κύριος μπροστὰ στὸν ὁποῖο ὁ κλητῆρας ὑποκλίνεται ἐβαφιά. ὡς ἡ γῆ. Εἶνε ὁ κ. ὑπουργός).

Ὁ Υ π ο υ ρ γ ὸ ς (στὸν κλητῆρα).— Πήγαινε, δὲν μοῦ χρειάζεσαι. Ἐννοῶ νὰ κάνω μόνος μου τὶς δουλειές μου. Εἶμαι κ' ἐγὼ σὰν τὸν Ἀρούν—Ἀλ—Ρασίντ. Τὸν ξέρεις τὸν Ἀρούν;

Κ λ η τ ή ρ α ς.—Ἀρούν; ὄχι, κ. ὑπουργέ. Δὲν ἐργάζεται στὸ ὑπουργεῖο μας.

Υ π ο υ ρ γ ὸ ς.—Ἤταν ἕξυπνος Σουλτάνος ποὺ γύριζε μόνος του παντοῦ, θέλοντας νὰ μαθαίνη ὅ,τι γινόταν στὴ χώρα του. Ἔτσι κ' ἐγώ, γυρίζοντας τὰ γραφεῖα τοῦ ὑπουργείου στὶς πέντε παρὰ εἰκοσιπέντε δὲν βρίσκω κανέναν ὑπάλληλο. (Βλέποντας τὸν ἐπισκέπτη, ποὺ μάταια προσπαθεῖ νὰ κρυφτῆ): Νὰ ἕνας ὑπάλληλος.Λύτε, εἶνε ὁ πρῶτος ποὺ συναντῶ. Εἶνε ἀξιοθαύμαστος... Φαίνεται, κύριε, πὼς εἶσθε εὐσυνείδητος καὶ ἐργατικός... Πῶς σᾶς λένε;

Ἐ π ι σ κ έ π τ η ς (μὲ πνιγμένη φωνή). — Γκομπερζοὰ, κ. ὑπουργέ...

Υ π ο υ ρ γ ὸ ς.—Σὲ ποιὰ ὑπηρεσία εἴσθε;

Ἐ π ι σ κ έ π τ η ς.—Ἐργάζομαι στὴν ἀσφαλιστικὴ ἑταιρία «Εὐτυχία».

Υ π ο υ ρ γ ὸ ς.—Αὐτὸ εἶνε πολὺ κακό. Δὲν θέλω οἱ ὑπάλληλοι τοῦ ὑπουργείου μου νὰ ἀσχολοῦνται καὶ μὲ ἄλλες δουλειές... Ξέρω, θὰ μοῦ πῆτε ὅτι παίρνετε λίγο, ὅτι ἡ ζωὴ εἶνε δύσκολη...

Ἐ π ι σ κ έ π τ η ς.—Δὲν πρόκειται γι' αὐτό, κ. ὑπουργέ...

Υ π ο υ ρ γ ὸ ς.—Ἄ, ὅλα κι' ὅλα, θέλω νὰ εἰσθε εἰλικρινής. Ἄλλως τε ἔχετε μιὰ φυσιογνωμία ποὺ μ' ἀρέσει. Ἐκτὸς αὐτοῦ, εἰσθὲ ὁ μόνος ὑπάλληλος ποὺ δὲν ἔγκαταλείψε τὴν ἐργασία του γιὰ νὰ φύγη ἀκριβῶς στὶς 4½. Αὐτὸ ἀξίζει ἕνα κάποιο ἀνταμοιβή. (Ἐπισήμως): Σᾶς προσλαμβάνω ἀπὸ αὐριο ὡς ἰδιαίτερο γραμματέας μου.

Ἐ π ι σ κ έ π τ η ς (ἀποσβλακωμένος).— Ἐμένα;

Υ π ο υ ρ γ ὸ ς.—Ἐσᾶς κ.Γκομπερζοά. Ἔτσι εἶμαι ἐγώ, σὰν τὸν Σουλτάνο Ἀρούν—Ἀλ—Ρασίντ. Κάνω τὰ πάντα γιὰ ὁποιον ἀξίζει πραγματικὰ καὶ τίποτε γιὰ ἐκεῖνον ποὺ προσπαθεῖ νὰ χρησιμοποιήση μέσα.

Ἐ π ι σ κ έ π τ η ς.—Εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς κ. ὑπουργέ, ἀλλά...

Υ π ο υ ρ γ ὸ ς.—Ὄστε λέεις παραπάνω. Ἀπὸ αὔριο ὁ μισθός σας διπλασιάζεται. Δὲν πιστεύω νὰ κερδίζετε περισσότερα ἐργαζόμενος συχρόνως κι' ἀλλοῦ.

Ὁ Ἐ π ι σ κ έ π τ η ς.—Μά... κύριε ὑπουργέ...

Υ π ο υ ρ γ ὸ ς.— Ὄχι φίλε μου. Δὲν δέχομαι συζητήσεις... Ἀπόψε θὰ κοιμηθῶ εὐχαριστημένος ποὺ μπόρεσα ν' ἀνταμείψω μιὰ ἱκανότητα. Χαίρετε κύριε Γκομπερζοιά. Αὔριο στὶς ἕδεκα σᾶς περιμένω στὸ γραφεῖο μου.

Ἐ π ι σ κ έ π τ η ς.—Κύριε ὑπουργέ!... Θεέ μου, ἔφυγε. Καὶ τί θὰ κάνω τώρα ἐγώ; Διορίζομαι ἀπὸ ἕναν ἰδιότροπο ὑπουργὸ ἰδιαίτερος γραμματεὺς του, χωρὶς ἡ ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως νὰ μὲ ἔχη διορίση ἔστω καὶ κλητῆρα στὸ ὑπουργεῖο αὐτό. Θὰ τρελλὰ θῶ!... Θὰ μοῦρθη ταμπλᾶς!... Πνίγομαι!... Αὐτὸς ὁ ὑπουργὸς εἶνε μεγάλος...μεγάλος βλάκας!

ΖΥΛ ΣΑΝΣΕΛ

Η ζωή των αστέρων

ΤΗΣ ΣΥΜΠΙΛΕ ΣΜΙΤΣ

Πρὸ ἡμερῶν, ἐπιστρέφοντας ἀπὸ τὸ στούντιο στὸ σπίτι της, ἡ Συμπίλε Σμὶτς παρέστη μάρτυς ἑνὸς αὐτοκινητιστικοῦ δυστυχήματος. Ἀτοκίνητο ὁδηγούμενο ἀπὸ κάποιον ἀδέξιο — ἀσφαλῶς — σωφέρ, ἔπεσε ἐπάνω σὲ μιὰ κυρία καὶ τὴν τραυμάτισε θανασίμως.

Ἡ Συμπίλε ἔτρεξε τότε καὶ μαζὶ μὲ μερικοὺς ἄλλους διαβάτες μετέφεραν τὴν τραυματισμένη γυναίκα στὸ πλησιέστερο φαρμακεῖο.

Ὁ φαρμακοποιὸς ἔστειλε νὰ φωνάξουν ἕνα γιατρό, ὥσπου νὰ ἔρθη ὅμως αὐτός, ἡ τραυματισθεῖσα εἶχε ἐκπνεύσει.

— Ἄ, γιατρέ, τοῦ εἶπε τότε ἡ Συμπίλε, ἀν ἐρχόσαστε λίγο ἐνωρίτερα...

Ὁ Ἀσκληπιάδης τῆς ἀπάντησε ἀφελέστατα:

— Κ' ἐγὼ ἂν ἐρχόμουν;

— Βέβαια, δὲν θὰ μπορούσατε νὰ κάνετε τίποτε περισσότερο ἀπὸ αὐτὸ ποὺ γίνε, τοῦ ἀπάντησε ἡ Συμπίλε.

ΕΝΑ ΑΝΕΚΔΟΤΟ ΤΟΥ ΓΚΕΟΡΓΚ ΑΛΕΞΑΝΤΕΡ

Πρὸ πολλῶν ἐτῶν, προτοῦ ἀκόμη γίνη ἠθοποιὸς τοῦ θεάτρου καὶ πρωταγωνιστὴς τοῦ γερμανικοῦ κινηματογράφου, ὁ Γκεόργκ Ἀλεξάντερ, ἦταν μανιώδης θεατρόφιλος καὶ εἶχε πάει νὰ παρακολουθήση μιὰ θεατρικὴ παράστασι σ' ἕνα μικρὸ ἐπαρχιακὸ θέατρο.

Ὁ περιοδεύων θίασος ἔπαιξε μιὰ τραγῳδία μὲ τὸν τίτλο «Κλεοπάτρα». Τὸ τέλος τῆς τετάρτης πράξεως, ἐνεφανίζετο ἐπὶ σκηνῆς ἕνα φίδι τὸ ὁποῖο κυμοῦσε σφυρίζοντας ἐπάνω στὴν ἄμοιρη βασίλισσα τῆς Αἰγύπτου καὶ τὴν ἐδάγκωνε.

Μετὰ τὴν παράστασι ἕνας φίλος τοῦ Γκεόργκ τὸν ρώτησε:

— Πῶς τὴν βρῆκες τὴν πρωταγωνίστρια;

— Συμφωνῶ ἀπολύτως μὲ τὸ φίδι! ἀπάντησε ὁ ἐξυπνος ἠθοποιὸς Γκεόργκ Ἀλεξάντερ.

ΤΟΥ ΟΣΚΑΡ ΖΙΜΑ

Καὶ μιὰ καὶ γίνεται λόγος γιὰ γιατρούς, ἰδοὺ καὶ ἕνα ἄλλο ἀνέκδοτο, τοῦ Ὄσκαρ Ζίμα, ὁ ὁποῖος νοιώθει τρομερὴ ἀντιπάθεια γιὰ τοὺς ἀσχολουμένους μὲ τὴν ἰατρικήν.

Κάποτε ὁ Ὄσκαρ αἰσθανόμενος κάποια ἀδιαθεσία, ἀποφάσισε νὰ ἐπισκεφθῆ ἕνα γιατρὸ ποὺ τὸν ἐπαινοῦσαν πολύ. Τὴν ὥρα ποὺ ἐφθασε ἐκεῖ ὁ γιατρὸς ἐξήτασε ἕναν ἄλλο ἀσθενῆ καὶ ὁ Ὄσκαρ ἀναγκάσθηκε νὰ περιμένη στὴν αἴθουσα ἀναμονῆς.

Περίμενε ὅμως τόση ὥρα, ὥστε στὸ τέλος ἔκασε τὴν ὑπομονή του, φώναξε τὸν ὑπηρέτη τοῦ γιατροῦ καὶ τοῦ εἶπε:

— Πήγαινε νὰ πῆς στὸν κύριό σου ὅτι ἀν κάνη ἄλλη τόση ὥρα νὰ μὲ δεχθῆ, θὰ...γίνω καλά!

ΣΙΝΕ - ΣΤΑΡ

Ενοχλητικά

Η προῖκα

Ἡ Κικὴ καὶ ὁ Τάκης εἶνε ἀχώριστοι. Μαζὶ κάνουν μακρυνοὺς περιπάτους, μαζὶ διασκεδάζουν. Μιὰ μέρα ὅμως φαίνεται πως κάτι μυρίστηκε ὁ πατέρας τῆς νεαρᾶς, γιατὶ τὴν φώναξε καὶ τῆς ἔκανε παρατηρήσεις μὲ τὸ πιὸ αὐστηρὸ του ὕφος:

— Δὲν μ' ἀρέσουν καθόλου τὰ ψευτοκομπλιμέντα αὐτοῦ τοῦ σαχλοῦ νεαροῦ, τῆς δὴ λωσε.

Ἡ Κικὴ ὅμως πῆρε θάρρος καὶ ξεσπάθωσε:

— Μὰ ἐπὶ τέλους, μπαμπά, τί ἔχεις μὲ τὸν Τάκη;

— Τὸν βρίσκω λίγο ἠλίθιο.

— Ἐγὼ ὅμως τὸν βρίσκω πολὺ ἔξυπνο.

— Καὶ ἐκτὸς αὐτοῦ τὸν ὑποπτεύομαι πὼς σὲ τριγυρίζει γιὰ τὴν προῖκα σου.

— Ἄ, ἀφοῦ γι' αὐτὸ μπορῶ νὰ σὲ βεβαιώσω ὅτι δὲν ἔχεις καθόλου δίκηο. Εἶνε ἔτσι μοῦ νὰ μὲ παντρευθῆ ἀκόμη καὶ χωρὶς πεντάρα.

— Χωρὶς πεντάρα!... Μὰ τότε, παιδί μου, εἶνε περισσότερο ἠλίθιος ἀπ' ὅ,τι τὸν φανταζόμουν!

Ο ΦΑΚΟΣ

Ο ψιλικός σας

Η περιποίηση τῶν ἄκρων

Τὸ μόνο σημεῖον στὸ ὁποῖο στρέφουν τὴν προσοχή τους οἱ περισσότερες κυρίες καὶ τὸ ὁποῖο τροντζοῦν ποικιλοτρόπως νὰ περιποιοῦνται εἶνε τὸ πρόσωπο. Στὴν ἐποχὴ μας, ὅμως, ποὺ οἱ γυναῖκες εἶνε ὑποχρεωμένες νὰ ὑποδάλλωνται σὲ γυμνικές, οὔτως εἰπεῖν, ἐπιδείξεις μὲ τὶς ἔξωμες τουαλέττες καὶ μὲ τὰ μαγιό, δὲν πρέπει νὰ παραμελῆται καὶ ἡ αἰσθητικὴ περιποίησις τῶν ἄκρων Γι' αὐτό, θὰ σᾶς δώσω μερικὲς χρήσιμες ὁδηγίες γιὰ τὴν περιποίησί των, βέβαιος ὅτι προσφέρω μιὰ ἐκδούλευσι στὶς ἀναγνῶστριές μας. Ἐχοντας τὶς γνώσεις αὐτὲς, γιὰ τὴν πεποίησι τῶν μελῶν σας καὶ γιὰ τὴν ἐξάλειψι ἀπ' αὐτῶν διαφόρων ἀντιαισθητικῶν ἐλαττωμάτων, δὲν θἄκετε κανένα λόγο νὰ ἀνησυχῆτε ὅταν θὰ πρόκειται νὰ ἐμφανισθῆτε ἐξωμες ἢ μὲ μαγιό. Καὶ ἐν πρώτοις, κάτι πολὺ ὀσάρεστο καὶ ἀντιαισθητικὸ εἶνε τὰ ὑπερτριχωμένα μπράτσα καὶ πόδια.

Γιὰ ν' ἀπαλλαγῆτε ἀπὸ τὸ ἀντιαισθητικὸ αὐτὸ ἐλάττωμα, πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ κάνετε χρῆσιν ἑνὸς ἀποψιλωτικοῦ μέσου. Ἐδῶ, εἶνε ἀνάγκη, νὰ ἀνοίξω μιὰ παρένθεσι. Μὴν πειράζετε τὸ ἐλαφρὸ τρίχωμα ἢ τὸ φυσιολογικὸ χνοῦδι ποὺ τὶς περισσότερες φορὲς ὑπάρχει στὰ μπράτσα καὶ στὶς κνῆμες καὶ τὸ μεταβάλλετε σὲ πραγματικὴ ὑπερτρίχωσι. Μόνον ὅταν ὑπάρχουν τὰ κνές, χονδρὲς καὶ σκληρὲς χρωματισμένες τρίχες, τότε καὶ μόνο θὰ τὶς ἀφαιρεῖτε.

Ἕνας ἄριστος τρόπος ἀφαιρέσεως τῶν τριχῶν ἐκ τῶν ἄκρων, ἄνευ οὐδενὸς ἐρεθισμοῦ τῆς ἐπιδερμίδος των, εἶνε μὲ τὴν μηχανὴ τοῦ κουρεύματος Νὸ 5 ἢ 4 μηδενικῶν. Ἀκριβῶς εἰς τὴν ὀπίσθεν ἐπιφάνειαν τῶν ἀναγράφεται ὁ ἀριθμὸς τῶν μηδενικῶν, ὁστις αὐξανόμενος σημαίνει ὅτι ἡ μηχανὴ εἶνε πολὺ λεπτὴ καὶ συνεπῶς ἀφαιρεῖ καὶ τὸ λεπτότερο χνοῦδι. Πάντως αἱ τῶν 5 ἢ 4 μηδενικῶν εἶνε ἀρκετὰ λεπταί. Μὲ τὶς μηχανὲς αὐτὲς ποὺ χρησιμοποιοῦνται εὐκολύτατα, ἀφαιρεῖται καὶ τὸ λεπτότερο τρίχωμα καὶ παρουσιάζεται ἕνα δέρμα λεῖο καὶ στιλπνό.

Τὰ ἀποψιλωτικὰ φάρμακα ἐρεθίζουν κατόπιν μακρᾶς χρήσεως τὸ δέρμα τὸ ὁποῖον παρουσιάζει καὶ μιὰ μόνιμο ἐρυθρότητα. Ἡ παρακάτω συνταγὴ εἶνε εἰδικὴ καὶ μία ἀπὸ τὶς καλύτερες καὶ ἀποτελεσματικώτερες, ἐν τούτοις ὅμως δὲν πρέπει νὰ γίνεται συχνὴ χρῆσις της, γιατὶ ὁπωσδήποτε, ἡ συχνοτάτη χρῆσις ἐρεθίζει. Ρεσορσινόλαδο 18 γρ., Γλυκερίνη 4 γρ., Βούτυρο κακάου 8 γρ. Ἀμιντὸν 8 γρ. Ἀπεσταγμένον ὕδωρ 20 γρ. Σουλφὶρ ντὲ μπάρουμ 8 γρ. Λεσσὶ ντὲ σουντ εἰς 25% 15 γρ. Ἐσσάνς.

Μὲ ἕνα λεπτὸ στρῶμα ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀλοιφή, ἀλείφετε τὰ μπράτσα ἢ τὰ πόδια καὶ μετὰ δέκα λεπτὰ ξεπλένεσθε μ' ἄφθονο κλιαρὸ νερὸ σκετο — ποτὲ μὲ σαποῦνι ἢ κολώνια — καὶ κατόπιν τὰ πουδράρετε μὲ ἄφθονο τάλκ. Κυκλοφοροῦν ὡσαύτως εἰς τὸ ἐμπόδιον διάφορα σπεσιοριτὲ δι' ἀποτριχώσεις τῶν ἄκρων.

Τέλος, ἂν οἱ τρίχες ἔχουν γίνει πολὺ κονδρες καὶ σκληρὲς, λόγῳ μακρᾶς χρήσεως, ἀποψιλωτικοῦ καὶ ἀφαιρέσεως, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐρεθισμὸς τὸ δέρμα, τότε ριζικῶς μπορεῖτε ν' ἀπαλλαγῆτε καὶ ἀπὸ αὐτὲς μὲ τὴν μέθοδον τῆς ἠλεκτροθεραπείας, ἡ ὁποία εἶνε τελείως ἀνώδυνος. Δυστυχῶς ὅμως ἡ ἐφαρμογὴ ταύτης, ἰδίως γιὰ τὴν ἐποχὴ αὐτή, εἶνε πολὺ δαπανηρά.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
Ἰατρὸς Δερματολόγος

◆◆◆

^^^Οἱ ἐπιθυμίες εἶνε ὁ πλοῦτος τῶν φτωχῶν καὶ ἡ καταστροφὴ τῶν πλουσίων. (Α. Κὰρρ)

^^^Ἡ δόξα τελειώνει μὲ δάφνες, ἀλλὰ ἀρχίζει πάντοτε μὲ λεμονόκουπες. (Μπέρναρ Σὼ)

^^^Ὁποιοσδήποτε μπορεῖ νὰ κατακρίνη ἕνα ἔργο, ἀλλὰ γιὰ νὰ τὸ διορθώση, πρέπει νὰ εἶνε καλὸς τεχνίτης. (Ντ' Ἀννούντσιο)

ΔΗΛΩΣΙΣ

Καθιστῶμεν γνωστὸν στοὺς ἀγαπητούς μας ἀναγνώστας, ὅτι ὁ κ. Λαδᾶς, δι᾽ λόγους ὀνεξαρτήτους τῆς θελήσεώς του, εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ αὐξήση τὸ ἀντίτιμον τῶν διὰ τοῦ περιοδικοῦ μας διδομένων συμβουλῶν του εἰς τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν πεντήκοντα χιλιάδων (50.000).

Ὥστε τοῦ λοιποῦ, διὰ νὰ τύχη ἀπαντήσεως κάθε ἐπιστολὴ τῶν ἀναγνωστῶν μας, πρέπει νὰ συνοδεύεται ἀπεραιτήτως ἀπὸ τὸ ἀνωτέρω ποσόν.

⁂

Παραλλήλως γνωρίζομεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας, ὅτι τὸ ἀντίτιμον τῶν ἄλλων ἀπαντήσεών μας, Δρος ΚΑΜΑ, ΦΙΛΗΣ ΠΟΝΕΜΕΝΩΝ καὶ ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΥ, θὰ εἶνε εἰς τὸ ἑξῆς ἴσον μὲ τὴν ἑκάστοτε τιμὴν πωλήσεως τοῦ περιοδικοῦ μας.

Ο ΜΙΣΟΓΥΝΗΣ

Αἰσθηματικὸ διήγημα

Ὁ Πέτερ πέταξε μὲ θυμὸ τὴν ἐφημερίδα ποὺ κρατοῦσε καὶ χτύπησε νευρικὰ τὸ κουδούνι. Σὲ λίγο παρουσιάστηκε ὁ ὑπηρέτης του.

— Τζέρυ, τοῦ εἶπε ὁ Πέτερ Μίλι, οἱ ἐφημερίδες ὑημισεύουν σήμερα τὴ φωτογραφία τῆς φίλης μου, τῆς θεσπεσινίδος Φλωράνς, τῆς ἠθοποιοῦ ποὺ σημειώνει τόση ἐπιτυχία τὸν τελευταῖο καιρό. Ἀλλὰ δὲν εἶνε μόνο αὐτό. Δημοσιεύουν καὶ τὴν χομένη ἑβδομάδα κάποιον Τζάκ Μόρτον. Ἔ, λοιπὸν ἐσύ, τί λές; θεσπεσινίδα φλωράνς, κύριε.

—Οὔτε καὶ ἐγώ! Θὰ τὴν πάρω τώρα ἀμέσως στὸ τηλέφωνο.

Ὁ Πέτερ πῆρε νευρικὰ τὸν ἀριθμὸ τῆς Φλωράνς. Μιὰ γυναικεία φωνὴ ἀκούστηκε:

— Ἐσύ εἶσαι ἀγάπη μου; ρώτησε ἡ Φλωράνς.

— Ναί... Ὄχι, δηλαδὴ, εἶμαι ὁ Πέτερ! τῆς ἀπάντησε ὁ νέος. Αὐτὴ φημερίδα... Μποροῦσες, τοὐλάχιστον νὰ μὲ εἰδοποιήσης!

—Πέτερ, δὲν φταίω ἐγώ! τοῦ λὶς μου ἐξωμολογήθηκε τὸν ἐρωτά μου ὁ Τζάκ. Πρόκειται γιὰ ἕνα κεραυνοβόλο ἔρωτα. Μὲ λατρεύει... Κι' ἐπειτα εἶνε τόσο πλούσιος...

— Καταλαβαίνω... Καταλαβαίνω...

— Γιὰ πές μου, Πέτερ. Μπορῶ νὰ κρατήσω τὰ δῶρα σου γιὰ ἐνθύμιο;

— Θὰ μὲ ὑποχρεώσης! τῆς ἀποκρίθηκε ὁ νέος κι' ἔκλεισε ἀγανακτισμένος τὸ τηλέφωνο.

Κατόπιν γύρισε κι' εἶπε μὲ πικρία στὸν καμαρίερη του:

— Ἄ, Τζέρυ. Ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμὴ δὲν ὑπάρχουν πιὰ γιὰ μένα γυναῖκες. Τὶς μισῶ ὅλες. Εἶνε ὅλες τοὺς ἐλεεινές! Αὔριο τὸ πρωὶ νὰ ἑτοιμάσης τὶς βαλίτσες μου. Θὰ φύγουμε γιὰ τὴ βίλλα μου στὴν ἔρημο. Καὶ πρόσεξε: Δὲν θ' ἀφήσης καμμιὰ γυναῖκα νὰ μὲ πλησιάση.

⁂

Τὴν ἑπομένη ὁ Πέτερ μαζὶ μὲ τὸν ὑπηρέτη του ἔφθασε στὴν ἐξοχικὴ βίλλα του κοντὰ στὴν ἀκροθαλασσιά.

— Ἀποχαιρέτησα γιὰ πάντα τὸ κόσμο, Τζέρυ! εἶπε στὸν πιστὸ ὑπηρέτη του μὲ θλιμμένη φωνή. Εἴμαστε ἐντελῶς μόνοι. Δὲν ὑπάρχουν ἐδῶ γυναῖκες...

Ὁ Τζέρυ ἐρρόθηξε.

—Ὑπάρχει μία κύριε! εἶπε.

—Εἶσαι τρελλός!...

Τὴν ἴδια στιγμὴ παρουσιάστηκε στὴ πόρτα τοῦ ὡάθους μιὰ χαριτωμένη νέα. Ἦταν πολὺ ὡραία.

Ὅταν ἐδόθησαν οἱ ἐξηγήσεις, ὁ Πέτερ κατάλαβε ὅτι ὁ φυλακὰς τοῦ, ἀπὸ τὸν ἀπέλιασε, γιὰ νὰ τὸν ἐκδικηθῆ νοίκιασε τὴ βίλλα καὶ τσέπωσε φεύγοντας τὸ ἐνοίκιο ἑνὸς μηνός.

— Καὶ τώρα ποῦ θὰ πάω ἐγώ; ψιθύρισε μὲ ἀπελπισμένη φωνὴ ἡ νέα.

"Ἤταν ἕτοιμη νὰ κλάψη...

— "Ηρθα ἐδῶ νὰ μείνω ὁλότελα μόνος, τῆς ἐξήγησε ὁ Πέτερ. Οἱ γυναῖκες μοῦ πλήγωσαν τὴ καρδιά... Βέβαια, ἐσᾶς δὲν μπορῶ νὰ σᾶς διώξω ἀφοῦ πληρώσατε. Θὰ σταθῆ τροφαρίνι; στὸ μικρὸ κοτσὶ τῆ παραλία.

— Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ! φώνα ἐξ ἡ νέα. Ὀνομάζομαι Μιράντα Ἀστορ...

— Χαίρω πολύ... "Ολα αὐτὰ ὀμως ὑπὸ ἕναν ὅρον: Μεταξὺ τῆς βίλλας καὶ τοῦ κόττερου ἀπαγορεύεται κάθε ἐπικοινωνία. "Ηρθα ἐδῶ γιὰ ν' ἀποσυρθῶ στὴ μοναξιά.

Σύμφωνοι, κύριε.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ καθὼς ὁ Πέτερ ἦταν ξαπλωμένος στὴν ἀκρογιαλιά, ἄκουσε τὴ φωνὴ τῆς Μιράντας νὰ τὸν καλῆ.

— Τί θέλετε; ρώτησε ὁ Πέτερ. Αὐτὸ εἶνε παραβίασις τῆς συμφωνίας μας.

— Μὰ ἡ περίπτωσις εἶνε πολὺ σοβαρὴ! ἀποκρίθηκε ἡ νέα στενοχωρημένη. Δὲν μπορῶ ν' ἀνοίξω τὴ παγωνιέρα, κι' ἔχω μέσα ὅλα τὰ τρόφιμα. Πεθαίνω τῆς πείνας.

Ὁ Πέτερ ἀναστέναξε καὶ τὴν ἀκολούθησε. Ἡ πόρτα τῆς παγωνιέρας εἶχε μαγγώσει. Ὁ νέος τὴν τράσηξε μ' ὅλη τὴ δύναμί του καὶ τέλος τὴν ἄνοιξε.

—Ἄλλη φορὰ νὰ μὴ τὴν κλείνετε μὲ νεῦρα! τὴν συνεδούλευε.

Καὶ γύρισε στὸ κόττερο.

Τὸ πρωὶ τῆς ἑπομένης τὴν εἶδε νὰ κατεβαίνη μὲ τὸ μαγιὸ στὴν παραλία καὶ νὰ πέρτη στὴ θάλασσα. "Υστερα ἀπὸ δέκα λεπτὰ ἄκουσε ξαφνικὰ μιὰ φωνή:

Βοήθεια! Βοήθεια!

Ὁ Πέτερ ἔγρῆκε τρομαγμένος ἀπ' τὴ καμπίνα του. Πενῆντα μέτρα ἀντίκρυ, ἡ Μιράντα κινοῦσε σπασμωδικὰ τὰ χέρια της.

Ρίχτηκε ἀμέσως στὴ θάλασσα, καὶ πρόλαβε τὴ Μιράντα τὴ στιγμὴ ποὺ ἔχανε τὶς αἰσθήσεις της. Τὴν ἄρπαξε μισόγυμνη στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴν μετέφερε ἀπὸ χόλλ τῆς βίλλας. Ἐκεῖ τὴν βοήθησε νὰ συνέλθη, ἄφησε κοντὰ της τὸν Τζέρυ καὶ γύρισε στὸ κόττερο. Ἦταν ταραγμένος. Ἡ ταραχή του ὅμως ἦταν τόσο γλυκειά.

Τὸ ἴδιο βράδυ ἡ Μιράντα ἔγῆκε ἀπ' τὴ βίλλα καὶ κατέβηκε στὴν ἀκρογιαλιά. Ἀπὸ τὸ κόττερο πρόβαλε σὲ λίγο μιὰ σκιά. Ὁ Πέτερ.

—Μιράντα, τῆς ψιθύρισε. Πρόκειται γιὰ κάτι πολὺ σοβαρό. Σᾶς ἀγαπῶ καὶ θάθμουνα εὐτυχὴς νὰ σᾶς ἔκανα γυναῖκα μου.

— Τὸ ἔξερα, τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ νέα μὲ τρυφερότητα... Καὶ ἐγὼ ὅτι τὸ ὀράδυ τῆς ἡμέρας ποὺ ἦρθες στὴ βίλλα μπῆκες κρυφὰ ἀπ' τὸ παράθυρο καὶ μάγγωσες τὴν πόρτα τῆς παγωνιέρας, δὲν εἶν' ἔτσι;

—Ναί, κατεργάρα! τὸ κατάλαβες. Μὰ κι' ἐσὺ προστοιήθηκες πὼς πνίγεσαι γιὰ νὰ τρέξω νὰ σὲ βοηθήσω. Τί ψευτροῦλα ποὺ εἶσαι!

— Πέτερ, τοῦ εἶπε ἡ Μιράντα ὅταν θὰ παντρευθοῦμε, θὰ δῆς ὅτι πρόκειται γιὰ τὴν εὐτυχία μου!

Καὶ ἔγεῖρε μὲ τρυφερότητα στὴν ἀγκαλιά του.

ΓΚ. ΡΕ'Γ'

Ἀστυνομικὰ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Τὰ κίτρινα μαργαριτάρια

Ἡ Μὼντ "Αλλαν, συγγραφεὺς τόσων συναρπαστικῶν ἀστυνομικῶν μυθιστορημάτων, ἐπέστρεψε ἐκεῖνο τὸ βρᾶδυ σπίτι της μ' ἕνα κάκο προαίσθημα. Μπῆκε στὸ γραφεῖο της ἀνάψε τὸ φῶς κ' ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὶς διορθώσεις τοῦ τελευταίου μυθιστορήματός της. "Επειτα ἔβγαλε τὸ μαργαριταρένιο κολλιέ της, ἕνα κολλιὲ ἀπὸ κίτρινα μαργαριτάρια τῆς Κεϋλάνης ποὺ κόστιζε πάνω ἀπὸ 75 χιλιάδες δολλάρια καὶ τράσηξε γιὰ τὸν κοιτῶνα της.

"Ἀνοιξε τὴν πόρτα τῆς κρεββατοκάμαρας της καὶ ἐπομένως ἔνιωθε νὰ ἀνάψη τὸ φῶς ὅταν ἄκουσε ἕνα παράξενο θόρυβο στὸ

Γιέτο καὶ ἀγάτι

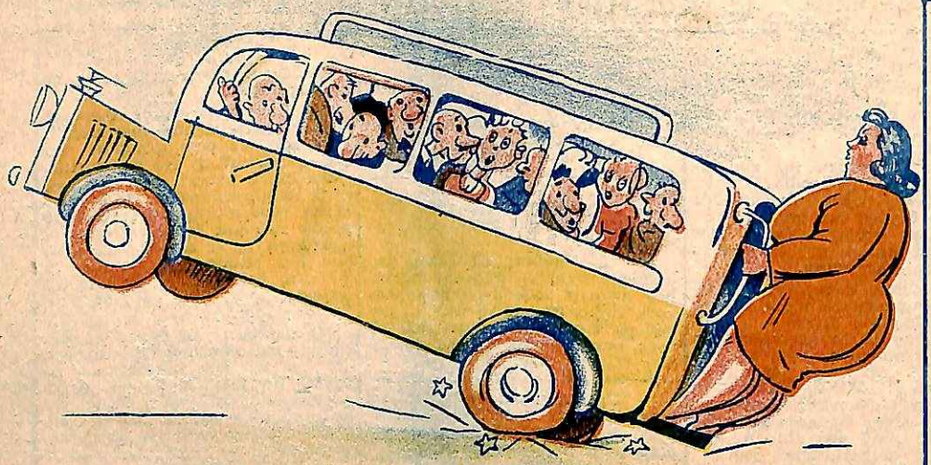

Η ΧΟΝΤΡΗ ΑΝΕΒΑΙΝΕΙ ΣΤΟ ΛΕΩΦΟΡΕΙΟ

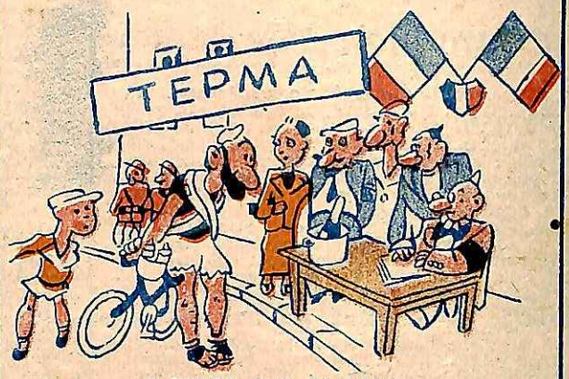

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ

Οἱ δημοσιογράφοι. — Μὰ εἶνε ἐκπληκτικό! Ἐτερματίσατε τὸν ἀγῶνα δυὸ ὧρες νωρίαερα ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους σας!

Ὁ ποδηλατιστής. — Κάνετε λάθος, κύριοι. Ἐγὼ μόλις ἐτερμάτισα τὸν περυσινὸν ἀγῶνα!

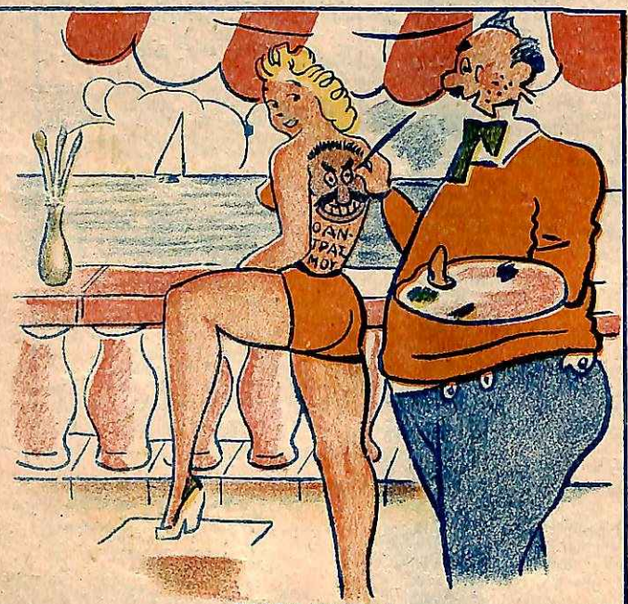

ΣΟΦΟΝ ΜΕΤΡΟΝ

— Ἐν τάξει, δεσποινίς, τώρα πιὰ οἱ νεαροὶ θὰ παύσουν νὰ σᾶς ἐνοχλοῦν.

ΑΝΙΚΑΝΟΠΟΙΗΤΟΣ ΘΕΑΤΗΣ

— Ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε, δὲν κάνει καὶ σπουδαῖα πράγματα! Τὸ δεξί σου πόδι τὸ ἔχει ἀρχησιμοποίητο!

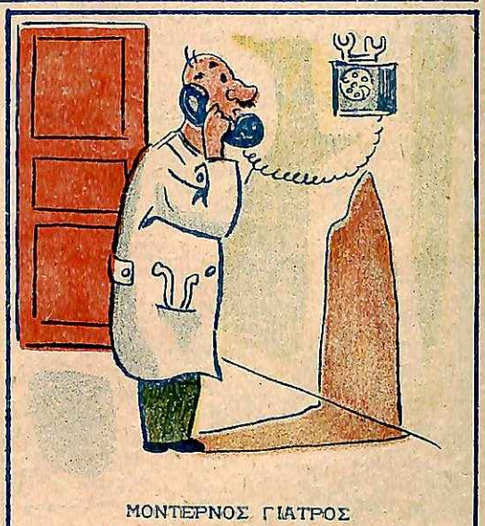

ΜΟΝΤΕΡΝΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ

— Ἀκουμπῆστε τὸ ἀκουστικὸ στὸ στῆθος σας καὶ ἀναπνεύστε βαθειά.

ΙΔΙΟΤΡΟΠΟΣ ΠΕΛΑΤΗΣ

— Δὲν ἔχετε ἄλλα σχέδια ὑποκαμίσων;
— Ὄχι, κυρία μου Μόνον αὐτὸ ποὺ φοράω.

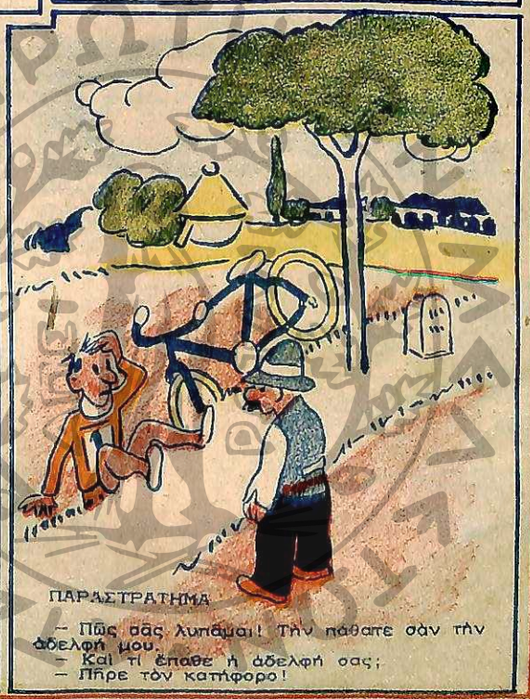

ΠΑΡΑΣΤΡΑΤΗΜΑ

— Πῶς σᾶς λυπᾶμαι! Τὴν πάθατε σὰν τὴν ἀδελφή μου.
— Καὶ τί ἔπαθε ἡ ἀδελφή σας;
— Πῆρε τὸν κατήφορο!